

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Başar Akşan

Savaş Alanı 2011

Ücretsiz PDF Kitap Arşiv - <https://rantey.org>

simurg

Simurg 74
Roman 1

975717274X

Savaş Alanı

Başar Akşan

I. Baskı, İstanbul 2004

Yayın Yönetmeni İbrahim Yılmaz
Ofset Hazırlık Erkan Canan
Kapak Tasarımı Mehmet Ulusel
Baskı Kitap Matbaacılık

© 2003 Simurg Kitapçılık, Yayıncılık ve Dağıtım Ltd. Şti.
Tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Simurg Kitapçılık, Yayıncılık ve Dağıtım Ltd. Şti.
Hasnun Galip Sokağı 2 AB Beyoğlu 80060 İSTANBUL
00 90 (212) 292 27 12; Faks 00 90 (212) 292 27 13
<http://www.simurg.com.tr>
simurg@simurg.com.tr

Başar Akşan

Savaş Alanı

BAŞAR AKŞAN 1960'da İstanbul'da doğdu. Eğitimi sırasında Eminönü, Tahtakale, Kapalıçarşı, Galata gibi döneminin finansal merkezlerinde çalıştı. 1980-1990 yılları arasında dergi ve gazetelerde müzik kuramları, edebiyat, gezi yazıları yazdı. Kimi şirket ve holdinglerde yöneticilik ve danışmanlık yaptı. Avrupa ve Amerika'da uzun turlar attı. Aikido'da kara kuşak (Hakama) sahibi olan yazar halen İstanbul'da yaşamaktadır.

ÜLKÜ AKYOL'A

**“Ben yalnız yaşıyorum, yapayalnız.
Kimseyle konuşmuyorum,
Hem de hiçbir zaman;
Ne kimseden bir şey alır,
Ne kimseye bir şey veririm.**

**JEAN-PAUL SARTRE
(Le Nausée)**

2000 Yılı

EYLÜL AYI

**“Hırs iyidir,
Hırs işe yarar,
Hırs doğrudur.
Tüm biçimleriyle:
Hayat için,
Para için,
Aşk ve
Bilgi için...”**

**Gordon Gekko
(Wall Street)**

ARMANI CAFE'DE

Kendimden çok eminim, kararlı adımlarla içeri giriyorum, üstümde el yapımı bir Kition üç düğme açık kahve renkte kareleri olan ince kumaştan nefis bir ceket var, kollar dört düğme ve ilikli, mono mendil yapmışım, içimde merserize Brioni polo yaka bir tişört, siyah Brioni beş santim duble paça pantolon, Fratelli Rosetti siyah ayakkabılar, kolumda Vacheron Constantin saatim, Bulgari güneş gözlüğü, Al Pacino gibiyim.

Yazın son günleri, kışlık bölümde kimseler yok, cafenin bahçe kısmına yöneliyorum. Zayıf ufak tefek garson;

-Hoş geldiniz Cumhur Bey, diyor.

Onu başımla selamlıyorum, bahçe de pek kalabalık sayılmaz. Tam karşıda koltukların olduğu kısımda Dimitri'yi görüyorum. Yanında üç bayanla oturuyor, oraya yöneliyorum. Dimitri beni görüp ayağa kalkıyor,

-Merhaba hoş geldin, diyerek elini uzatıyor, üzerinde beyaz Lacoste bir tişört, ayağında krem rengi keten bir pantolon var. Kızlarla tanıştıyor beni;

-Leda, Aylin, Buse... Cumhur Bey diyor.

Aylin'i tanıyorum, Dimitri ile aynı firmadalar.

Tokalaşmak yerine leydilerin ellerini öpüyorum, kızların hoşuna gidiyor, el öpmek her zaman puan kazandırır, centilmenlik olayı. Kızlar kıkırdıyorlar. Leda yapay bir sarışın; es geçiyorum. Aylin kızıl, boyalı saçlı, gözünde lenslerle hiç tipim değil. Tatlı Latin tipli Buse'nin yanına oturuyorum. Dimitri Leda'nın yanında ve çok ilgili gözüküyor, ona yazılıyor. Aylin de karşımda. Kızlar oldukça şık giyinmişler, göz ucuyla Buse'nin dolgun bacaklarını kesiyorum, güneşte iyi yanmış...

Kısa bir hoşbeş muhabbeti. Dimitri tanıştırma ve bilgilendirme faslına geçiyor; Leda ithal giyim işinde, Buse ise bankacı bireysel pazarlama... Benim için “Yatırımcı” diyor...

Yatırımcı sözüne içten içe gülerken aklıma Michael Douglas’ın Game filmindeki “Yatırımcıyım... Paraları bir yerden alır, bir yere koyarım” sözü geliyor.

Dimitri viski yudumluyor, kızların önlerinde kokteyl bardakları var, servis için gelen garsona kafe Lungo siparişi veriyorum, garson seri bir şekilde uzaklaşıyor,

Dimitri şirin gözükmeye çalışıyor,derdi Leda'yı etkilemek. Umursamıyorum, fıkralar anlatıyor gülüyoruz....

Dimitri Marlboro Light Kutu içiyor, Leda'nın önünde Cartier, Aylin'de Parliament, Buse'de Beyaz ince Davidoff, hepsinin telefonları Nokia...

Ben Cool yapıyorum, dinlemedeyim ama aklım pazartesi seansın açılışına doğru Dimitri'nin ettiği telefonda, randevusuna geldim , bakalım zenginleştirici bir hisse adı verecek mi? Bu düşünceyi bir tarafa koyup, Buse ile ilgileniyorum, şimdi Cuma akşamı, borsa açılışı Pazartesi , zamanımız var...

Buse'yi açıyorum , bana bankacılık serüvenini anlatıyor, gözlerindeki ışıldamayı fark ediyorum, demek business girl olayı...

Kahvem suyla birlikte servis ediliyor., üçlü siyah deri kılıfından bir Cohiba robusto çıkarıp, kokluyor puro kesicisiyle yavaşça kesip Colibri puro yakacağıyla ucunu ısıtıp dumanı tütürmeye başlıyorum. Bu küçük: seremonim kızların ilgisini çekiyor... Bana puro ile ilgili sorular soruyorlar, zararlı mı, tadı nasıl, sigaradan farkı ne filan...

Açık havada usul usul puromu tütürüyor kahvemden bir yudum. alıyorum; kararım kesin İstanbul'daki en iyi Lungo burada yapılıyor, burayı sevmemin tek nedeni bu.

"Ben diğerk kızlar gibi düşünmüyorum, iş dünyası her şeyden daha çok ilgimi çekiyor, yeni şeyler öğrenmeye bayılıyorum", Buse anlatıyor, söz dönüp dolaşıp son günlerde çöküş trendinde olan, 11.000-11.200 arasında sıkıcı bir şekilde dönüp duran borsaya geliyor. Leda'nın da borsayı izlediğı belli:

"Düşüyor, düşüyor, hiç yükseldiğı yok, bir hayli zarar ettim" Ona kağıtlarını satıp çıkmasını söylüyorum.

"Hayır çıkmayacağım: Yine yükselecek yani brokerim öyle söylüyor, ben de fiyatların hep böyle kalmayacağından eminim" diyor, Dimitri Leda'nın destekçisi;

"Bekle Canım" kazanacağından eminim. Ekim, Kasım gibi endeks yukarı yapacak" diye teselli ediyor, ama kıza bir kâğıt adı verdiği yok, demek ki almadan vermeyecek.

Konu borsadan tatil geyiğine vira alıyor Buse Malta'ya oradan da Marmaris'e gitmiş, özellikle bana bakarak anlatıyor, ben de ilgili görünerek dinliyorum; Malta yemekleri, Akdeniz, dönerken aldığı hatıra objeler, Marmaris daha sıkıcı gelmiş, diskoları kalitesizmiş. Bir yığın zırva...

Leda Mısır ve Bodrum'a Aylin ise Kuşadası ve Fas'a gitmiş, hepsi de çifte tatil yapmışlar, buna çok gülüyorlar.

Dimitri hiçbir yere gidememiş;

"Hafta sanları babamın Ada'daki yazlığında idim, hiç sektirmeden her hafta gittim." bir de ada muhabbeti dinliyoruz. Gözler bana çevriliyor, tatil anlatma sırası bana geldi.

Benim Adıma Dimitri yanıtı yapıştıyor "Amerika 'daydı yeni döndü" diyor.

Amerika kızların ilgisini çekiyor, hiç gitmemişler, nasılmış, güzel miymiş, Manhattan ne tür bir şehir türünden sorular...

New York'u, Jersey'i anlatıyorum kısaca.

Günlük hayatı soruyorlar...

TV'deki Jerry SPRİNGER* şovu anlatıyorum, hoşlarına gidiyor. Sonra SOPRANOS'lardan** bahsediyorum.

İlgilerini çekiyor devam ediyorum; Jersey'in bitmeyen yeşillikleri, temiz havası, Neiman Marcus, Machys gibi alışveriş merkezleri, JR Puro Kulübü, Black Buster Video filan. Dimitri merak ediyor:

“Hiç borsa ile ilgili bir şeyler aldın mı?” diyor.

“Wall Street’le ilgili birkaç kitap ve bir de film.” Diyorum.

Buse ilgileniyor;

“Ne tür bir film?”

“Boiler Room*** konusu bir aracı kurumda geçiyor. Değersiz olan hisse senetlerini yüksek fiyatlardan satmakla ilgili bir film.” diyorum.

Dimitri konuyu anlıyor:

“Kazan Dairesi kavramını ben de biliyorum, zaman zaman çeşitli borsalarda oluyor, hani bir film vardı. İşe yaramaz arsaları telefonda satıyorlardı.” diyor.

“Glengarry Glen Ross****” diyorum.

“Tıpkı onun gibi, Boiler Room da aynı şekilde küçük yatırımcıya kimsenin bilmediği çok kâr getirecek hisseler diye değeri olmayan hisseleri kakalıyorlar.” diyor, Buse “Filmi görmek isterdim” diyor.

“Sana vereyim, ilgini çekeceğinden eminim” diyorum.

* Jerry SPRİNGER SHOW: Kıskançlık, Aldatmak, türlü çeşitli konuların ele alındığı bir TV şovu (yazarın notu.)

** SOPRANOS: HBO TV kanalında yayınlanan, başrollerinde James Gandolfini, Michael Imperioli, Lorraine Bracco gibi oyuncuların yer aldığı New Jerseyli bir mafya ailesinin konu edildiği dizi. (yazarın notu.)

*** Boiler Room: Bir aracı kurumda yeni işe başlayan duyarlı bir kişiliğe sahip bir gencin (Giovanni Ribisi) borsa dünyasına bakışı ile ilgili bir film. (yazarın notu.)

**** Glengarry Glen Ross: David Mamet’in emlakçıların arasındaki bir yarış anlatıldığı bir tiyatro oyunu. Daha sonra Al Paçino, Alec Baldwin, Jack Lemon, Kevin Spacey gibi oyuncuların yer aldığı filmi de yapıldı. (yazarın notu.)

Buse ile ilk kontağı kuruyorum, hemen arkası geliyor; bana kartını veriyor,
“Beni ararsan görüşürüz” diyor.
Kartı cebime atıyorum, bu beni keyiflendiriyor.

Dimitri’nin cep telefonu çalışıyor, sehpanın üzerinden alarak yanıtlıyor;
“Tamam Burak, ...evet... Aylin var... Cumhur Bey, Buse ve Leda.”

Burak sıkı bir broker, Renk menkul değerlerde çalışıyor, geçmişte birkaç işlem yaptırmıştım, benim için önerdiği kağıtlar iyi kazandırmıştı.

Dimitri bize dönüyor:

“Burak Meltem’le Havana’dan arıyor, gelin dedi. Gider miyiz?”

Kızlar gülüşüyorlar. Pek gitmek istemesem de ortama uyum sağlıyorum.

“Geliyoruz” diyor Dimitri ve telefonu kapatıyor.

“Takılırız orada, eğleniriz” diyor ve bana göz kırpmıyor.

“Adamın işi gücü makara” diye düşünüyorum. Hâlâ bana tüyoyu vermedi. Son söylediği kağıttan iyi bir para geldiğini anıyorum, beklemeye değer...

Aylin:

“Haydi öyleyse durmayalım” diyor ve hesabı istiyor.

Hesap geliyor. Dimitri gold kartıyla ödüyor. Ben de bahşiş kısmını hallediyorum. Kapıya çıkıp sağ tarafa arabaların park edildiği yöne doğru gidiyoruz. Dimitri’nin sarı renkli Porsche’unun önündeyiz.

“Ben Leda’yla gidiyorum, sen de Aylin’le Buse’yi getir. Havana’da görüşürüz artık” diyerek benimle tokalaşırken elime bir kağıt sıkıştırıyor. Demek kağıda yazdı, kağıdı cebe indiriyorum. Dimitri sert bir geri çıkışla hızlı bir kalkış yaparak gözden uzaklaşıyor.

“Buyrun benim araba da az ilerde” diyorum, metalik S 350, Turbo Dizel, 6 Silindirli, Mercedes Benz’e yaklaşıp uzaktan kumandayla kapıları açıyorum. Aylin arkaya, Buse yanıma oturuyor. Anahtarı kontakta çevirip arabayı çalıştırıyor, CD çaları açıyorum.

Bach’ın Brandenburg konçertosu arabada yankılanıyor. Buse çok etkilendi.

“Çok harika bir müzik bu” diyor, yollar açık, duraksamadan ilerliyorum, ne hızlı ne de yavaş Mercedeses’i bir şiir gibi sürüyorum; Teşvikiye Caddesi’nden Rumeli Caddesine oradan da Halaskargazi Caddesi’ne çıkıyorum. Mecidiyeköy, Gayrettepe, Nispetiye’nin girişinden trafik biraz sıkışıyor. Akmerkez sapağından Ulus’a vuruyorum. Aşağıya Ortaköy’e çıkıp Muallim Naci Caddesi’nde sola sapıyor, Havana’nın önünde duruyorum. Teşrifatçı gence arabayı teslim edip fiş numarasını alıp arabadan iniyoruz. Giriş kapısında bir curcuna var, ilgilenmiyorum. Paper Moon’dan tanıdığım güvenlik görevlisi beni fark ediyor.

“Cumhur Bey hoş geldiniz, bu taraftan” diyerek giriş için bize yol gösteriyor. Eline onluk toka ediyorum. İçeri giriyoruz: Afro Cuban tarzı müzik yapan bir grup sahnede, içerisi oldukça hareketli, deniz kenarı tarafına yöneliyoruz.

“Oturalım mı?” diye soruyorum, kızlar kıpır kıpırlar. Sağ tarafta birileri kalkıyor, o bölümde oturuyoruz. Etrafı kesmeye başlıyorum, az sonra Dimitri ve Leda’yı fark ediyorum: Latin figürleri atarak dans ediyorlar. Aylin’e işaret ediyorum. Aylin onlara bir süre el sallıyor, bizi fark ediyorlar. Garson geliyor, Aylin Votka Redbull, Buse Bacardi, ben de duble Bourbon söyleyerek siparişlerimizi veriyoruz. Hava biraz serince, Boğaz ıslıl ıslıl, köprü yanı başımızda, turistik tur yapan bir tekne ağır ağır geçmekte, İstanbul’un en güzel dönemleri, yazın sonlarını seviyorum.

Dimitri ile Leda yanımıza geliyorlar, ellerinde Miller şişeleri var.

“Nasıl gidiyor?” diyor Leda.

Aylin yanıtlıyor:

“Çok iyi”.

Garson içkilerimizi getiriyor. Kadeh tokuşturuyoruz. Burak’la Meltem bizi görüyorlar. Burak koyu bej dört düğme bir takım elbise yapmış, kahve gömlek, patlıcan moru düz ipek kravat, bordo ayakkabılar, kolunda taklit bir bulgari saat var, Mısır Çarşısı’nda satılanlardan. Meltem etkileyici bir sarışın, siyah tek parça bir elbise, aynı renk ayakkabılar, inci sade bir kolye, kolunda Pacha Cartier orijinal saat, sade ve asil.

Geyik muhabbeti yapıyoruz. Gümüş bir sigara kutusundan çıkardığı sigarasını gösterişli bir tarzda yakıp dumanını havaya doğru üfleyerek anlatıyor Burak:

“Bu mekana bayılıyorum, bu yılın en in olan yeri burası” diyor.

“Bence Laila daha şık ve büyük” diyerek Meltem araya giriyor.

“Ama bu sezondan sonra kapanacak” diyorum.

Aylin “Neden?” diye soruyor.

“Buranın mülkünü geçen yıl bir holding satın aldı. Ama şimdiki işletmecisinin eski sahipleriyle sözleşmesi olduğundan tahliye edemediler. Ama bir süre sonra bu sözleşme biteceğinden Havana burayı boşaltmak zorunda kalacak” diyorum.

“Onlar mı işletecekler?” diyor Meltem.

“Hayır, üç dört katlı butik bir otel yapacaklar, ama sanırım içinde bir kulüp de olabilir.” diyorum.

Aylin bana dönüp, “Nereden biliyorsun?” diye soruyor.

Benim yerime Dimitri yanıtlıyor:

“O her şeyi bilir.”

İlerleyen saatlerde içkiler art arda içiliyor. Müziğin ritmi hızlanıyor, kızlar iyice kafayı buluyorlar. Ölçülü olma gayreti yerini samimi bir havaya bırakıyor. Buse benimle fazlasıyla ilgili, Burak’la Meltem dans ederek grubun çaldığı sahneye doğru yöneliyorlar. Dimitri Leda ile sarmaş dolaş... İç cebimdeki deri puro kılıfımdan daha hafif bir puro çıkarıyorum. Zino Davidoff ustanın Baron Rothschild için seçtiği özel bir

Üretim mahsulü olan Honduras ttnnden nefis bir el yapımı bir robusto bu... Yavaşa yakıyorum, Buse karşımda gözlerimin ta ilerine bakarak dans etmekte. Yumuşak ekişlerle puromu tttrmeyi sürdürüyorum. Dumanı ona doğru flyorum. Aramızda sessiz bir iletişim oluşuyor, karar yine sessizce onaylanıyor, artık burada oyalanmamızın bir anlamı yok.

Bir süre sonra Buse:

“Ben gitmek istiyorum, uykum geldi, yorulдум” diyor, tarzı ocuka.

“Seni ben bırakayım, yalnız gitme” diyerek onu destekliyorum. Herkesle vedalaşıp ıkıyoruz. İnsanlar eğlenmeye devam ediyorlar. Vacheron’uma göz atıyorum 02.10, arabam çalışır durumda kapının önünde hazır, biniyoruz. Havaya romantizm katacağına emin olduğum CD alardaki Stan Getz’in Joao Gilberto ile yaptığı albümü açıyorum. The Girl From Ipanema ile beklediğim etkiyi yakalıyorum. Buse elimi tutup okşamaya başlıyor. Hem alkolün, hem de Mercedes’in iini dolduran sıcak Samba Caz’ın etkisiyle hareketlerinde büyük bir rahatlama var. Ben de fena sayılmam. Getz’in anlamlı saksofonu forte ve tok işleyişlerle beni götürüyor; ölümünden yaklaşık bir yıl önce bir festivalde izlediğimi, havai gömleğini, sahnede Galouas iişini, uzaklara dalan bakışlarını, yüreğimden yakalayan saksofon çalışını anııyorum.

“Evim Etiler’de” diyor, demek ki ona gideceğiz. Sahilden Arnavutköy’ geçiyoruz. Bir sigara yakıyor ve camı aralıyor. Cevdet Paşa Caddesi’nden Bebek’e oradan yokuş yukarı Etiler’e doğru ıkıyoruz. Yollar boş, Paul’n yanındaki sokaktan içeri girmemi söylüyor. Az gittikten sonra sağda dört katlı bir siteyi işaret ediyor. Sitenin bahçeli otoparkına girip park ediyorum. Anahtarıyla dış kapıyı açıyor, ardından içeri giriyorum. Bir kat çıktıktan sonra 5 numaralı dairenin karşısında duruyoruz. Kapıyı açıyor, salona geçiyoruz. İçerisi sade ama kaliteli döşenmiş. Duvarları sarı boyalı, bej rengi halı kaplı, büyük ekran televizyon, karşısında l kirli beyaz,

yanında da bir berjer krem rengi koltuk var. Loş bir aydınlatıcı yanıyor. Aramızda hiçbir konuşma geçmiyor. MTV’de Jenifer Lopez söylüyor. Üçlü koltuğa oturuyor, onu da kucağıma oturtuyorum. Hareketlerimiz yumuşak, uzun uzun öpüşüyoruz. Ben ceketimi, o bluz ve eteğini atıyor. Siyah kışkırtıcı bir iç çamaşır takımı var. Önce sutyenini, daha sonra tangasını çıkartıyorum.

AİKİDO

Saat 14, Akatlar'daki Dojo'nun soyunma odasında Gi*'min altına siyah Hakama**'mı bağılıyorum. Pazar günü olduğundan salon kalabalık değil. Antrenmanın başlamasına yarım saat var.

Sabah 9 civarında Buse'yi uyandırmadan çıktım. Eve gelip ılık uzun bir duş, portakal, greyfurt suyu, kahve ve peynirden oluşan hafif bir kahvaltı yaptım. Pazar günü gazetelerine mutfakta ikinci kahvemi içerken bir göz gezdirdim. Ardından salona geçip Vivaldi'nin Gloria-Kyrie'sinin Fransızlar tarafından yapılan yorumunu dinlerken Cigar Aficionado'nun*** son sayısını Petit Corena bir JR purosunu içerek inceledim.

Yaklaşık yedi yıldır Aikido çalışıyorum. Bu bir dövüş sporundan çok farklı. Kendine has bir felsefesi olan bir savaş sanatı.

Aikido'nun kurucusu Morihei Ueshiba'nın çok derin anlamlar taşıyan ancak çok sade, baştan pek anlaşılmayan bir deyişi vardır:

“Aikido sözcükler ile açıklanamaz. Düşünce ve vücudun aydınlığına erişmek için sözcükler değil uygulama gereklidir.” İşte bu, Aikido'nun en iyi tanımıdır. Ueshiba bu savaş sanatını ortaya çıkarırken geçmiş Japon savaş sanatlarının bazı bilgilerini ve tekniklerini de aldı. Fakat onların yollarıyla yetinmedi. Gelecekteki savaşçıların yararlanacağı yeni bir

* Gi: Beyaz renkli Aikido elbisesi. (y.n.)

** Hakama: Siyah kuşak alarak ustalaşmış Aikidocuların giydiği siyah renkte, bol, Japon Samuray pantolonu.

*** Cigar Aficionado: Amerika'da yayınlanan ünlü bir puro dergisi.

aydınlanış ve uyanış yolu bulmak için sürekli çalıştı. Japonya tarihi savaşlar ve bu savaşların stilleriyle doludur. Uzun yıllar boyunca iç savaşlar durmamış, bu da yeni yeni savaş yollarının aranmasına ve uygulanmasına yol açmıştır. Savaş kadar önemli bir olgu da, savaşçının ruh hali ve felsefesidir. Burada en önemli felsefe Zen'dir. Ve Zen'le iç içe olan savaşçılar uzun deneyimleri sonucu Budo denen savaşçının yolunu oluşturmuşlardır. Budo, savaşmanın, savaşçının yollarını anlattığı gibi kişiye kendini keşfetmeyi de gösteren bir öğretilerdir. Aikido da, kurucunun yoluyla birleşip çağdaş bir Budo biçimi olmuştur. Kılıç yolunun ve Jiu-jitsu'nun birleşmesiyle, klasik savaş sanatlarından farklı bir boyuttur bu. Uyum anlamına gelen Aİ, yaşama gücü ve yaşamın enerjisi anlamına gelen Kİ ve yol anlamına gelen DO sözcüklerinin birleşmesinden oluşan yapısıyla Yaşamla Uyum Yolu anlamına gelir. Japonya'da uzun savaşlar sonucu diğer ülkelerde pek rastlanılmayan ilginç silahlı ve silahsız teknikler gelişti. Bu silahlar genellikle ok (kyu), kılıç (ken), sopa (bo), mızrak'tan (so) oluşmaktaydılar. Silahsız olarak Jiu-jitsu denen teknikler vardı. Yaklaşık 700 yıldır süren bu feodaliteye bağlı savaş döneminde savaş sanatları bir hayli gelişti. Ancak bir süre sonra ülke derebeylerinden temizlenip tek bir yönetime geçince, savaş durumu da ortadan kalkmış oldu. Savaşın bitimiyle toplumdaki en saygın konumda olan Samurai'lar önemsiz ve işe yaramaz bir sınıf haline geldiler. Bir anlamda işsiz kalmışlardı.

Bazıları paralı asker olarak ordu yönetiminde kaldılar, az bir kısmı da Ronin adı verilen Samurailik yolunu devam ettirmeyi sürdürdüler. Silah taşımanın yasaklandığı dönem ve sonrasında silahsız savaş yöntemlerinde gelişmeler görüldü. Karate, Judo ve Aikido'nun temeli bu dönemlerde atıldı. Bu savaş sanatı ve uygulayıcıları kendilerini daha da mükemmelleştirme uğraşlarına önem verdiler. Salt dövüş teknikleriyle yetinmeyip bilincin en üst düzeyde uyanması ve tamamen içsel bir aydınlık

olan Satori'ye ulaşma çabaları ve girişimleri arttı. İşte Ueshiba'nın Aikido'yu oluşturması bu döneme rastlar. Hoca, Tekugawa dönemi bitiminde doğmuş, gençliğinde dini öğretilerle ilgilenmiş, ticaret yapmak için Tokyo'ya gelmiş, ticareti becerememiş ama kılıç sanatı ve Jiujitsu'yu öğrenmiş, Rus-Japon savaşında Mançurya'da askerlik yapmış, askerlik dönüşü bir dövüş sanatı ustası olan Takeda ile tanışıp ondan bazı eski teknikleri kapmış ve kendi dejosunda da Aikido çalışmalarına başlamış, 42 yaşında Satori'ye ulaşmış, 48 yaşında Aikido'nun merkezi olan Hombu Dojo'yu açmış tüm dünyaya Aikido'yu yaymış ve sayısız öğrenci yetiştirmiştir.

Dojo'da kısa bir ısınmadan sonra çalışmaya başladım. Serbest çalışma günü, şomen uci, kote gaeşi ilk hareket, kendimden daha iri yapılı olan uci daşi'yi* seçip selamlaşıyoruz. Sıkı bir antrenman yapmalıyım, kendimi iyice kaptırıyorum. Gözlerim neredeyse kapalı, havayı yararak gelen vuruşa bloke yapıp, bileğini iyice kavradıktan sonra darbemi indirip uke'mi** havada uçurarak mindere yapıştırıyorum, hareketlerim çok şiirsel.

Çalışmamın ikinci hareketi şemen uci –irimi nage, ve bunda da kendimi çok iyi hissediyorum. Aikido hareketlerini düşünmeden hatta gözü kapalı bir hissellekle yapmanın, düşünce katılmamış saf bir içgüdü ile yapmanın getirdiği o arınmışlık ve doğallığı tüm benliğimde duyumsuyorum. Daha sonra Suburi*** çalışmasına geçiyoruz. Salonda altı kişi varız, dört tanesi bayan öğrenci ve hakaması olan sadece benim. Bu da serbest bir çalışma oluyor, duvarda bulunan bokenleri**** alıyor ve sıkı bir çalışma yapıyoruz.

* Uci daşi: Kendini Aikido'ya adayan, salonun işlerini gören Aikido öğrencisi. (y.n.)

** Uke: Aikido'da hareketleri uyguladığınız çalışma arkadaşı. (y.n.)

*** Suburi: Aikido'ya özgü kılıç vuruşlarından oluşan bir çalışma.

**** Beken: Japon kılıcının aynı boyut ve ağırlığını taşıyan tahta kılıç.

Saat 17.30'da duşumu alıp, acıkmış bir halde arabama biniyorum, erken bir akşam yemeğini hak ettiğimi düşünüyorum. Yollar tenha, Beşiktaş, Karaköy, Eminönü, sahilden Kumkapı yapıyorum. Açık otoparka arabamı teslim edip, sokaklarına restoranların masa attıkları meydanı geçip Neyzen Restoran'a giriyorum. Yönetici Musa beni karşılıyor. İçerde yapay şelale ve kasa olarak kullanılan bölümün yanında her zaman oturduğum masama geçiyorum. Restoranın bu bölümü bana Saint Germain'deki Lipp'i ansıttığı için her gelişimde buraya oturur, CD çalarda hafifçe çalan Georges Brassens'i dinler, sakın sakın balığımı yerim. Genelde bu saatler idealdir benim için, curcunalı bir ortamda yemek yemeyi hiç sevmem. İstanbul'da iyi bir servis, iyi bir yiyecek ve hizmet isterseniz bu tür restoranlara hafta içi ya da çoğunluğu yemek yediği saatlerin dışında gelmek çok büyük akıllılıktır. Adeta tüm restaurant sizin özel mülkünüzmüş gibi hizmet görürsünüz. Günün en iyi balığı sizin için seçilir, aşçının yaptığı ilk salata sizin içindir, servisiniz anında değişir ve kafa dinlersiniz. Bu akşamüzeri yoğun geçecek haftaya rahat bir yemekle başlamayı tercih ettim.

Az sonra masam donandı, kalın beyaz peynir dilimi, bol sarımsaklı, kırmızı biberli, dere otlu roka salatası, az sirke ve bol zeytinyağlı çiroz, ince dilim kokulu kavun, ufak şişe Tekirdağ rakısı, bardak buzlu kasede havuz yapılmış. Mezeleri atıştırırken Musa yanıma geliyor geyik yapıyoruz. Mezelerin ardından defne yapraklı kiremitte lüfer, tatlı olarak Viyana usulü kaymaklı armut yiyorum. Orta kahvemi Bacardi Rom'la içiyorum. Hesabı adım Johny soyadım Cash usulü ödüyor, bahışleri veriyorum.

Evdeyim, Dimitri'nin kağıdına göz atıyorum. Telesekreterde eskiden çıktığım Özlem'in mesajı var, ilgimi çekmiyor. Salona geçiyorum, büyük bardak su alıp, siyah deri İtalyan koltuğa

gömölüyorum. Sehpadaki humidordan bir Monte Cristo piramit yakıyor ve Wall Street'i videoya koyuyorum.
Bud Fox'la Gordon Gekko'nun ilk tanıştıkları bölümü art arda izliyorum:
“Surprise me”, diyor Gekko, “Its my birthday....”

**“BİR İŞİN İSTEDİĞİN ŞEKİLDE VE
DOĞRU YAPILMASINI İSTİYORSAN;
KENDİN YAPACAKSIN...”**

Sabah 6.30'da uyandım. Duş, tıraş, portakal suyu, bir dilim beyaz peynir, biraz tulum peyniri yedim. Kolları manşetli İtalyan yaka mavi Brioni gömlek, kalın etli ipek kumaştan bordo renkli Ferre kravat, çift kruvaze koko cepli mavi-siyah Brioni takım elbise, bordo John Grayson el yapımı ayakkabılar, Rolex saat tam bir savaşçı donanımı...

7.15'te evden çıktım 8.'de aracı kurumun otoparkına aracımı park ederek, asansörle dördüncü kattaki seans odasına çıktım. Seans odasında görevli bayan broker Ulviye içerde, oturmuş kahve içiyordu. Onun dışında kimsecikler yoktu. Selam verip benim aracı kurumdaki portföyüme bakan Ercan'ı sordum, daha gelmemişti. Bayan Ulviye aşağıya telefon açıp, benim için bir orta kahve söyledi. Kahvem geldi, Ulviye balık etinde, ciddi tavırlı, leydi havasında, kırklı yaşlarda dul birisi. Açık mavi tonda etek ceket takımı yapmış, Versace bir fular, takımına uygun renkte sivri topuklu ayakkabılar giymiş. Bu hafta saçını kızıla boyamıştı. Tüm bunalımlı kadınlarda olduğu gibi saçıyla oynamayı seviyordu. Kahvesini Dunhill sigarasıyla birlikte içmekte, bir yandan da bilgisayarındaki seans öncesi düzenlemeleri yapmaktaydı. Mavi şeffaf çerçeveli gözlüğünün altından bana bakıp,

-Ercan trafiğe takılmıştır, neredeyse gelir, dedi.

-Seninle de işlem yapabilirim, dedim.

-Bugün ne yapacaksınız Cumhur Bey? dedi.

-Alım mı, satım mı?

-Her ikisi de olabilir, diye yanıt verdim.

Bu seans salonunu tenhaliğı nedeniyle tercih ediyordum. Gerçi 17 Ağustos depremi ve ardından başlayan genel kriz ortamı, borsadan önce küçük yatırımcıyı uzaklaştırmış, ardından orta karar yatırımcılar, şimdi de daha üst boyutlu borsa takipçilerini elemekteydi. Zaten millette borsaya yatıracak para kalmamıştı. Çoğu aracı kurumlar işlem seviyesini azlığı nedeniyle piyasadan çekilmek zorunda kalmışlardı. Tam-Stok ise hâlâ yaşamını devam ettiren ender aracı kurumlardan biriydi. Personeli az, ama deneyimli, müşterileri kibar ve seviyeli, brokerler işi iyi bilen ve yapan oturaklı kişilerdi. Seans salonunda hiç gürültü çıkmazdı ve bu da yoğunlaşmamı sağlardı. Seanslar esnasında bir kararınız, seçtiğiniz kağıtlarınız yoksa, bu sessiz ortam yaratıcı ve kâr sağlayıcı içgüdüyü ortaya çıkarırdı. Birçok kez salt bu sessizlik sayesinde ekrandan geçen bir yığın kağıdın karmaşasına rağmen hızla düşünmüş, iyi sonuçlar yakalamayı başarmıştım.

Dev ekranda hisse senetleri, fiyatlar birbiri ardından sessizce geçerlerdi. Koltuklar geniş ve rahattı, emir vermek için brokerler ekranın sağında hazır beklerlerdi. Devamlı çay kahve su servisi yapıldı ve sürekli bir yoğunluk hissi. Ama burası bir savaş alanıydı, kaybeder, kazanır, yenilir ya da yenerdiniz. Borsanın tek gerçeği buydu.

Dimitri'den aldığım kağıdı cebimden çıkarıp elimde evirip çevirdim. Kar Tekstil, orta sınıf bir kağıttı. Nisan ayından beri eksi bir yatay gidişeydi. Alımdan çok satım emirleri ağırlıktaydı, temettü vermemişti. Silivri Çantaköy'de 250.000 metrekarelik bir alanda kalitesi yüksek akrilik –yün ağırlıklı dokuma üretimi, bir yandan da geçen yıl başlanan bir ipplik imali. Ama tekstil sektörü için 1999'un kötü bir yıl olması

şirketin satışlarını ve hedeflerini istediği ve beklediği oranda gerçekleştirememiş olmasına yol açmıştı. Tabi bu da mali analistlerin gözünden kaçmadı. Kaçınılmaz sonuç olarak hisse gözden düştü. 1999 Mayıs ayında 28.500'den (tavan rakamı) 7.200'e kadar geriledi, Eylül ayında kısa soluklu bir çıkışla 11.300'ü gördü ise de şu günlerde 7.900-8.050 arasında gidip geliyordu.

Ve bu da birkaç spekülâtörün ağzının suyunu akıtmış olsa gerekti, bu tür bir satış ağırlıklı kağıda hafta içi sıkı alımlar yaparak kağıdın fiyatını yükseltmeyi ve sonra da satıp kâra oturmayı hedeflemişler. Dimitri'nin cimri müşterisi Cenko Galata'da yıllardan beri bu tür spekülasyonlar yaptığından, ilgili kağıt üzerinde uygulayacağı stratejiyi Dimitri'ye açmış, o da kağıdın geçmiş yıllara ait seyirlerinin dökümlerini çıkarıp analiz ettiğinde uygunluk sinyalinin Cenko'ya, tüyosunu da bana verdi. Onlardan komisyon, benden de sakal, kısacası bal tutan parmağını yalar....

Para yatırmadan alım yapacağım, Tam-Stok'un önemli müşteriler sınıfındayım ve bu da iyi bir kredili hesabım var anlamında, aslında risk de var. Bu işte güven olmaz, adamlar bir rüya görür vazgeçebilir. Başka bir kâğıt üzerine oynayarak hedef değiştirebilir ya da miktardan sapmalar yapabilirler. Kısacası vazgeçer ya da hedef değiştirirlerse kağıdın ağırlıklı alıcısı ben olacağımdan iyi bir zarar yerim, tersi olursa kârı...

Ercan gelmediğinden Ulviye ile devam etmeye karar veriyorum: Money Never Sleep

-Açılıştan 8.000'den yüz lot* Kar Tekstil'le başlayalım. Alış, dedim.

Ulviye hemen not etti.

-Pek iyi gitmiyor bu aralar, dedi. İyi bir broker olduğunu belli etti.

* Lot: Hisse senedi alım birimi: 1 lot, 1000 adet hisseyi içermektedir. (y.n.)

-Biraz alım yapalım bakalım, dedim.

Benden başka hiçbir müşteri yoktu, koca seans salonu tamamen boştu. Az bir süre sonra seans başladı, ekranda hisseler hareketlendiler. Ulviye telefonda dealere emrini tekrarladı. Alım işlemi bitti, 8.000'den yüz lot almıştım. Bu sekiz yüz milyon artı binde 2 bir milyon altı yüz bin Lira komisyon demekti.

Ulviye bana alım emrini imzalattı.

-Tamam, yüz lot Kar Tekstil aldık, dedi.

Teşekkür edip ekrana baktım, hissede hiçbir kıpırdanma olmadı. Kapının açıldığını duyup arkama baktığımda Ercan içeri girdi.

-Günaydın, dedi. Selamını Ulviye ile aldık.

-Günaydın.

-Hoş geldiniz Cumhur Bey, dedi.

Saygılı biriydi. Paul Shark metal üç düğme ceket, sarı kırmızı yandan çizgili kravat, açık gri pantolon, loafer siyah ayakkabı yapmıştı. Fazla kilolu, zayıflamaya da niyeti olmayan biriydi.

-Başladık mı efendim? diye sordu.

-Sağ olsun Ulviye hanım ilgileniyor, diyerek işleme girdiğimi ima ettim.

Ercan ekranın sağındaki bilgisayarın başına geçti. Yaklaşık yarım saat kadar sadece ekrana baktım derken fiyatta ufak bir artış oldu, 8.050'ye çıktığını fark ettim. Sınırı biraz genişlettim.

-Kar Tekstil 8.050'den iki yüz lot alalım lütfen, dedim.

Ulviye ekranı tıkırdattı ve sordu:

-Şu an 8.065 oldu, dedi. Buradan alalım mı? İsterseniz inmesini bekleyelim, bu kağıt pek öyle yükselmez dedi.

-Üç yüz lot olsun dedim.

Ulviye telefona sarıldı. Havuz'daki** dealer alışı onayladı, alım emrini imzaladım.

** Havuz: Borsa binasında işlemlerin yapıldığı alan. (yazarın notu.)

İki milyar dörtyüzondokuzmilyonbeşyüzbin artı dörtmilyonsekiyüzotuzdokuzbin Lira komisyon not ettim.

Aradan beş dakika geçti ya da geçmedi ekranda fiyat 8.100 Liraya çıktı. Ulviye’de bunu fark edip bana döndü.

-Sizden başka alıcılar var sanırım dedi. Hem de yüklü miktarlarda alım yapıyorlar.

Hiç vakit kaybetmemem lazımdı. Demek tüyo doğruydu.

-Beş yüz lot daha alalım, dedim.

Ulviye telefona sarıldı.

-8.100’dan beş yüz lot Kar Tekstil alıyoruz, dedi.

Dealerin sesini ben de duydum.

-8.125 oldu buradan alayım mı? dedi.

Ulviye ile göz göze geldik.

-Take it, dedim.

Ulviye

-Al, dedi.

Emri imzaladım. Dörtmilyaraltmışikimilyonbeşyüzbin ve binde 2 olan sekizmilyonyüzyirmibeşbin Lira komisyon...

-Bu kağıt kaç aydan beri böyle seviyelenmemişti, dedi, Ulviye.

-Demek ki oturduğu yerden sıkılmış, dedim.

Ercan kahve ve su söyledi. Ekranda Kar Tekstil’in fiyatı 8.250’ye fırladı, Rolex’ime baktım, daha erkendi.

Kahvelerimiz geldi, içmeye başladık. Sabah öğleye kadar sıkı bir kahve içicisiyimdir. Hele böyle özel anlarda yemeği falan unuttur Robert De Niro gibi kahveye saldırırım. Aramızdaki fark O bol şekerli Espresso’yu bense orta şekerli Türk kahvesini tercih ediyordum.

Cebimden füme renkli Ericsson T 28 telefonumu çıkartıp, 3 No’yu tuşladım. Trans-Money adlı aracı kurumda brokerlik yapan Gülden’in alosunu duydum.

Gülden kıvrıcık koyu kumral saçlı, harika dişleri ve gergin yanık tenli tipik bir hoşluktu.

-This is Cumhur.

Sesimi alıp kıkırdadı.

-Günaydın Cumhur Bey nasılsınız?

-Kar Tekstil alacağım fiyat nedir? dedim.

-Biraz bekleteceğim, dedi.

Az sonra bana döndü.

-8.250'den alabiliriz, dedi. Sizin için uygun mu? Bu kağıt ne zamandan beri hareketsizlikteydi ama bugün bir şeyler olmuş, fiyatlanmaya başlamış.

-Yirmi bin lot alalım öyleyse, dedim.

-Fiyatı biraz yüksek ama..., dedi.

-Alıyorum, dedim.

Bilgisayarının tıkırtılarının ardından da emrimi dealerına iletmesini dinledim.

-Tamam Cumhur Bey, yirmi bin Kar Tekstil alındı, dedi.

-Teşekkür ederim, dedim ve No tuşuna basarak telefonumu kapattım. Not defterimdeki Trans-Money aracı kurumunun sayfasını açarak notumu aldım: 8.250'den yirmi bin lot, Kar Tekstil yüzaltmışbeşmilyar, binde 2 komisyon üçyüzotuzmilyon. Hemen bir durum değerlendirmesi yaptım. Elimde açılıştan bu yana 20.900 lot Kar Tekstil hissesi vardı ve bunların bana mal oluş fiyatı yüzyetmişikimilyarikiyüzsekseniki milyon Liraydı. Hızla düşündüm: Bir tüyoya karşılık hiçbir şey belli değildi. Kâğıdın fiyatını yükseltmek isteyenler her an satışa geçebilirler. Kâğıdın değeri aniden inişe geçerdi ve bu birdenbire olabilirdi. Şu an bir söylenti, bir haber, yapay bir kriz endeksi bin, iki bin, hatta beş bin puan aşağı düşürürdü, geçmişte bunlar yaşanmıştı. Yirmi bin puanı gören endeks kısa bir sürede dokuz binlere inmiş, birçok yatırımcı batıp, silinmişlerdi. Yine böyle olabilir. Elimdeki kağıt dibe vurabilir, sıfırlanabilirdi. Hepsi mümkündü, burası bir Savaş Alanı değil miydi? Güç dengeleri bozulabilir, kazanmak üzere olanlar, kaybedenler olarak silinirdi...

Yılların borsa tecrübesi ile şu anda tamamen sakindim. Adeta içsel bir transa girmiştim. Hiçbir şey hissetmemeye, düşünmemeye başladım. Satori* bu olsa gerekti. Bir an bu durumum sürdü, tarif edilemez bir dinginlik haliydi...

Cebimden telefonumu çıkarıp, Borsa Analiz dergisini tuşladım. Bu dergi yatırımcılara en yakın ve en kazançlı hisse önerilerini verirdi. Ayrıca kendi özel televizyon kanalında her yarım saatte bir günün hisse değerlerini, endeksin gidişatını, gün içinde hangi hissenin çıkıp, hangi hissenin inişe geçtiğini açıklardı. Ama en önemlisi de, Borsa Kuşu lakaplı Cankan Silan tarafından açıklanan alınması gereken hisseler bölümüydü. Cankan Silan üç yıldan beri yaptığı haberlerde hangi hisseyi söylemişse yüzde 70 oranında bilmişti. Bu da onu bu alanda kral yapmıştı.

Cankan'ın sekreteri Nurcan çıktı,

-Cankan Bey'i rica ediyorum, dedim.

-Şu anda makyaj odasında on dakikaya kadar günün yorumuna çıkacak, dedi.

-Ona önemli bir haberim var, dedim.

-Görüşemez, müsait değil dedim ya beyefendi, dedi.

-Sen ona Tilki de, telefonu da sakın kapatma, dedim.

Tilki Cankan'ın haber kaynaklarından birinin şifresiydi. Birkaç saniye sonra Cankan'ın tok sesini duydum.

-Evvvet Tilki, dedi.

-Kar Tekstil'de bir yükseliş var, dedim.

-Ben de fark ettim, birileri bu kağıtta manüplasyon yapıyor.

-Ama şirket de güçlü değil mi? dedim.

-98 yılında en iyi gelecek vaat eden on şirket sıralamasına sokmuştum. Ama 99 krizi çıkışını engelledi, bir yıldır borsada bir değer ihtiva etmiyor, dedi.

-Ama şimdi çıkışta, dedim.

-Bilemiyorum, dedi. Hem şimdi programa gireceğim.

* Satori: Samuray'lık ve Zen felsefesinde tamamen arınmışlığa ve kişinin kendi benliğini bularak gerçeği keşfetme hali.

-Bence bu kağıttan bahsetmelisin, dedim.

-Ya bir şey çıkmazsa, dedi.

-En azından günün en hareketli kağıdı deyip dikkat çekersin, bu da hiçbir şeyin Borsa Kuşu'ndan kaçmayacağını gösterir, dedim.

-Hıh hıh hıh, diye kıkırdadı. Beni babalıyor musun? diye sordu.

-Borsa Kuşu her şeyi görür, duyar, bilir, dedim. Bu TV yorum programının başlangıç anonsuydu.

-Eh haklı olabilirsin, zaten Kar Tekstil'de bir artış var, bunu da belirtmem kaçınılmaz çav, diyerek telefonu kapattı.

Ulviye'den Borsa Analiz'in kanalını açmasını rica ettim.

-Bakalım Kuş nelerden bahsedecek, dedim.

Cebimden Davidoff Special T Piramit puromu çıkardım, ucunu kesicimle kopararak yavaşça çakmakla ısıtıp ilk dumanımı çektim, hareketlerim Peckinpah'ın filmleri gibi ağır çekimdi. Ekranda Borsa Kuşu logosu ve ardından programın cingılında;

“Borsa Kuşu, her şeyi görür,

Borsa Kuşu, her şeyi duyar,

Borsa Kuşu her şeyi, bilir,

Bunların hepsi,

Borsa Kuşu'ndan öğrenilir...” müziği ve ardından sırttan bir yüz ifadesiyle Cankan Sılan ekranda göründü. Saçlar kömür karasına boyalı, solaryumda bronzlaşmış bir cilt, bembeyaz porselen dişler, patlıcan moru bir ceket, Borsa Analiz kanalının amblemlili büyük altın rozeti, şeker pembesi gömlek, bordo puantiyeli siyah kravat-mendil takım yapmış.

-Evvvet endeks yatay seyrinde devam ediyor, diyerek konuşmasına başladı. Hisselerin aylık gidişatlarından, dünya borsalarından, Fed'in faiz indirimine gideceğinden falan bahsetti. Konuşmasının sonunda da:

-Bugün pek kayda değer hisseler olmasına rağmen, Bar Gıda, Çar İplik ve Kar Tekstil tavsiye edeceğim güncel hisseler olacaktır, seans kapanmadan alımlar ve kârlar dilerim.

Unutmayın, sakın hisse satmayın, devamlı alın, alın, alın, diyerek programı kapattı.

Ulviye ekranı kapatırken,

-Kuş da, Kar Tekstil'i fark etmiş, dedi. Şimdi herkes Kar Tekstil'e hücum eder.

-Olacağına bak zaten, dedim.

Ercan ekrana bakmam için beni uyararak,

-Bakar mısınız Kar Tekstil 9.100'e çıktı, dedi.

Gerçekten de, 9.100'ü gösteriyordu. Bir kez daha doğru bir seçim yaptığımı, yanılmadığımı gördüm. Kar Tekstil hızlı bir çıkış trendine geçmişti. Hep böyle olurdu. Genellikle bir kağıt bu hale gelip yükselişe geçtikten sonra, onu tutmak mümkün olmazdı. Durduramazdınız, yetiştiremezsiniz, sadece yükselişini izlerdiniz. Öyle de oldu, on dakika kadar sonra 10.050'yi gördü, ardından 10.075, 10.100, 10.250... Ulviye'ye baktım, gözlük altından ağzı açılmış, hayret ederek bana döndü. Göz göze geldik, ona gülerek göz kırptım.

-Kimse şu anda satmaz, herkes alımda, dedi.

Borsada nedense pek istikrarlı düşünen insanlar çok çok azdır, bir kağıt ya da genel olarak endeks yükselip borsa çakış pozisyonuna geçtiğinde büyük çoğunluk alım saldırısına geçer, gerçekte o an alım değil satım anıdır, bunu bilmediklerinden dolayı da kaybederler, çünkü çıkış bir yerden sonra statikliğe, oradan da düşüşe geçişin başlangıç noktasıdır.

Kar Tekstil'in yükselişini fark eder etmez kağıda alım talepleri yağmaya başlamıştı, sıkı bir plasman* yaşıyorlardı.

Mark Weinstein teorisini** düşündüm ve stopu koydum, It's only Rock'n Roll...

* Plasman: Hisse senedinin el değiştirme işlemi. Bu işlem sonucunda da doğal olarak hisse senedi yatırımcısının değişmesi. (y.n.)

** Mark Weinstein Teorisi: Emlakçılık yaparak piyasaya giren, daha sonra büyük çaplı Trading işleri yapan Amerikalı trader. Teorisi, hızlı bir biçimde kâra ulaşıp, pozisyonundan kârla çıkmayı içerir. (y.n.)

Rolex'ime baktım ilk seansın kapanmasına on beş dakika kalmıştı, elimi çabuk tuttum.

-Ulviye Hanım, 900 lotunu satalım lütfen.

Ulviye telefonu açıp, emrimi ilettiler.

-Tamam Cumhur Bey, 11.050'den sattık, dedi.

Hemen hesaba koyuldum: Dokuzmilyardokuzyüzkırkbeşmilyon Lira ve yüzde 2 ondokuzmilyonsekizyüzdoksanbin Lira komisyon. Ulviye satış emrimin yazılı olduğu ordinoyu imzalattı. Puromun külünü sehpanın üzerindeki kristal küllüğe döktüm, sıkı bir duman çekip cep telefonumdan Trans-Money'den Gülden'i aradım.

-Buyrun Cumhur Bey, dedi.

-Hepsini sat.

-Şu an 11.040'a çıktı ve bu kağıda talep çok, isterseniz satmayalım, daha yükselecektir. Beklemeyi öneririm, dedi. Sesi biraz titrekti, kağıdın yükselişi onu da heyecanlandırmıştı.

-Satalım lütfen, beklemeyelim, dedim. Sesim net ve kararım kesindi. Kısa bir süre bekledikten sonra Gülden'den yanıt aldım.

-Yirmi bin lot, 11.040'tan sattım Cumhur Bey, dedi.

-Çok teşekkürler, iyi öğlenler diyerek telefonu kapattım.

Hesabı hemen not aldım, ikiyüzyirmimilyarsekizyüzmilyon ve Dörtüyzkırkbirmilyonaltyüzbin Lira komisyon.

Yekün hesabına geçtim, yüzyetmişikimilyarikiyüzseksenikimilyon Liraya 20.900 lot almış ve yanı kağıtları ikiyüzotuzmilyaryediyüzkırkbeşmilyon Liraya satmışım. Alışta ikiyüzkırkikimilyondokuzyüzdoksanbin Lira, satışta da dörtüyzaltmışbirmilyondörtüyzbin Lira olmak üzere toplam sekizyüzdörtmilyondörtüyzellidörtbin Lira komisyon ücretini düşersek tamamına Elliyedimilyaraltıyüzellisekizmilyonsekizyüzdörtmilyondörtüyzellidörtbin Lira kazanmışım, hem de bir seansta, işte olay buydu... Bir dakika sonra seans kapandı, ekran dondu.

-Hadi işlerinizi bitirin. Sizi yemeğe götürüyorum, dedim.
On dakika içinde dışarı çıktık, hava ılıktı. Arabalar vızır vızır geçiyordu. İstanbul'un bitimsiz bir hareketliliği vardı, burası bir kozmopolisti. Aracı kurumun yakınlarındaki genelde borsacıların, bankacıların ve yuppielerin takıldıkları City Grill'i önerdim, kabul ettiler. Bir iki dakika içinde geldik. Girişte Metrodel Cihan tarafından karşılandık, otururken Cihan'ın eline bir beşlik sıkıştırdım, gülümseyerek teşekkür etti.
İçerisi post modern tarzda döşenmiş, duvarlarda Warren Buffet, Benjamin Graham, George Soros, Banker Rotschild, Adam Smith, J. P. Morgan, John D. Rockefeller, Andrew Carneige, Donald Trump gibi yatırımcı ve iş adamlarının portreleri ve New York gökdelenlerinin çeşitli görüntülerinden oluşan resimler asılı, kısaca borsacı ve iş adamlarına göre tasarlanmış bir restoran-bardı. Akşam iş çıkışlarında uzun bir tezgahı olan bar bölümü tıklım tıklım olurdu.
Ellerimi yıkamak için lavaboya gittim. Çıkışta birkaç Jobber'la* selamlaştık, bunların çoğu beni tanırdı. Bar kısmının yanından geçerken iyi tanıdığım Taylan'ı kenara çektim. Kötü takım elbiseler giyerdi ama analizleri kuvvetli bir Jobber'dı. Biraz yoklama çekmek istiyordum.
-Durumlar nasıl, dedim.
-Pek iyi sayılmaz, dedi.
-Seansta ne yaptın? diye sordum.
-Geçen haftadan beri Hoording'deyim**. Ama bugün Kar Tekstil'in günüydü, süper bir çıkış yaptı, dedi.
-Sen almadın mı?
-İstikrarsız, diyerek yüzünü ekşitti.
-8.000'den çıkışa geçti, 11.000'de dayandı, dedim.
-Absorve*** etmişlerdir. İkinci seansta herkes saldırır, derken fiyat düşer, kağıtta bir süpermenlik yok, dedi.

* Jobber: Genelde kendi adına alım-satım yapan kişiler. (y.n.)

** Hoording: Gömüleme, yatırımcıların kâr beklentisi ile parayı hazır tutmaları. (y.n.)

-Yemek yiyeceğiz, gel bize katıl, dedim. Adam işi biliyordu, kağıda yaklaşmamıştı bile.

Eliyle bar kısmını işaret etti.

-Şimdi şu çocuklarla işim var. Biraz kağıt kakalayacağım. Barda iyi giyimli iki genç vardı.

-Ama senle bir ara oturalım, çok iyi olur, dedi.

-Tamam diyerek başımla onayladım.

-Afiyet olsun, dedi.

-Sana da, dedim ve masama geçtim.

Garsonumuz masadaki büyük su bardaklarına su doldurdu. İçim yanıyordu, bir yudum içtim ve bir oh çektim. Su gibisi yoktu, içeceklerin en iyisiydi.

Ulviye menüye baktı.

-Ben California usulü az pişmiş biftek yiyeceğim. Mönüde 4 no'lu olandan, mısır salatası, kola diyet olmasın lütfen, diyerek kendi siparişini verdi, garsonumuz hızla not etti. Bana döndü, gülererek Ercan'ı işaret ettim.

Ercan New Orleans salatası ve soda söyledi. Parayı kazanınca iştahım açılır, iyi pişmiş Escolob* portakallı, yulaflı karışık hindi salatası ve kırmızı Kalifornia şarabı sipariş ettim.

-İyi yemek yemek yaratıcı bir eylemdir, dedim.

Ulviye fikrime katıldı, Ercan ise kilo vermesi gerektiğinden bahsetti, yemeklerimiz geldiğinde içerisi tamamen dolmuştu.

Tatlı olarak Ulviye çikolatalı dilim kek, ben beyaz çikolata soslu ekler yedim. Ercan tatlıyı reddetti. Yemek sonunda kahvelerimiz geldiğinde biraz borsa geyiği yapmaya koyulduk. Her ne kadar bu konuda onlardan daha tecrübeli ve eskiysem de, onların bildikleri yeni şeyler olması mümkündü, bilgi her zaman gerekliydi ve bilgiyle beslenirdim...

Endeks Ocak ayından beri hareketsizdi, yazda çok sakın geçmişti ve hiçbir canlanma belirtisi yoktu.

*** Absorbe Etmek: Emmek (y.n.)

* Escolob: Külbastı (yazarın notu.)

Ulviye kahvesinden bir yudum alıp sordu:

-Sizce nasıl Cumhur Bey?

-Siz benden daha iyi biliyorsunuz, diye yanıtladım.

-Ama bugün çok isabetli bir alım satım yaptınız, dedi.

-Biraz tesadüf oldu, dedim. Bu oranda artacağını tahmin etmemiştim, çok şaşırdım. Önce su ardından da kahveden bir yudum alarak devam ettim:

-Şu sıralar büyük bir ekonomik dalgalanma yok, bir beklenti de yok. Satacaklar fiyatlar düşecek, tekrar alacaklar. Anlayacağın bir nevi satışa dayalı kâr yapıyorlar. Satıyorlar, böylelikle parada kalıyorlar. Ardından da fiyatı düşen hisseleri topluyorlar, dedim, gözlerinin içine bakarak.

-Sizce hangi hisseler çıkar, diye sordu.

-High Flying** hisselerinden şaşmamalı. Büyük kâr etmek için bunlara oynamalı, ağır hisselerden maksimum kârı sağlayamazsın, diye yanıtladım.

-İkinci seansta ne yapacaksınız? Diye sordu.

-Bilmiyorum, biraz gidişatı izlemeyi düşünüyorum, dedim.

Hesabı istedim, getirdiler. Garson bana hesap pusulasının içinde olduğu bordo deri klasörü uzatırken sordu:

-Nakit mi, kredi kartı mı efendim? Nakit ödemeye %20 indirim yapıyoruz da.

-Adım Johnny soyadım Cash, deyip hesabı nakit indirimli ödedim. Ulviye ve Ercan teşekkür ettiler, restorandan çıktık.

İkinci seans saat 14.00'te açılıyordu. Seans odalarına gelince, birkaç yatırımcıyı, ekran karşısında yerlerini almış Ulviye ve Ercan'ı beklerken bulduk. Aracı kurumun beyaz gömlek, siyah kalın papyonlu garsonu çay servisi yapıyordu. Cep telefonumun gelen mesajlar uyarısı tıkladı, açıp baktım: Dimitri'den geliyordu. "Gülümse"... Gülümsedim, sakalını

** High Flying: Yüksekten uçan hisse senetleri. Bu tip kağıtlar hızla değer kazanarak, hızla değer kaybeder. (y.n.)

alınca onun da gülümseyeceğini, hatta kahkaha atacağını düşündüm.

Derken seans açıldı, dev ekranın karşısındaki koltuklardan birine oturdum. Rakamlar, fiyatlar, hisse isimleri art arda geçmeye başlamıştı. Her şey karşımızdaydı, kazanmak ya da kaybetmek... Ama ben stop koymayı, çizgiyi çekmeyi çok iyi biliyordum. İşlemlerim bitmiş, kâra oturmuştum. Bu andan sonra alım ya da satım kesin zararla biterdi ve ben bu tür ince işleri hiç sevmezdim. Çünkü kumarbaz değildim...

Endeks tam bir yatay gidişat içindeydi. Bu hareketsizlik, salondaki yatırımcıları olumsuz etkilemiş ve onlar da isteksiz bir biçimde ekrana bakıyorlardı. En ön sıralarda oturan yaşlıca biri, sanayi kağıtlarından biri için 50 lotluk bir alış emri verdi. Onun dışında herkes suskun ve hareketsizdi.

Benimse asıl merak ettiğim, Kar Tekstil'in daha nereye kadar çıkış yapacağı idi. Ekranda Kar Tekstil'e kitlenmiş bir halde bir saate yakın izlencemi sürdürdüm.

Sonunda 12.100'ü gördü ve yarım saat civarında o seviyede kaldı. Benim için de bu yeterliydi. Ulviye ve Ercan'a "kolay gelsin" diyerek çıktım. Artık kağıt beni ilgilendirmiyordu. İşlemleri yapmış, almış, sonra da satmıştım. Üstelik cebimden de bir Lira bile çıkmadan. kârım iki gün sonra da hesabıma geçerci. Borsada işler ciddiyetle ve disiplinle yürürdü. Alım yaparsanız parasını iki gün içinde yatırmalıydınız, satış yaparsanız da iki gün sonra hesabınıza yatar. Kısacası her şey büyük bir titizlikle gerçekleşirdi. Para işinde şakaya gelir bir yan bulunmazdı.

Otoparkta Mercedes'ime bindim, Rolex'ime baktım, saat 16.00'ya geliyordu. Trafiğe yakalanmadan Gülден'e gidip alım ve satım ordinolarımı imzalar, oradan da eve geçercim. Kontağı açıp gaza bastım. Trans-Money'in ofisi Gayrettepe'de metronun girişine yakın bir yerdeydi. Trafik aşırı derecede yoğun olmadığından on dakika kadar sonra oraya vardım. Binanın otoparkına girdim, zar zor park edebildim. 140 kasa

Mercedes'in tek dezavantajı park sorunuydu, araba büyük olduğundan her yere sığmak kolay olmuyordu. Hele İstanbul trafiğinde...

Anahtarı gri üniformalı güvenlik görevlisine verdim. Cebine de bir milyon Lira koydum.

-Gülden Hanım beni bekliyor, işim on dakikada biter, dedim.

Hızla kapısı açık duran asansöre binip yedinci katın düğmesini tıkladım.

Buraya her gelişimde etkilendiğim siyah mermer girişten geçerek Gülden'in sıkı bir sarışın olan sekreterine:

-Merhaba, dedim.

-Gülden Hanım sizi bekliyor, buyrun, dedi ve masasındaki telefondan geldiğimi içeriye bildirdi. Kapıyı tıklatıp içeriye girdim. Gülden devasa boyutlarda maun masasının başında, önünde çift ekran çalışıyordu. Oda tamamen maun lambri ve maun aksesuarlardan oluşan bir tarzda dekore edilmişti. Gülden kıvrıkcık saçlı, açık kumral, canlı, hoş bir kadındı. Şık bej rengi ceket pantolon yapmıştı. Eliyle yer gösterdi, cester koyu renkli kahverengi koltuğa oturdum. Birkaç saniye içinde işini bitirdi.

-Hoş geldiniz Cumhurbaşkanı, beraberce birer Türk kahvesi içer miyiz? dedi.

Başım la onayladım. Almacı kaldırıp sekreterine iki orta kahve söyledi. Çok çalışkan bir kadındı. Çelikbank'ın aracı kurumundan buraya transfer olmuş, bir yıl içinde kendi özel müşteri portföyünü oluşturmuş, başarıları göz ardı edilmeyerek kendisine özel oda, sekreter, yüklü bir maaş artı komisyonlardan da yıllık kâr payı verilmeye başlanmıştı. Yakın bir zamanda şirketin kendisine hisse de vererek ortak edeceği söylentisi de vardı, bu alemde her şey duyulurdu. İmzalamam için sabahki alım ve satım ordinolarını uzattı, imzaladım.

-Çok çekici ve muhteşemsin diye iltifatta bulundum.

-Ama saçını topuz yapmalısın. İnan sana çok ayrı bir hava katacak.

Gözümün içine bakarak gülümsedi. Her kadın iltifattan hoşlanırdı. Böyle mi diyerek, kıvrıcık saçlarını bir kalemi toka gibi kullanarak tepesinde topladı.

Gerçekten muhteşemdi.

-İşte bu, dedim. Müthiş oldun.

Kapı vuruldu, sekreter elinde kahve ve suların bulunduğu bir tepsiyle içeri girip servis yaptı ve çıktı.

Gülden kahvesinden bir yudum aldı.

-Bugün iyi bir işlem yaptınız, dedi.

-Şanslı günümdeyim, dedim.

-Borsada işlem gören üç yüz civarında hisse senedi varken nasıl bu kadar bir kağıt üzerinde yoğunlaşıyorsunuz? diye sordu.

-Bazı şeylerden uzak durmayı başarıyorum, diye yanıtladım.

Beni deşmek, kağıt seçimlerimdeki bilgilerimi ortaya çıkarmak istiyordu anlaşılan.

-Bir tek işlemde iyi bir kâr realizasyonu yaptınız, dedi. Gözlerindeki bir anlık parıltıyı hissettim. Üstüne gittim.

-Bu ilk değil, dedim.

Bu kadının yanında güçsüz, özellikle de parasız bir erkeğin hiçbir şansı olamazdı. Bir ara Satış Bank'ın müdürlerinden biriyle çıkıyormuş, maaşı onunkini geçtiği gün terk etmiş. Adamın yalvarmaları, yakarmaları, ona hiç mi hiç tesir etmemiş. Daha sonra Etiler'den sıkı bir emlakçıyı böreklemiş. Adam da alkolik olmuş, ne iş bırakmış ne güç. Şimdilerde South West gece kulübünün ortaklarından süslü Muhsin'le takılıyorlarmış. Yani kısa soluklu, ama bitirici aşklara takılan tipik bir börekçi, benim hiç işim olmaz seninle diye düşünüp cool yapıyorum.

Kulakları dikilip konuşmasını sürdürüyor:

-Ama bizimle pek sürekli çalışmıyorsunuz. Daha sık gelmelisiniz, böylelikle sizi daha sık görürüz diyor.

-Eksik olmayın diyorum, tebessüm ederek.

-Sigara alır mısınız? diyerek masasındaki Muratti sigarasını bana doğru uzatıyor.

-Teşekkürler sigara içmiyorum, diyorum.

İnce altın bir Cartier çakmakla sigarasını yakıp, dumanını havaya doğru savuruyor.

-Sizce borsa yatay seyrini ne zaman değiştirir, diyorum.

-Şu anda yukarı veya aşağı bir gidişat olacağını sanmıyorum. Hükümet Telekom'un satışını yapmadı, özelleştirmeler tamamlanmadı. Bir Tüpraş'la olacak iş değil. IMF yardımları geciktiriyor, hızla özelleşsin diye baskı yapıyorlar. Bize pek istikrarlı bakmıyorlar, Avrupa Birliği de bizi oyalıyor, kolay kolay da bizi birliğe alacaklarını sanmıyorum. Bir de eski Cumhurbaşkanı'nın yeğeninin sahip olduğu bankaya devletin el koyma meselesi var, diyor.

-Yani yatay seyre devam, diyorum.

Önündeki büyük su bardağından küçük bir yudum alıyor.

-Ocak'ta borsaya bir miktar para geldi. Onun nedeni de faizlerin düşürülmesiydi. Küçük yatırımcılar faizden çıkıp hisse senetlerine koştular; ama beklediklerini bulamayarak zarar ettiler, dedi.

-Bana kalırsa faizler yine yükselecek, enflasyonu düşürmek sanıldığı gibi kolay değil, dedim.

-O zaman borsa inişe geçer, siz de alım yaparsınız dedi ve anlamlı anlamlı bana baktı.

Ayağa kalktım, tokalaşmak için elini uzattı. Elini nazikçe tutarak gözlerinin içine bakarak öptüm.

-Ben de alım yaparım, dedim.

Eve geldim, Sony müzik setimi açtım. Stones'un Woodo Lounge'u gümbürdemeye başladı. Duşa girdim, ılık su elektriğimi aldı. Duştan çıkıp mavi İtalyan yaka Kition gömleğimi ve fûme renkli Brioni pantolonumu giydim. Mutfağa geçtim bir bardak su içtim. Kendime bir Martell konyak hazırladım. Jagger I Go Wild diye haykırıyordu. Konyağımı alıp salona geçtim, sehpadaki humidordan bir Jr. Nikaragua piramit yakıp, usul usul tüttürmeye başladım.

Martell boğazımdan kaydı çok iyi gelmişti. Telefon edip, Jülide'yi aradım. Evdeydi, gelmesini rica ettim.

-Tamam, dedi.

Jülide enfes yemekler yapan, akli başında, Fransız filmlerinden hoşlanan, lafi sözü yerinde, ağırbaşlı, çok gelişmiş mükemmel biriydi. En önemlisi de, Georges Simenon hayranı olmasıydı. Dilimize çevrilen tüm Simenon kitaplarını birkaç kez okumuştum. Günümüzde böyle nitelikli bir sevgili bulmak çok büyük bir kazançtı. Üç yıldan beri ilişkimiz sürüyordu. Tipik bir ikizler burcuydu. Evimi çekip çevirir, benim dağınıklıklarımı düzene sokar, tatlı dili sayesinde sempati kazanır, her şeyi incelemeyi ve izlemeyi sever, akli ve bilgiyi takdir eder, can sıkıntısından eşyaların yerlerini sık sık değiştiren, varoluşçu bir dünya görüşüne sahip, sık sık Paris'e giden, film izlemeye bayılan bir yapısı vardır. İstanbul'un karşı yakasında kalp hastası annesi ile birlikte yaşıyor, ona bakıyordu ve hiç evlenmemişti. En büyük arzularımdan biri, onunla, onun isteyeceği, kararını büyük bir istençle vereceği anda evlenmek, yaşamımızı birleştirmekti. Hiçbir çiftte rastlanılmayacak ölçüde sorunsuz ve sonsuz bir birliktelikti bizimkisi. Ben de maddi ve manevi her an yanındaydım. Bizim başkalarına değil, birbirimize ihtiyacımız vardı.

Videoyu açtım, Antonioni'nin l'Eclipse'sini* koydum. Özellikle borsa salonunda geçen, borsanın çöküşe geçerek, fiyatların hızla düşerek, kargaşanın yaşandığı bölümleri seyrettim. Pierro (Alain Delon) ne kadar soğukkanlıydı. Hiçbir şey onu etkilemiyordu. Borsada büyük bir çöküşün yaşandığı büyük kargaşadan sonra bir kafeye girip, donuk bir sesle:

* Georges Simenon: Belçikalı romancı. Anlatım sadeliği ve konu zenginliği açısından büyük bir derinliğe sahip, çok üretken bir yazardır. (y.n.)

* l'Eclipse (Batan Güneş), 1962: Alain Delon ve Monica Vitti'nin oynadığı bir borsacıyla, sevgi arayışındaki bir kadının kısa bir zaman dilimindeki aşklarını konu eden bir yapıttır.

-Cafe Prego, dediği andaki ifadesi Delon'u sinemanın bir miti haline getirmişti.

Tipik bir Ayı piyasasıydı bu, tıpkı benim sevdiğim gibi, Boğa piyasasından nefret ederdim.

Kapı zili çaldı, Jülide gelmişti...

KENDİNİ İYİ GİZLEMeye BAK

**“NE KADAR İYİ OLURSAN OL,
SAKIN DİKKATİ ÇEKME,
İŞİN SİRRI BUDUR.
KENDİNİ İYİ GİZLEMeye BAK,
KÜÇÜK BİRİ OL.
METROYU ÖĞREN, ONU KULLAN.”**

AI PACİNO

İstanbul’da Eylül ayı, yazla kış arası bir renkte geçer; yapraklar sararmaya, şehir daha gri bir ton almaya başlar. Okullar açılır, trafik artar, şehir denizden gelen iyot, toprak karışımı bir kokuya bürünür. Yazın nemli ve kavurucu sıcakları yerini daha serin bir havaya bırakır ve yaşamın tüm yoğunluğuna rağmen, bu şehirde yaşamanın verdiği adlandırılmaz bir mutluluk hissi kişinin benliğini sarar...

Dikkati çekmeyen gösterişsiz bir ceket, pantolon, gömlek, ayakkabılar giydim. Yüzüm tıraşsızdı, kendime salık bir görüntü vermiştim.

4. Levent’ten metroya bindim. Kalabalık değildi, şehir halkı hâlâ metroya alışamamıştı. Biraz da geçen yılki depremin tekrar edeceği korkusuyla metro pek tercih edilmiyordu. Tren geldi, cam kenarına, gidiş yönüne doğru oturdum. “Metro İstanbul’a çok uzun yıllar önce gelmeliydi” diye düşündüm. Paris metrosunu ansıdım. Ama olsun bu da iyiydi, en azından metro yapılmıştı, zamanla daha geniş bir alana hitap ederdi. Gayrettepe’de indim. Burası dikey mimariye odaklı büyük blokların yoğun olduğu, banka merkezlerinin ve holdinglerin bulunduğu metropol bir iş merkezi haline gelmişti son yıllarda. Telefon santralinin yanındaki ara yoldan geçip Atilla ile buluşacağımız küçük çay ocağına geldim. Koluma saat takmamıştım, cep telefonumdan saate baktım. Daha beş dakika vardı. İçerdeki ufak masalardan birine oturup çay söyledim. Masadaki bir bulvar gazetesine bakarak incelemeye koyuldum.

Beklediğim kişi, Atilla ile buluşmaya gelecek olan Cafer, Sun Holding’in güvenlik şefiydi. Atilla onunla iki ay önce, ben New Jersey’e gidip gelmeden önce tanışmış, güvenini kazanmaya uğraşmış, parayı devreye sokunca da ikna olayını başarmıştı.

Sun Holding borsada iki yıldan beri büyük bir düşüş dönemi geçiriyordu. Kağıdı yok denecek kadar az işlem görüyordu. Kimsenin ilgisini çekmeyen bir kağıttı.

Bundan iki buçuk ay önce dostum Atilla ile boğazda balık rakı yaparken, gönül maceraları anlatısı içinde çok ilgimi çeken bir ayrıntıyı yakaladım.

Atilla yıllar sonra eski bir okul arkadaşı olan evli bir kadınla flört etmeye başlamış. Bu kadın evli ama mutsuz, eşyle ayrılığın eşiğinde, bunalımlı bir dönem yaşıyormuş. Bunalımını en iyisi kendisiyle ilgilenmeyen eşini aldatarak gidereceğine kendini inandırmış ve bunu uygulamaya koyulmuş. Atilla ile tesadüf karşılaşınca ilişkileri başlamış. Haftada bir-iki kez çıkıyorlarmış, her şey yolunda gidiyormuş. Ama bir gün aniden değişime uğramış ve Atilla'yı sepetlemiş, hatta cep telefonunun numarasını bile değiştirmiş. Bu duruma içerleyen Atilla da üstüne gitmiş, kadını Akmerkez'de S. Kafe'de yakalamış.

Kadın ona artık bittiğini, kocasına bağlı bir eş olduğunu, bir daha görüşmek istemediğini söylemiş.

Ben de:

-Bıraksaydın, hem evli kadınla ne işin var senin, başına iş mi alacaksın, neden üstüne gittin? dedim.

-Yatakta çok çok iyiydi de ondan. Kopmak zor oldu. Ama biraz da terk edilmeyi hazmedemediğimden. Ağırına gitti ve merak edip sebebini öğrenmek istemiştin, dedi.

-Eeee neymiş öyleyse? dedim.

-Sıkıştırınca dilini çözdüm: Meğer yuva, sadakat, vicdan azabı falan değilmiş. Durum tamamen ekonomiye dayalı, dedi.

-Yani? diye sordum.

Atilla olaya teatral bir hava vererek susuz içtiği rakısından bir yudum aldı. Biraz sessizlik oldu, ardından suyundan da içti ve anlatısına devam etti.

-Lastiğin kocası Sun Holding'in ortaklarından biriydi. Ama ufak bir hissesi vardı. Holding batma noktasındayken ne oluyorsa bunlara bir finanssal yardım akışı olmuş. Maaşlar

ödenmeye başlanmış. İngiltere'nin en büyük bankası olan Great London Bank ile bir sinerji başlatacaklarını, dedi.

Aniden Sun Holding'in tahtadaki kağıdının birim fiyatı, fotoğrafik belleğim sayesinde gözümün önünden geçti. Bir hissenin fiyatı uzun zamandan beri 230-240 Lira arasında gidip gelen, tamamen statik bir seyir izliyordu. Aniden aklımda bir yapı oluşturdum.

-Sen ciddi misin Atilla? Bu söylediklerin doğruysa çok çok iyi bir sakal yaparım sana, dedim.

Sakal kelimesi duyan Atilla'nın gözleri ışıldadı. Heyecanla elindeki çatalı bir kenara itti.

-Abiciğim inan bana, istediğin yemini ederim sana.

Gözlerinin içine baktım. Doğru söylüyordu.

-Tamam sen kadını bir daha yokla. Biraz sallama yap, onu sevdiğinden, onsuz yaşayamayacağından filan bahset, ağzından bu konu ile ilgili bildiği ne varsa koparmaya çalış. Ancak duygusal bir yaklaşım sergile, işin kokusunu yayma, dedim, sesim kesin ve kararlıydı. İçtiği rakılardan bir anda ayılan Atilla, paranın geleceğini hissettiğinden, beni can kulağıyla dinliyordu. Sıfır numaraya vurduğu kafası ve yüzü kıpkırmızı olmuştu...

Sonuçta, iki gün sonra akşamüzeri, Tünel çıkışının karşı tarafına düşen, Roma stili, dışarıya masaların atıldığı Keve kafesinde buluşmak üzere ayrıldık.

Bu iki gün içinde ben de boş durmayıp, tanıdığım bazı brokirlara, spekülörlere, borsa konusunda yazı yazan birkaç kişiye sezdirmeden yoklama çektim. Sun Holding hakkında yeterli ve beni tatmin edici hiçbir bilgiye ulaşamayınca şu kanıya vardım.

A şıkkı: Bu bilgi tamamen safsataydı. Sonuç sıfır, kağıt yerinde sayıyordu ve kimse de o kağıda yaşıyordu.

B şıkkı: Bu hakikaten Paund gibi değerli, emsalsiz bir bilgiydi ve içsel bir underwriting yaparak yakaladığımda kâr kaçınılmazdı.

İki gün sonra Tepebaşı'ndaki otoparka arabamı park edip, Tünel'e yöneldim. Gökyüzü ağır hareket eden bulutlarla kaplıydı. Geçtiğim sokaklar bomboştu, İstiklal Caddesi'nin Tünel tarafı hep تنها olurdu zaten, yoğunluk Galatasaray Lisesi, Taksim arasındaydı, eski görünümlü tramvay yanı başımdan geçerek uzaklaştı...

Tünel geçidindeki kafe Keve'ye girip, benden önce gelerek solda lonca tarzı bölümde oturan Atilla'nın masasına oturduğumda, önündeki kahvesini bitirmiş Camel sigarasını tüttürmektaydı. Üzerinde tek kruvaze Hugo Boss kesimli yeşile çalan bir takım elbise, kahverengi gömlek, düz haki renkte bir kravat, kahverengi püsküllü ayakkabı vardı. Bej rengi mono mendil yapmıştı. Abartılı şıklıktaki giyim tarzından, doğru bilgiye ulaşmış olduğunu anladım.

Genelde mutlu ve beklentisi olumlu olan insanlar özenli giyinirlerdi. Yanılmamışım.

-Abicim hoş geldiniz, diyerek elini uzattı, tokalaştık.

-Buyurun diyerek güler yüzle yanındaki iskemleyi gösterdi, oturdum.

Sevdiğimi bildiğinden bir kafe Lungo ve su siparişi verdi.

Cebimden bir Havana Monte Cristo Robusto puro çıkartarak ucunu kesiciyle kestim, Atilla hemen çakmağını tuttu, puromu yaktım. Kısaca hoşbeş edip kahvem ve suyum gelip ilk yudumlarımı aldıktan sonra anlatmaya başladım:

-Abicim inan bana öyle heyecanlıyım ki. Tamamen doğruymuş anlattıkları, üç ay içinde birleşiyorlarmış. Aman sakın kimseye söyleme diye sıkı sıkıya tembih etti. Bende ara gazı verdim,

* Underwriting: Hisse senetlerinin satın alınacağına taahhüt edilmesi. (yazarın notu.)

bana ne holdingden, ben seni seviyorum diye sarılma, üzülme, aşk, sevgi ayaklarına yattım, birlikte bol bol timsah gözyaşları döktük, karı da “enayi bana amma aşıkımış” diye şaşırıp hayrete düşmedi değil. Ama asıl düşüncesi “salladım gitti salak aşık” tarzıydı. Ama o da belli etmiyordu, son bir kez seviştik, sızlaştık, bu arada asıl mevzuu geçiştirdim. Hüzünlü ve lirik bir ayrılık sahnesi yaşandı,

-Elveda, seni hiç unutmayacağım.

-Ben de seni, kalbimde olacaksın ebedi.

Öyle inandırıcı oynadım ki yalancılık dalında Oscar ödülü verseler, kesin alırdım,dedi.

Önce güldüm, iyi oyuncuydu kerata. Sonra ciddileştim.

-Bak Atilla, bu işin peşindeyim, daha doğrusu bundan sonra bu işin peşindeyiz. Yani benle sen. Sadece ikimiz...

Atilla Boss’undan emir alan Capo gibi, dikkatli ve saygılı bir şekilde dinliyordu beni. Monte Cristo’dan bir duman çekip devam ettim.

-Oscar’ı ne yapacaksın? dedim. Sana on tane som altın Oscar heykeli alacağın paradan bahsediyorum. Büyük paradan.

-Aman abicim, kurtar beni, ne istersen yaparım diye serzenişte bulundu.

Puromdan bir duman daha çekip Atilla’ya doğru üfledim.

-O zaman şu soruyu sana sormam gerekiyor, tek bir cevap istiyorum, dedim.

Biraz şaşkın, biraz da meraklı bir haldeydi.

-Nedir abicim, sor tabii ki, dedi.

-Benimle misin, değil misin?

-Tabii ki seninleyim abi, o nasıl söz öyle.

Önünde duran Camel kutusundan bir sigara yaktı, rahatlamış görünüyordu.

-Güzel, dedim. O halde şurada anlaşıalım. Ben ne dersem yapacaksın, kesin itaat isterim.

Sigarasının dumanını çekip burnundan üfledi.

-Tamam abi, sen ne dersen o olur, dedi. Sesinde kabulleniş ve itaat vardı.

-Bak şimdi beni, can kulağı ile iyice dinle, bu olaydan, bilerek ya da farkında olmadan hiç kimseye bahsettin mi? dedim. Gözlerinin içine bakıyordum.

-Hayır abicim, inan bana senden başka bilen yok. bir sen, bir de ben, dedi. Sesi net bir tondaydı ve yapmacıksızdı.

-Sen borsadan pek anlamıyorsun değil mi?

-Evet abicim, pek işim olmadı şimdiye kadar.

-Güzel, sana kısaca anlatacak olursam, bir koyup on alabiliriz. Sun Holding şu anda borsada işlem görüyor, fiyatı da çok ucuz, uzun zamandan beri de böyle. Sebebine gelince, hiç yatırım yapmıyorlar, eski teknolojiyi sürdürüyorlar, tek avantajları; eski bir holding olmaları, zamanında halka arz olmuşlar, ne batıyorlar, ne de çıkıyorlar. Eğer bir sinerji yaşarlarsa, ki bunu da İngiltere'nin en köklü ve geleneksel bankalarından biri olan Great London Bank'la yapacaklarsa, holdingin hisse senedi fiyatları o gün tavan yapar ve çıkışa geçer.

Atilla durumu kavramıştı,

-Vay canınaaaaa, diye hayrete düşen bir yüz ifadesi takındı.

-İşte anladığın gibi, biz de bu uçağa kalkışından önce binersek uçarız ve gideriz, bizi kimse tutamaz. Ancak uçağa binemesek sadece ardından bakar, avanaklığımıza doymayız, kafamızı vurmak için taş değil, granit ararız. Beni tamamen anlayabildin mi?

Heyecandan kaskatı kesilmişti.

-Tamamen anladım abicim, dedi. Evvet evvet, diye başını salladı.

Devam ettim:

-Şimdi yapacağımız, birkaç küçük iş var: Birincisi, senin ağzın iyi laf yapar, bağlamacı adamsın, içerden birini bulacaksın, yani holdingden. Ama sakın ola ki bu mevki sahibi önemli bir adam olmasın. Odacı, temizlikçi, güvenlikçi gibi, ilk giren, son çıkan, basit bir tip olsun, göze batmayan, önemsiz biri...

Onunla tanışıp, güvenini kazanacaksın, başka bir isim kullan, yeni bir cep telefonu al, Tahtakale'ye git, sokakta işportacıların sattığı ikinci el telefonlardan al, bir de tipini değiştir, gözlük tak, daha güven verici bir tip yap kendini, giyim tarzını da değiştir, spor, kot, mont filan giy, şimdiki gibi şık görünümün hem fiyatı arttırır, hem de şüphe çeker.

Birde ayarlayacağın adam veya kadın evli olmasın, ailesi, yuvası olmayan ve genç olanların hırsları daha fazladır. Parayı seven, zaafı olan birini bul, zıplamak isteyen, kumarcı olur ya da sevgilisi olup da para yedirmeyi seven filan bilirsin, dedim.

-Çok iyi anladım abicim, dedi.

-Buraya kadar tamam, dedim. Şimdi işin püf noktasına gelelim. Ondan, son günlerde üst düzey yöneticilerince yapılan, faks, telefon, ya da ne bileyim bu tip bilgilerden ne kadar alabilirsen al, topla, gerisi bize kalmış. Yalnız bu bilgiler hep İngiltere ile olan yazışmaları kapsasın, ne bileyim Ankara, İzmir gibi yurt içini değil. Çünkü adamlar İngilizlerle birleşecekler. Sonuç olarak biz bu toplayacağımız bilgileri değerlendirip, onların gelecekte birleşip, birleşmeyeceklerini öğreneceğiz. Birleşeceklerse de, onlar birleşmeden hisse toplayacağız ve fiyat artınca da kâr edeceğiz. Understand?

-Its okay abicim, dedi ağzı kulaklarına vararak.

Bu konuşmamızın ardından, holdingde güvenlik elemanlarından biri olan Cafer ile tanışmıştı Atilla.

Cafer'in güvenini kazanarak, sadece bilgi edinmek istediğine, bundan da kimsenin incinmeyeceğine, kendisinin de hiçbir zarar görmeyeceğine, işinden olmayacağına, hatta cebine para gireceğine, ağzını sıkı tutarsa hiçbir şey olmayacağına ikna etmişti.

Kalın, kalıplı, kısa boylu, güreşçi tipli biriydi Cafer, liseden terk, Bağcılar'da annesiyle birlikte yaşayan, ciddi, içine kapanık biriydi. Holdingde asgari ücretle, hatta sigortasız

çalıştırılıyordu ve bu da onu çok kızdırıyordu, eline geçen bu az miktarda paranın hiçbir şeye yetmemesi, onu çalıştığı yere karşı öfkeli bir hale getirmişti.

Atilla da kendini o civarda çalışıyor diye tanıtmış, ona çay ısmarlamış, kendisinin de aynı asgari ücretle çalıştığını, bundan da hiç memnun olmadığını belirtmiş, ortak şikayetleri aralarında bir dostluk ve samimiyet oluşmasını sağlamış, sonuçta arkadaş olmuşlar. Artık her gün Gayrettepe telefon santralinin arka tarafındaki, Cafer'in takıldığı çay ocağında görüşüyorlardı birbirlerini.

Atilla bir süre Cafer'in zaafını aramış ve kısa bir sürede bulmuştu: içkiye çok düşküncü, bu da kötü puandı; bingo!

Atilla damardan girmişti, bir akşam, onu içkiye davet etmiş, beraberce Aksaray civarındaki bir meyhaneye gitmişlerdi, Cafer bir büyüğü devirip kelle olunca Atilla kartlarını açmıştı: sessiz, sedasız, hamparadan bir para kazanmak ister miydi? Elinde böyle bir iş vardı. Yanıtı kolayca gelmişti:

-Kim istemez ki? demişti Cafer içkiden gözleri kızarmış olarak.

-Tanımadığım birinden ilginç bir iş geldi, diyerek devam etmişti Atilla sözlerine.

-Basit, temiz bir iş, hallolursa ikisi de fifti fifti kırışacaklardı parayı, böyle bir imkana Cafer ne derdi acaba?

-Tamam Pertev Abi, (Atilla'nın Cafer'e kendini tanıttığı ismiydi bu: Buzdolabı tamircisi Pertev Usta) ben bu işe varım, demişti Cafer.

İllerdeki görüşmelerinde Atilla serin kalmış, Cafer'se mevzuu açıp üstelemişti.

-Abi sen bana bir işten bahsetmiştin, ne oldu? diye ısrarla sormuştu.

Atilla da,

-Adamın yeri yurdu belli değil, o yüzden henüz görmedim, o beni arayınca konuşacağım, sana da bildiririm, demişti.
Balık zokayı yutmuştu, tam sırasıydı çekmenin.

Ve Atilla Cafer'in bir süre daha kızışmasını, kıvrınmasını bekledi ve oltayı çekti.

-Bak Cafer'ciğim, durum bundan ibaret diyerek mevzuu ona anlattı.

-Adam bu işe iki milyar veriyordu, bense dörtten aşağı kurtarmaz, bu işte yalnız değilim, dedim, zar zor üçe razı ettim, sen de kabul dersen, bir buçuk bir buçuk kırışacağız, demiş.

Cafer yapacağı işi çok iyi anlamış, o konuda soru bile sormamıştı. İş ona göre çok basitti, personelin çıkış saatinden sonra, binayı kontrol ederken belgeleri kolayca alabilirdi. Yalnız kendi payını arttırmak için ısrar ediyordu.

-Bak Pertev Abi, bir buçuk az, işi bitirecek olan benim. İki ben alayım, sen de bir al, diyordu.

Ama Atilla'da pabuç bırakacak göz yoktu...

-Koçum, müşteriyi bulan benim. Bak aslan gibi adamsın, ayda, yüz on milyona talim ediyorsun. Bir saatte bir yıllık ücretini alacaksın, bir de kalkmış bana lagaluga yapıyorsun, demiş ve Cafer'in susarak kabullenmesini sağlamıştı.

Bu zaman zarfında ben de boş durmamış, sessiz sedasız, ufak ufak holdingin hisselerini alıyordum.

Alırken de bankalara ait, değişik aracı kurumları kullanıyordum.

Hissenin fiyatı hâlâ aynıydı ve bu da holdingin, Great London Bank'la yapacağı sinerjiden hiç kimsenin haberdar olmadığını gösteriyordu, sır holdingin dışına sızmamıştı. Dün Cafer, Atilla'yı arayarak; işin bugün biteceğini, parayı getirmesini söylemiş. Atilla da dün bana haber verdi. Hemen stratejiyi belirledim: Ben de oluşabilecek herhangi bir tersliği önlemek için, o anda orada olacaktım. Ne olur, ne olmazdı, en azından

olası bir olumsuzluğa karşı Atilla'yı tek başına bırakmamalıydım, orada birbirimizi tanımıyormuş gibi davranacaktık, teslimat yapıldığında Atilla'nın ardından çıkarak, izleniyor mu veya herhangi bir olumsuz durum oluyor mu diye kontrol edecektim. Durum iyi ise metroyla Taksim'e gelecek ve bir yerde oturup evraklara bakıp durum değerlendirmesi yapacaktık. Bir buçuk milyarı Atilla'ya vererek, dikkatli olmasını sıkı sıkı tembihledim.

Çay ocağına önce Atilla geldi, elinde küçük bir poşet vardı, yüzü tıraşızdı. Üzerinde lacivert eski bir mont, ekose bordo gömlek, keten bej pantolon, lastik spor ayakkabılar vardı. -Selamünaleyküm, diyerek, kapıdan girdi.

İçeride benden ve çaycıdan başka kimse yoktu. Çaycı Atilla'nın selamını aldı. Ben arkam dönük oturuyordum, ama önümdeki pencerenin yansımından içerde olan biteni izliyordum.

Hemen ardından Cafer geldi, selam verip Atilla'nın yanına oturdu, gazeteye bakar gibi görünüp izlemeyi sürdürdüm: Peşinden gelen giden yoktu, kapı girişi ve sokak bomboştu. Birlikte çay söylediler, çayları geldi, Cafer belinden katlanmış büyük boy sarı bir zarf çıkardı.

Çayını bitirir bitirmez,

-Hadi ben kaçtım, eyvallah, dedi.

Kalkarken Atilla'nın elindeki küçük poşeti de elinde götürüyordu. Atilla da zarfı büküp montuna yerleştirdi, çay parasını masaya bıraktı ve dışarı çıktı. Birkaç saniye sonra ben de kalktım, 250.000 Lira çay parasını çaycıya ödeyip, Atilla'nın ardından sağı solu keserek yürümeye başladım. Atilla sağa sapıp metro girişine doğru yöneldi, beni metronun içinde bekleyecekti. Onun takip edilip edilmediğinden biraz daha emin olmak için biraz daha oyalanıp, sağı solu gözlemledim, etraf tamamen sakindi, ben de metro istasyonuna girdim.

Aşağıda Atilla oturmuş trenin gelmesini bekliyordu, göz göze geldik, başımı tamam anlamında salladım, rahatladı. Az sonra tren geldi, binerek, birbirimizi görecek şekilde ayrı ayrı yerlere oturduk, vagonun içi tenhaydı, tren Taksim yönüne doğru hareket etti.

Metronun son durağı olan Taksim’de indik, yürüyen merdivenleri kullanarak dışarı çıktık. Taksim Meydanı her zaman olduğu gibi oldukça kalabalıktı, yoğun bir araç trafiği, oradan oraya hızla giden insanlarla doluydu. İstiklal Caddesi’ne doğru yöneldik, Fransız konsolosluğunu geçip, sağdaki ilk sokak olan Zambak Sokak’taki Kafe Tukan’a girdik. Burası iyi kahveleri ve kendine has salatalarıyla ünlü, sıra sıra dizilmiş masaları olan, dikdörtgen bir yapıya sahip, post modern bir kafeydi. Salonun arkasına doğru, bar tezgahının karşısındaki bir masaya oturduk, gelen bayan garsona espresso ve su siparişi verdik, içeride bizden başka girişte cam kenarına oturmuş bir çift vardı. Espresso ve sularımız geldikten sonra, sarı zarfı açıp içindekileri incelemeye koyuldum. Bunlar çeşitli faks ve yazışmaların fotokopi çekimlerinden oluşmaktaydılar. Evrakların tamamı Great London Bank ile olan yazışmalardı. Ve sinerji olayı doğruydu, Londra’dan gelen bir faksta birleşim için, Sun Holding’den tüm demirbaş ve taşınmazların, sterlin bazında değer endekslerinin çıkarılarak, bunun uluslar arası bir denetim kuruluşuna onaylatılarak, Great London Bank’a ait gönderilmesini istiyorlardı. Bir diğer fotokopide ise İstanbul’a sinerji ön anlaşması için Londra’dan bir heyetin geleceği ve gelecek olanların isimleriyle geliş tarihleri yazılıydı. Yine bir diğer fotokopide ise Türkiye’de madencilik alanında birlikte yapacakları yatırımlar için bilgiler vardı. İçlerinden biri ise Türkiye’de petrol arama çalışmalarını başlatmak için önkoşulları sıralıyordu.

İçimden VVAAA VVV diye bir çığlık attım, adamlar büyük oynayacaklardı demek, bu da hisselerin fiyatlarını iyice yukarı ateşlerdi, hem de oldukça yukarı...

Göz atmayı sürdürdüm. Diğer evraklar da, bilançolar, mali analizler, fizibilite raporlarıyla ilgili dokümanlardı. Artık sinerjiden iyice emin olmuştum. Atilla'ya durumu kısaca özetledim.

-Anlayacağın büyük balığı yakalamaya çok az zaman kaldı, dedim.

-Nasıl yakalayacağız, dedi, yüzünde düşünceli ve çaresiz bir ifade vardı.

Suyumdan bir yudum aldım.

-Şöyle ki; Sun Holding hisseleri 230-240 Lira arasında, çok ucuzlar. Şirket birleşmeyi çok gizli tuttuğundan ve haber yayılmadığından dolayı da yükselişe geçmiyor. Biz de ucuzken bu hisselerden alacağız, birleşmeden sonra en az yüzde beş yüz ile yüzde bin arası bir artış olur, çünkü adamlar petrol işine ve maden işine girecekler, kapitalleri sağlam ve o bölgelerde Sun Holding'in büyük metrajlı arazileri var, Great London Bank da bunun farkında, sırf o araziler nedeniyle birleşme yapacaklar, yoksa kalkıp Londra'daki bir yatırım bankasının, hisseleri değer taşımayan bir holdingle birleşmesi olacak şey mi? Bir yabancı kuruluşa bu tür arazilerin satışı da olmayacağı için en iyi ticari yön sinerjidir.

Bu da yüz Lira yatırdığın zaman, en az beş yüz Lira kâra oturursun anlamına gelir, dedim.

Anlamasına anlamıştı ama, hâlâ belirsizlik içerisinde olduğu gözlerinden okunuyordu.

**“SANA BALIK YEMEYİ DEĞİL,
BALIK TUTMAYI ÖĞRETİRİM...”**

Biraz sustuk...

-Biraz bu konu üzerine düşünmeni istiyorum Atilla, dedim.

Aramızda uzun bir sessizlik oldu, sessizliği Atilla bitirdi.

-Anlıyorum galiba, ama bu riskli değil mi? dedi.

-Para olan her işte risk vardır, para ve risk ayrılmaz bir bütünlük oluştururlar. Bu nedenle riske girmeyi göze alamazsan parayı da kazanamazsın.

-Ya tersi olur da kaybedersen.

-Kaybedersen değil, kaybedersek, diye düzelttim.

-Abicim bende öyle büyük paralar ne gezer, beni sen finanse edeceksin, dedi.

Bir miktar parası olduğunu biliyordum.

-Hayır, dedim. Başkalarının işlerinde çalışanlar ve onların işlerini yapanlar hiçbir zaman ilerleme kaydetmezler. Ücretli olarak iş yapmayı seçtiğinde bu beklenti içinde olur, hiçbir çaba göstermez, buna alışır böylece de dural bir hale gelirsin. Bu olgu seni destabilizasyona* sokar, bitirir. Oysa ben sana balık yemeyi değil, balık tutmayı öğreteceğim ki, kendi işini yapabilmelisin.

Atilla beni pür dikkat dinliyordu ve bu konuşmadan etkilenmişti.

Devam ettim:

-Yıllardır başkaları için çalışıyorsun ve bu emeğinden de hep başkaları kazançlı çıkıyorlar, sen ne kazandın? Sana ne verdiler? Sadece maaş...

Beni başıyla doğruladı.

-Ama seni ucundan, kıyısından çalıştığın işlere ortak etselerdi ve sende elini, bırak elini parmaklarından birini, evet sadece bir parmağını işin altına sokup, bir parmaklık riske girseydin, daha farklı bir konuma gelemey miydin?

-Galiba haklısın, dedi.

-Şöyle düşün, yaratıcı olmayan, tembel ruhlu insanlar genellikle hazırcı olurlar. Yani mükellef bir yemek yerine,

* Destabilizasyon: İstikrarsızlaştırma. (yazarın notu.)

fastfooddan abur cubur yemek gibi bir şeye benzer onlarınki. “Sigortam olsun, az çok belli bir maaşım olsun, Cumartesi-Pazar işe gitmeyeyim, yıllık, bayram izinlerimi yapayım, emeklilik hakkım olsun” vesaire vesaire, böyle düşünürler. Yani başlarını altına sokacakları bir yer ararlar, ömürleri boyunca hiçbir risk almayacakları işleri tercih ederler, oysa etraf ve piyasa birçok alternatif kazançla doluyken, bu tür insanlar bir maaşa talim etmeyi yeğlerler, ama sağa sola bol bol bok atıp, onu bunu eleştirirler, ömürleri böyle geçer, git kahve köşeleri bu tiplerle doludur. Ama çalışkan insanlar ne cumartesi ne Pazar, ne izin ne tatil düşünür, işine gücüne bakar, işte hırslı ve tembel insanın arasındaki fark budur. Hırs iyidir. Ve hayat, içinde olduğumuz şu hayat tamamen bir savaş alanıdır. Piyadeler, denizciler, havacılar, süvariler, levazımlar, aşçılar, garsonlar, hizmetkarlar, komutanlar, yenenler ve yenilenlerle doludur. Böyle olması bizim elimizde değildir, bu olanlar hiç hoş değildir, ama bunlar da gerçeği pek değiştirmez, bu gerçek de bizim savaşın içinde olduğumuz gerçeğidir ve bu bağlamda da elimize bir kazanma fırsatı geçmiş, yenme fırsatı ve sen tercihini yapmak zorundasın.

Masadaki zarfı işaret ettim.

-Şu zarfa bir bak, bir buçuk milyar Lira para verdim. Sen vermedin ve ben de belki istediğimiz bilgiler yoktur diye, senin paranı riske atmadım, atsaydım senden bu paranın yarısını alırdım.

Ne oldu, riske girdim, ama kazandım, beni kâra ya da zafere taşıyacak bilgiler artık elimde. Ya bu zarfı getiren Cafer, bir buçuk milyar için işini riske attı ve bu bilgileri bize getirdi. Bak her şey riskli gördüğün gibi. Kazanmak fırsatı önümüzde ve çok az zaman kaldı. Ve Atilla sen seçmek zorundasın, savaşın içinde değilsen, dışındasın demektir, yarın gazetelerin borsa sütunlarında Sun Holding hisselerinin artan fiyatlarını gördüğünde dışında isen üzülmeyecek, pişmanlık duymayacak

mısın? Bu senin için büyük bir fırsat, belki de hiç bulamayacağın. Ona göre kararını vermelisin dostum.

Atilla bu anlattıklarım karşısında bir hayli duygu kabarışı ve heyecan yaşamıştı, gözleri dolmuştu.

-Varım, cümlesi ağzından çıktı, sesi titriyordu.

-Sana hemen bir hesap yapayım öyleyse, dedim. Atilla'yı severdim, onun da kazanması hoşuma giderdi, hiçbir yamuğu olmayan, düzgün ve sağlam bir kişilik yapısı vardı.

-Ne kadar birikimin var, dedim.

-Sekiz milyar, bankada duruyor, dedi.

-Güzel, yarın o parayı bankadan çek, sana yazacağım aracı kuruma git ve tüm paranla Sun Holding hissesi al, şöyle bir hesap yapacak olursak 1 hissenin fiyatı 230 Lira, 1 lotu 230.000 Lira eder, sekiz milyara 34.783 lot hisse alırsın, hisseler 1.000 Liraya çıkarsa bir lotu 1.000.000. Lira olur, çarpı 34.783 lot eşittir: 34.783.000.000. Lira eder, anında parayı dörde katlarsın, bu en kötü ve en zayıf ihtimal, eğer hisseler 2.000 Liraya çıkarsa kazancın daha da fazlalaşır, dedim.

-Tamam abicim, bu işten ekmek yiyeceğiz, artık inancım kesin, ne güzel şeyler anlattın, ağzına sağlık, dedi, sesi minnet doluydu.

-Görüyorsun işte araştırdık, çabaladık, senin söylediğin haberin peşinden yol kat ettik ve bir aşk muhabbetinden para kazanacağımız bir iş ortaya çıkardık, dedim. Atilla'ya aracı kurumun adını, adresini ve orada görüşüp alım yaptıracığı brokerin ismini yazdım.

-Sakin ihmal etme, zamanımız az, hemen bankadan parayı çek ve sabah seansın açılışında alımını yap, dedim.

Adresi yazdığım kağıdı özenle katlayıp cüzdanına yerleştirdi.

-Hadi Abi gel sana bir yemek ısmarlayayım, dedi.

Birlikte Kafe Tukan'dan çıktık ve İstiklal Caddesi'nin bitmeyen akışının içerisine daldık...

**YATIRIMIN İKİ KURALI VARDIR:
BİRİNCİ KURAL: KAYBETME.
İKİNCİ KURAL: BİRİNCİ KURALI UNUTMA...**

Warren BUFFETT

Eve geldiğimde saat 17'ye geliyordu, arabayı sitenin garajına park edip, asansörle dördüncü kata çıkarak, daireme girdim. Elektrik yüklü bir gündü. Giysilerimi çıkarıp, bir şort bir tişört giyip havluyu omzuma attım, telesekreterde Jülide'nin mesajı vardı. Binanın bahçesine indim, havuzda kimseler yoktu. Tişörtümü çıkarıp masmavi suya balıklama daldım, su, elektriğimi atmanın en iyi yollarından biriydi. Dalış ve dipte kısa bir süre kalış beni kendime getirdi. Suyun yüzeyinde sırt üstü durmaya başladım. Tek ses havuzun suyunun sesiydi. Arada bir bahçedeki ağaçların yapraklarının hışırtı sesleri de geliyordu, gökyüzü bulutsuz, berrak bir mavilikteydi, yazın biterek, sonbaharın gelmesi arasında hafif sıcak, yumuşak bir akşam üzeriydi, kendimi oldukça hafiflemiş hissettim, sanki bir düşsellik hissi içindeydim...

Böylece ne kadar süre geçti bilmiyorum, iki tane güvercinin su içmek için havuza yaklaşımlarıyla kendime geldim. Kuşları ürkütmek için, su içtikleri kısmın tersi yönüne geri geri sessiz kulaçlarla gittim, sularını içtikten sonra şiirsel bir yükseliş yaparak birlikte uzaklaştılar. Havuzu bir boydan bir boya ritmik kulaç hareketleriyle geçtim. Formum iyi, hatta çok iyiydi, 31 yaşındaydım ve daha yolun yarısı gelmemişti. Tekrar sırtüstü, dural bir pozisyona geçtim, su tüm elektriğimi attığı gibi, konu hakkında yoğunlaşıp düşünmeme de yardım ediyordu. Planım şuydu: hisse toplayacaktım, alabildiğim kadar alacaktım. Belgelerden anladığım kadarıyla birleşme tarihi oldukça yakındı. Evet evet hisse toplamalıyım, tıpkı Warren Buffett gibi, tek fark Buffett'ın aldığı hisseleri kolay kolay elden çıkarmayışı idi, onun platin kuralı, hisseleri ve şirketleri almak ve elinde tutmaktı, gerçek bir istisnaydı, ne üretim yapmak, ne teknolojik yaratım, ne mirassal kalıtım, hiçbirisi değildi, servetini sadece hisse senedi yatırımlarından oluşturmuştu ve sağlam şirketlerin hisselerini ucuz fiyattan almakta üstüne yoktu, bundan 43 sene önce kendi fonunu oluşturmuş ve High Flying hisseleri toplamaya başlamıştı. Ben

fıyatı ucuzken alıp, çıktığında satardım, hareketlilik beni kazançlı çıkarırdı. Evet evet hisseleri toplamalıydım, hisse senedi toplamının varoluşu bir yönü vardı felsefi olarak, ayrıca en iyi tarafıysa istenildiğ i anda elden çıkarılıp paraya çevrilmeleri idi. Şöyle ki; çok çok değerli bir evin var, satmak istiyorsun... Karşılaşabileceğ in en büyük handikap, hiçbir zaman istediğ in anda paraya çevrilmeyeceğ idir. Kolay kolay elden ıkarman mümkün olmaz. Emlakılar gelir, çeşitli fiyat saptamalarında bulunurlar kafanızı karıştırırlar canınızı sıkırlar, alıcılar gelir, beğenmezler, fiyatı pahalı bulurlar, semtini, boyasını, kapısını beğenmezler vesaire vesaire... Bir yığın olumsuzluk ve can sıkıcı olayla kaplanır etrafın, ama hisse senedi böyle değ ildir, anında satarsın, üç aşağı, beş yukarı, ama anında para ş ak diye cebine girer. Bu nedenlerden dolayı oturduğ um dairemin dışında hiçbir gayri menkulüm yoktur, her zaman Johny Cash pozisyonunda olurum, malla, mülkle hiç uğraşmam...

Açık ve zekiceydi planım, belli bir yerden hisseyi almaya başlamış tım zaten, destek direnç olayını saptayıp, hissenin ulaşacağı fiyat çıkışından çok, benim kendimin belirleyeceğ i bir yükselti noktasında stop koyarak erim gösterecek ve satış yapacaktım... Bu kadar kesin, sade ve net bir plandı, tıpkı bir Simenon romanı gibi...

Güneş binanın ardında kaybolmuştu, havuzdan çıktım, havluyla iyice kurulanıp, asansöre girdim ve dairemin olduğ u katın düğmesine bastım. Daireme geldim, hemen banyoya girip ılık bir duş aldım. Kurulanarak ıktığımda Jülide'nin bir mesaj daha bırakmış olduğunu fark ettim: Cebimin kapalı olduğunu belirterek, kendisini aramamı istiyor ve ekliyordu:

“Akş am yemeğ e çıkar mıydık?”

Tabii ki çıkardık. Onunla olmak benim için çok farklı bir ayrıcalıktı. Her buluşmamızda okuduğ u bir kitaptan, izlediğ i bir

DVD filminden anlatılarda bulunur, ifadelog kişiliği ile hep farklı, keşfedilmemiş, kesin ve kendinsel saptamalar yapardı. Çarşamba günleri genellikle birlikte sinemaya gider, film izlerdik.

Ben de birlikte gittiğimiz bir kafede, kahvelerimiz yudumlarken, bir yemek ya da bir ev ortamında anlattıklarını gizli bir merak hayranlık karışımı içinde dinler, kumral, düz, özenle yana taradığı saçlarına, koyu buğday renkli tenine, inceltilmemiş kaşlarına, kahverengi gözlerine, küçük ve biçimli ağzına, düzenli bembeyaz dişlerine, kadehini ya da bardağını tutuşuna, sigarasını yakışına, konuşurken takındığı özgün el ve yüz mimikleriyle kişiliğini törensel stilize edişine, hiçbir ayrıntısını kaçırmadan belleğime kaydederek bakar, Bulgari parfümün gizemli kokusunu sezdirmeden içime çekerek, ruhumun derinliklerinde ona karşı fırtınalı bir akıntı hissederdim. Her zaman ve sadece ikimiz olurduk,. Son günlerde Almadovar takıntısı içindeydi, filmlerinde yer alan kadın kahramanlarına karşı öznel bir sempati duyarak, günlüğüne bu filmlerle ilgili notlar alıyordu. Onu çok iyi tanıdığımdan, bunların kendisi için hep geçici alışkanlıklar olduğunu çok iyi biliyordum. Onun gerçek ve edebi tek tutkusu Simenon'du, özellikle de “Küçük Köpekli Adam” ve “Kaçak” defalarca okuduğu vazgeçilemezlerindendi. Beni ilk defa kentin Asya yakasında, oturduğu evine davet ettiğinde, televizyon odasının duvarında Simenon'un büyük boy bir fotoğrafını görüp, şaşkınlığıma engel olamamıştım. Bu beni ona bağlayacak özelliklerden ilki olmuştu. Simenon benim de çok tuttuğum baba bir anlatı ustasıydı, beş yüze yakın roman yazmıştı ve rekoru hala kırlanamamıştı ve bu romanların tümünde de edebi, sanatsal ve çok öznel tatlar vardı, hiçbir anlatısı sıradan olmamış, hep sanatsal altyapısı sağlam anlatılardır, içsel derinlikleri yoğun kahramanlar oluşturmuştu ve Simenon'un edebi bir tek karşılığı olabilirdi: Kusursuzluk....

Ve ben İstanbul'da, bırakın İstanbul'u Paris'te bile bir Simenon sever bayana rastlamamıştım...
Yemek için nereye gitmek isterdi? Telefonu çevirdim...

Sabahleyin dinç, kıpır kıpır uyandım, tıraş, duş, aynada kendime baktım, tıraşlı iyi bir cilt, kumral, geriye taralı saçlar, derin bakışlar, kalkık bir burun, kalın dudaklar, düzgün bir çene, sportmen bir vücut, hafif bir kahvaltı, dişleri iyice fırçalama, diş suyu ile ağız gargarası, Caesar Attollini füme renk ince kumaştan, üç düğme takım elbise, yine Attollini mavi İtalyan yaka gömlek giyip, bolca Davidoff Cool Water parfüm sıktım, koluma yuvarlak büyük kasa deri kayışlı Patek Philipe saatimi taktım, siyah ipek çoraplar, aynı renkte glase deriden Moreschi hafif ayakkabıları çekip garajdaki Mercedes'ime binip harekete geçtim. Bugün yapacak bir hayli işim vardı, arabadaki müzik çalara Bach'ın Brandenburg konçertosunun Viyana'dan aldığım kasetini koydum, içerisini yoğun bir müzik kapladı, okullar açıldığından sabah trafiği oldukça yoğun ve sıkıcıydı, Bach nasıl böyle bir müzik mükemmelliğine sahip olmuştu, bu çalan yalnızca bir müzik değil, bir felsefe, duyguların yoğunluğunun ulaşabileceği en üst seviyeydi. Günümüzde Unkapanı'nın adeta bir seri üretimle art arda çıkardığı müzik ve sanat yaptıklarını iddia eden entertainment'çılar geldi, acaba bu müziği dinleseler ne düşünürlerdi, ya da böyle bir müzik yapabilirler miydi? Sadece güldüm... Trafikte 35 dakika oyalandıktan sonra işlem yapacağım ilk aracı kurum olan Dahi Stok'a geldim, firmanın özel otoparkına arabamı bırakıp, seans odasına girdim, içerde dördü bayan olmak üzere altı müşteri bulunmaktaydı. Alım satım işlemlerimi yaptırdığım Caner beni fark edince, gülümseyerek yanıma geldi ve iyi gün dileğinde bulundu.

Akıllı bir gençti, dalgalı kumral saçları, beyaz bir yüzü vardı, kahverengi üzerine tebeşir çizgili iki düğme takım, bordo gömlek, siyah, kahverengi çizgili kravat yapmıştı, yaklaşık bir yıldır burada çalışıyordu.

-Caner'ciğim bugün çok acelem var, bana bir alım yapar mısın? dedim. Geldiğimi fark eden firmanın brokeri Mustafa ile uzaktan selamlaştık. Caner elinde alımı kaydedeceği kağıtla yanıma geldi.

-Seans şimdi açılacak Cumhur Bey dedi, hangi kağıdı alacaksınız?

-Sun Holding, ama az bekle, önce şu açılışı bir görelim, dedim. Az sonra açılış başladı ve ekran hisse isimleri ve fiyat rakamlarıyla doldu, ekranın hemen üstündeki bantta ışıklı yanan Dahi Stok yazısı kaybolup, işlem gören hisse senetleri alfabetik sıra ile ışıklı banttan art arda geçmeye başladılar, işte olay buydu, sayılar, işlemler, fiyatlar, bu hareketlilik en büyük tutkumdu, bu oluşumu seviyordum, borsanın bu tükenmez enerjik yapısallığı, piyasa adı verilen bu muhteşem oluşum benim mutluluk bileşkemdi.

Derken alımlar, satımlar, siparişler, sorularla içerisi bambaşka bir canlılık kazandı, biraz öncesinin o suskun, insanların içine kapanık, dural halleri birdenbire değişmiş, ortam farklı bir yapıya dönüşmüştü, içerde bulunan kişiler adeta Dr. Jekyll'ken Mr. Hyde olmuşlardı, bir an şaşkınlıkla durup bu değişime bakakaldım, esmer, somon rengi şık etek ceket giysili leydi tavırlar içindeki bayan, kendisine ait hisselerin fiyatları düştüğü için broker Mustafa'ya inanılmaz fırçalar atmaya, bağırıp çağırmaya başlamıştı.

-Zarar ettim, bak senin yüzünden, gördün mü yaptığını, ne diye o işe yaramaz kağıtları aldırдын bana, bak paracıklarım eridi gitti, diyordu ağzından tükürükler saçarak.

Mustafa da gözlüklerini çıkarmış:

-Çıkacak, siz hiç merak etmeyin Nevin Hanım, zaten yakında bedelsiz de dağıtacaklar, zararı telafi edeceğiz, hiç kuşkunuz

olmasın, diyerek hanımefendiyi teskin etmeye çalışıyorsa da bunda hiç mi hiç etkili olamıyordu, bu manzara ile benle Caner'den başka ilgilenen yoktu, içindeki müşteriler adeta bir hisse senedi çılgınlığı ritüeline girmiş, şaşılacak bir hareketlilik içindeydiler.

Nevin Hanım adlı bayanın yakarış ve sitemeleri sürerken, müşterilerden erkek olan diğer ikisi ellerindeki cep telefonları ile aşırı yüksek volümlü olarak, hem birbirleriyle hem de telefonlarının diğer ucunda olan kişilerle anlaşılmayan bir ses tonuyla konuşmaktaydılar. Arkamda duran bayanlardan şişmanca olanı eğilmiş elindeki hesap makinesiyle bir takım hesaplar yapıyor, bir yandan da oflayıp pufluyordu, onun biraz solunda bulunan zayıf kızıl saçlı bayan da ekrana bakarak kendi kendine konuşmaktaydı. En geride oturmuş olan Ajda Pekkan tipli olan diğer bayan adeta büyülenmişçesine boş ve anlamsız bakışlarla ekrana bakarak elleriyle birtakım garip işaretler yapıyordu, biran kendimi Fellini'nin bir filminde gibi hissettim. Caner'in uyarısı ile işime koyuldum.

-Sun Holding bizim riskli olan kağıtlarımız grubunda Cumhuriyet Bey, bu durumda, size o hisseyi almamanızı önermek zorundayım, dedi.

Caner'e keskin bir bakış attım.

-Strong buy* dedim.

Caner ne yapacağını kestiremez bir halde duraladı.

-Emin misiniz, diye şaşkın bir ifadeyle sordu.

-Adım kadar.

-Ama bu Beat up** yapmaz.

Caner'e durumu izah edecek kadar vaktim yoktu, ayrıca o anda izah etsem de pek anlayacağını sanmıyordum, direkt konuya girdim.

-Şu an en iyi alış ne?

* Strong Buy: Şiddetle alınması gerekli kağıtlar için kullanılan bir deyim. (y.n.)

** Beat Up: Sıkı bir çıkış yapan hisse. (y.n.)

-Bir saniye bakmalıyım, diyerek sağ köşedeki masasına, bilgisayarının başına gitti.

-230 Liradan alırsız, dedi.

Ekrana baktım, orada da durum aynıydı, Caner'in yanına geldim, salondaki kargaşa halen sürüyordu, ekrandan endekse göz ucuyla baktım, ufak bir aşağı hareket olmuştu, panikler ondandı, bu tür yatırımcıların en büyük handikapları buydu, hisselerinde en ufak bir düşüş gördüklerinde, dünyanın sonu gelmiş gibi paniksel bir davranış edimine kapılırlardı, hemen bu durumdan kurtulmak için de satış yaparlardı, şimdi de böyle bir an yaşamaktaydı. Beni ilgilendirmezdi, kendi işime bakmalıyım.

-Bana hesap makinesi verir misin Caner'ciğim, dedim.

Caner makineyi uzattı.

-Buyrun Cumhur Bey.

Hesaplamaya koyuldum, 1 hissenin değeri 230 Liraydı, 1 lot 230.000 lira ederdi, "Hâlâ ucuz" diye düşündüm, kağıda talep yoktu, alımımla fiyat biraz yükselebilirdi, o zaman yüklü bir alımla başlamalıyım.

-400.000 Lot al,

Caner Bilgisayarının başında buz kesmişti.

-Nasıl olur, siz iyi misiniz? dedi. Lütfen bu kağıdı almayın.

-Tamam, öyleyse 500.000 lot al, dedim.

Sesimdeki kararlılık Caner üzerinde bir kabullendirme etkisi oluşturdu ve telefonu kaldırıp, havuzdaki elemanı aradı.

-Alım istiyorum, lütfen...

-Sun Holding.... evet.... Fiyatı?.... tamam 230 Liradan 500.000 lot alalım.

Çok az bir bekleyiş sonrası telefondan olumlu yanıt geldi.

-Evet Cumhur Bey alımınızı yaptık, ama bugün sizi hiç anlayamadım.

-Neden Kid?

-Son iki yıldır, Sun Holding borsa klasmanında üçüncü lig kağıdı olmaktan ileri gidememiş, bunu herkes çok iyi biliyor,

tahtası hareketsiz, kağıt üzerinde kayda değer hiçbir alım satım olmuyor, emeklilik dönemi yaşayan bir yapıda ve artık gençlik günlerine dönmesi olanaksız... Yani, yani sizin gibi uzman birisinin bu hisseyi alması... Şöyle bir durakladı... Bana şüpheli bir biçimde baktı...

-Aman Tanrım.... yoksa... yoksa...

Gülümseyerek göz kırtım.

-Getir alım emrini imzalayayım, dedim.

Belgeyi getirdi, imzamı attım. Caner borsa dünyasını seven bir yapıdaydı, bunu bildiğimden ona borsa ve hisselerle ilgili küçük bilgiler anlatırdım, o da bir ders gibi, not alırdı.

-Akıllı bir sörfçü uzun zaman, sabırla iyi bir dalga bekler, dedim.

Hemen not defterini çıkarıp yazmaya koyuldu. Sakince devam ettim:

-İstediği dalganın geldiğini fark edince harekete geçer... Anladın mı? Tüm beklentisi iyi bir dalga yakalamaktır, dedim.

-Anlıyorum sizi... evet, evet.... sörfçü gibi, dedi.

-Sörfçü gibi, dalgayı yakalamak.

Defterine her cümleyi kaydediyordu.

-İyi dalgayı bekle, yakalayınca da harekete geç... Kapişş?

-Siz... siz bir dahisiniz efendim... Çok çok teşekkür ederim, sizden neler neler öğreniyorum, dedi, heyecanlı ve mutlu bir ifade ile gözlerinin içi gülüyordu...

-Öğrenmekle kalma... Uygulamaya da geçir... kazançlı çık dedim ve Dahi Stok'tan ayrıldım.

İkinci istasyonum, Dahi Stok'un bir blok ötesinde bulunan Temel Bank'ın Menkul Kıymetler Bölümü'ydü, mesafe çok yakın olduğundan arabamı almak yerine yürüyerek gitmeyi tercih ettim.

Güneşli ve oldukça aydınlık bir gündü, ne sıcak ne soğuktu ceket havasıydı derdim bu havalara. Gökdelenlerin blokları arası hızlı bir hareket halinde olan insanlarla doluydu, bu

bölgede pek yerleşim olmadığından etraftakilerin çoğu şirket ve banka çalışanlarıydılar, iş dünyasında hareketsizliğe yer yoktu, tamamen diyalektik bir yapı hakimdi, statik değil....

Temel Bank Menkul Kıymetler Genel Müdürlüğü'ne ait binanın girişinde güvenlik şefi Muhsin'le selamlaştık, saygıyla önüme geçip kapıyı açtı ve girmem için eliyle tuttu.

-İyi günler Cumhur Bey, hayırlı işler, dedi.

-Sağ ol canım sana da, diyerek karşılık verdim.

Güvenilir bir güvenlikçi aradıklarında, Muhsin'i tavsiye etmiş ve onun işe alınmasını sağlamıştım, şimdi bir yıldan fazla burada çalışıyordu. Girişten sağa sapıp Menkul Kıymetler müdürü Berç'in odasına yöneldim, sekreteri beni kapıda karşıladı.

-Hoş geldiniz, sizi içeriye alıp, Berç Bey'e geldiğinizi haber vereyim, kendisi şu an seans odasında, dedi. Sesinde bir hoşluk vardı.

-Teşekkür ederim, dedim ve içeri girip masanın yanında bulunan geniş deri siyah koltuğa kuruldum.

Az sonra Berç kapıda belirdi. Siyah saçlı, beyaz ciltli, alnı önden açık, kara kalın kaşlı, güleç yüzlü biriydi, üzerinde beyaz gömlek, puantiyeli ipek kravat, sütlü kahve paçası dublesiz pantolon, kemer yerine de pantolon askısı, kahverengi loafer ayakkabılar vardı, dostluğumuz çok eskilere taa lise yıllarımıza dayalıydı.

-OOOO bak bak bakkkk kim gelmiş, şeref vermiş, dedi. Sarılıp kucaklaştık, masasına geçmek yerine karşımdaki koltuğa oturarak hem saygı, hem de onore edici bir jest yaptı, telefonunun almacını alıp sekreterini içeriye çağırdı.

-Baba ne emredersin, çay, kahve, neskafe...

Sekreter içeri girdi.

-Buyrun efendim, dedi.

-Bir orta kahve su rica edeyim, dedim.

-Bana da aynısından, dedi.

-Hangi rüzgara borçluyum gelişini? Sert bir lodos mu, yoksa sürükleyici bir poyraz mı? dedi ve bir kahkaha attı.

-Biraz alım yapacağım, dedim.

-Hay hay... derhal, emrin olur, dedi.

Aramızdaki kısa bir hoşbeşten sonra sekreter içeri girerek servis yaptı. Çıkacakken Berç seslendi.

-Turan Bey'i bana yolla.

Az sonra kapı vuruldu, zayıfça gençten John Turrutto tipli bir genç içeri girdi, saygıyla lacivert ceketinin önünü ilikleyerek sordu:

-Buyrun Berç Bey.

Berç beni kısaca tanıttı.

-Cumhur Bey eski müşterilerimizdendir, bu gün alım yapacak, vakit kaybetmeden işlemleri yapalım Turan Bey, diyerek direktifi verdi.

Turan not almak için ceketinin cebinden kağıt kalem çıkararak sordu:

-Sizi dinliyorum Cumhur Bey?

-Sun Holding alacağım, 300.000 Lot ama önce bir fiyat alalım, dedim.

-Tabii efendim, hemen deyip çıkmak için döndü, Berç onu durdurdu.

-Çıkma Turan Bey... Benim masaya geç, buradan halledelim, dedi.

Turan nasıl olur gibilerinden saygı ve tereddüt yüklü bir ifade ile Berç'e baktı.

-Geç geç otur. Cumhur Bey yabancımız değil, dedi. Sesinde pişkinlik ve otorite vardı.

Önündeki kahveden sesli bir yudum alıp bana gülümsedi.

-Ne günlerdi ahhh... eski günler, dedi. Sorumluluk yok, dert yok, tasa yok... Cebimize 5-10 Lira koyup krallar gibi yaşırdık. Bak burada milyarlarla oynuyorum ama kapana kısılmış tilkiden hiçbir farkım yok, dedi.

-Güçlüsündür, üstesinden geliyorsundur, tilki asla pes etmez, dedim.

-Ne aile kaldı, ne düzen, karım çocuğu da alıp gitti, neredeyse iki ay olacak, eve geç geliyormuşum, onu ihmal ediyormuşum, onunla değil işimle nikah yapmalıymışım... Eğer onu aldatıp da beni bir başkasıyla yakalasa gam yemeyeceğim, ama sebebe bakar mısın, ulan ben sizin için çalışıyorum...

Göz ucuyla Turan'ı işaret ettim.

Boş ver gibisinden el salladı ve devam etti:

-Mesaiye kalıyorsam, çok çalışıyorsam onlar için, ama kredi kartı limiti bitince “doldur” diye kime geliyorsun, sürtük karı... Abii inan bana aylık makyaj, güzellik, bakım bok püsüre 3-4 milyar para harcıyordu... Yine de yaranamadım işte siktirdi gitti...

İnan babacığım çoğu geceler burada sabahlıyorum, özel hayat diye bir şey kalmadı...

Turan mevzuya girdi:

-Açılıştta 230 Liraymış, fiyat artmış ve şu an 240 Lira, ne yapmamı istersiniz?

-Alalım, dedim.

Berç'ten kağıt kalem istedim, biraz elimi çabuk tutmalıydım, fiyat az da olsa yükselmişti, bunda benim az önce Dahî Stok'ta yapmış olduğum alımın payı büyüktü, ne de olsa 500.000 lot almıştım ve bu da azımsanacak bir rakam değildi, bu şekilde kalmaz fiyat daha da yükselebilirdi, genellikle böyle oluyordu...

Turan telefonunu başında verdiğim alım emrini tekrar etti.

-300.000 Lot Sun Holding alıyoruz, 240 Liradan alımı onaylıyorum... Tamam dedi ve bir süre bekledi, karşı taraftan alım yapıldığına dair olur gelince bana döndü.

-300.000 Lot Sun Holding alındı efendim, şimdi alım belgelerinizi hazırlarım, müsaadenizle, diyerek saygılı bir şekilde çıktı.

Berç'le birbirimize baktık, ailevi durumu beni üzmüştü, ama elden bir şey gelmezdi, borsa yaşamı böyleydi, bir an

bırakırsanız, iş de sizi bırakırdı ve biterdiniz, hele hele Berç gibi, özel bir bankanın işini çok sıkı tutan muhafazakar yönetimin emrinde olup da, çok ağır sorumlulukların altına girilince, yaptığınız ve yapacağınız işler değil ailenizden, kendinizden bile önce gelirdi....

Berç aklımdan geçenleri anlamışçasına başını salladı.

-Kızını görüyorsun ama, değil mi?

-Bir kez gördüm, vakit mi var? Ama Ekim’de dört gün boşum, onunla ilgileneyeğim, dedi.

-Hiç kafanı takma, serin tut içini, senin ailenle manevi olmasa da, maddi olarak ne kadar özverili bir biçimde ilgilendiğini ben çok iyi biliyorum, dedim.

Bu kesinکه doğruydu, kendisi köpek gibi çalışıp kışından ter akarken, karısı beş yıldızlı otellerin spor salonlarında, saunalarında mutluluk terleri döküyordu, ben bile birkaç kez Çırağan’da rastlamıştım, Berç’in arabası yıllardır Ford sınırlarını aşamazken, hanımefendi spor kasa BMW’lere biner ve her yılda bir arabasını yenilerdi ve adamcağız işyerinde koltukta sabahlarken, hanımefendi hizmetçilerle dolu bir ortamda sefa sürüp, adamın parasını yiyordu.

-Tazminat kopardı mı? diye sordum.

-İliğimi bana bıraktı, kalan hepsi onun, dedi.

Düşünmek bile istemedim, yaşayan bir börekçilik abidesi olarak heykeli dikilmeliydi bu kadının, tüm börekçilerin onurunu ve zaferini taşıyan bir anıt olarak izlencelere sunulmalıydı, hatta dış ülkelerden ziyaret ve feyiz almak isteyenler de gelebilir, turizm faaliyeti olarak dış gelir bile elde edilirdi....

Bu düşüncelerimi kendime sakladım tabii ki, bunlar özel düşüncelerdi ve beni ilgilendirirdi, hiçbir şey sürekli olumsuz gitmez, sen kafanı takma, dedim.

-Hı hı, umarım, dedi.

O anda Turan içeri girdi, getirdiği hisse senedi alım belgesini imzaladım, ikinci nüshasını cebime koydum.

-Sağol Turan, dedim. 240 liradan 300.000 lot 72 milyar, hesap tamamdı.

-Ne demek efendim, görevimiz, dedi.

Berç'e döndüm ve gülümsedim.

-Ben müsaade istesem, senin de yapacak işlerin var, hem kahvemi de içtim, artık burada kalmam için bir nedenim yok, dedim.

Berç de gülerek karşılık verdi.

-Olur mu, öğle yemeği de var yanında, Altınbaş benden, onu kaçırmak istemezsin...

-Ahhh onu unutmuşum, doğru ya dedim.

Birbirimizle kucaklaştık, pantolon askısını düzeltip omzuna hafifçe vurdum.

-Tanıdığım Berç bunlara pabuç bırakmaz, sakın kendini salma, işe asıl asılmasına da, kendine de zaman ayır, dedim.

-Haklısın dostum, çokook haklı.

Temel Bank'tan çıktım, vakit öğleye yaklaşıyordu, seans kapanmadan bir alım daha yapmalıydım, arabam Dahi Stok'un otoparkında kalsındı, hemen bir taksi çevirdim, binerek, sürücüye gideceğim adresi söyledim.

Arabada ne olduğu bilinmeyen bir müzik, ne müziği bir gürültü çalıyordu. Sürücüye bunu susturmasını, bir telefon beklediğimi emir veren bir ses tonuyla rica ettim, gürültü anında son buldu. Trafik açık olduğu için kendimi şanslı hissettim, on dakikada Kâr Dünyası Menkul Değerler'in 24 katlı binasının önüne geldik, sürücüye parasını ödeyip hızla araçtan indim, binanın tamamı menkul değerlere aitti, güvenliği hızla geçip asansöre girdim, 22. katın düğmesine bastım, asansör büyük hızla yol aldı, iner inmez, işlem salonuna girdim, içerisi bir hayli kalabalık ve yoğundu, burada işlem yapmak zaman alabilirdi, seansın bitimine kısa bir süre kalmıştı, hızla gerisin geriye kapıdan çıkıp, asansörün çağırına düğmesine bastım, neyse ki kattaydı, binip bir üst kata çıktım, asansörden inip, sola

döndüm, koridorun sonunda karşıma çıkan ilk odaya girdim. Burası Kâr Dünyası'nın müşteri temsilcilerinden biri olan Özlem'in odasıydı, kapıyı tıkladıp içeri girdim, içerde bir bayanla karşılıklı oturmuşlar, çalışıyorlardı.

Özlem beni görünce gülümsedi,

-Hoş geldin Cumhur'cuğum dedi ve elini uzattı, uzattığı elini hafifçe sıktım.

Yanındaki bayanı işaret ederek,

-Tanıştırıyım Didem Hanım, firmamıza geçen ay katıldı, halkla ilişkiler bölümüne yeni bir yapılanma getirmek için kolları sıvadı, dedi.

Siyah ceket, büstiyer, mini etek, siyah sivri, yüksek topuklu ayakkabı giymişti, kolunda taklit bir Cartier Tank saat vardı. Tipi Ornella Muti'nin on yıl önceki halini andırıyordu, 32 yaşında, kumral, kısa boylu, etine dolgun, güler yüzlü, tatlı biriydi, yüzüne bilgece bir anlam veren kalın kaşları, lopezvâri çıkık ve biçimli poposu vardı. Yaklaşık beş yıl önce bir dönem flört etmiş, sonra ayrılmıştık. Geçen süre zarfında eski işi olan bilgisayar uzmanlığından, parasal dünyayı keşfetmek isteyerek, borsa alemlerine yelken açmış, dişiyle tırnağıyla kazıyıp bugünkü yerine oturmuştu, tek bir hatası evliliği olmuştu ama onun da yanlış gittiğini anladığı anda, bir solukluk durmayarak, boşanma davası açıp çakmıştı.

-Memnun oldum Didem Hanım, ben Cumhur diyerek nazikçe elini sıktım. Esmer, zayıf, Arap tipli özelliksiz biriydi.

Özlem beni tanıttı.

-Cumhur benim çok eski bir dostumdur, zaman zaman da müşterim, ama bizle artık sürekli çalışmasını istiyorum Didem'ciğim, halkla ilişkiler uzmanımız olarak, Cumhur Bey'i tamamen firmamıza bağlayalım olur mu, dedi, gülerken dişetleri gözüküyordu, tıpkı Ornella Muti gülüşüydü.

Didem atağa geçti.

-Bir kartınızı alayım mümkünse Cumhur Bey, dedi.

Kartımı çıkartıp uzattım, Didem kartımda yazılı olanları okurken, Özlem'e onu göndermesi için bir işaret çaktım, Özlem baş işaretleriyle onayladı ve Didem'e dönerek kibar bir ses tonuyla:

-Öğleden sonra devam etsek olur mu şekerim, dedi.

Didem olur yönünde başını salladı ve kartımı masada bulunan taklit olduğu anlaşılan küçük Louis Vuitton el çantasına yerleştirdi.

-Tamam, yemek sonrası çağırırsınız Özlem Hanım, dedi.

-İyi öğlenler, dedi Özlem.

Didem her ikimize de iyi günler dileyerek odadan çıktı. Özlem'le baş başa kalmıştık, beni baştan aşağıya süzdü.

-Çok şıksın, her zamanki gibi, dedi.

-Sen de öyle, siyah renk sana iyi bir hava katmış, dedim.

-Evvvet, tatlım senin için ne yapabilirim? diye sordu.

İnsanın içine işleyen bir ses tonu vardı.

-Bir hisse alımı yapmak istiyorum, dedim.

-İş için geldin demek, alt kattan da alım yapabiliirdin, sesinde bir sitem havası vardı.

Tabii ki aşağıya gitmiştim, ama acelem vardı ve bunu ona söylemek gereksiz olurdu.

-Tabii ki seni görmek için geldim, başka bir menkul değerler firmasına da gidebilirdim bilirsın, ama bak buradayım, dedim.

-Peki bu dediklerini kısa bir süre için kabul ediyorum dedi ve ardından bilgisayarını tıklayarak devam etti.

-Bugün endekste düşüş var, ortalık kızışıyor, satış ağırlıklı bir hava var ve daha da düşecek gibi. Biraz daha bilgisayarıyla oyalandı, bir kaşını kaldırıp sordu:

-Ne almak istiyorsun?

-Sun Holding, diye yanıtladım.

Tekrar bilgisayarını tıklattı.

-Bu kağıdın pek değeri yoktur, dedi. Nelerin peşindesin?

Vakit geçiyordu, ama sakın olmalıydım, sinirimi belli etmedim.

-Sadece uğramıştım, dedim.

-Ama telesekreterine yolladığım mesajlarımı cevap vermiyorsun, dedi.
“Nereden çıktı bu şimdi?” diye düşündüm.
Tatlı bir ses tonuyla devam ettim.
-Biraz acele eder misin lütfen, seans kapanmadan işi bitirelim, istersen seninle öğle yemeği yer konuşuruz.
-Yemek daveti, öyle mi? dedi.
-Tabii neden olmasın? dedim.
-Bu şıklığın yemek için mi? dedi ve eliyle havayı bölen bir işaret yaptı.
-Gerçi sen hep böylesindir ya çıktığımız dönemlerde sana bir gün bile kot giydirememiştim, hâlâ unutmam, dedi.
-Kot giymeyi sevmiyorum, dedim. 300.000 lot almanı rica edeceğim.
-Olur, benim için hava hoş, para kaybedecek olan sensin ve gidecek olan para da senin paran, dedi ve gülerek ekledi:
-Yiyeceğimiz yemeğin parasını ayır, hiç değilse onu bu kağıda yatırma.
-Olur, sen nasıl istersen, dedim.
Bilgisayarı tıklattı.
-Fiyat 240 Lira, 300.000 lot mu demiştin?
-Evet.
-Aşığı arıyorum bebek.
-Sağ ol, çok iyisin.
-Bahar selam, ben Özlem, 240 Liradan 300.000 lot Sun Holding alalım... Öne sarkıt.... Kapanıştan sonra olmaz... Evet, evet.... Önemli bir müşterimiz için.... Bana anlamlı bir ifade ile baktı, telefona yanıt verdi.
-Bekliyorum....
Çok kısa bir süre sonra yanıt geldi.
-Sağ ol Bahar'cığım..... alım emrini getirmene gerek yok, bende var, şimdi imzalatırım.... Sen bana bir numara ver.....
Söylenen numarayı önündeki alım emri belgesinin üzerine, tarih yazan kısmın altına not etti, tekrar telefona döndü.

- Ben öğleden sonra sana yollarım canım, dedi ve telefonu kapattı.
- İşleminiz tamam, şu hayranın için bir imza ver dedi ve evrakı uzattı, imzamı attım.
- 300.000 Lot, 72 milyar ediyor ve bir de komisyon ücreti var, dedi.
- Biliyorum, dedim.
- Senin bizde hesabın yok değil mi?
- Evet, yok.
- O zaman sana bir müşteri nosu vereyim, dedi ve bilgisayarını tıklattı, benle ilgili bilgileri kaydettikten sonra müşteri numaramı bana verdi.
- Parayı iki gün içinde bizim hesaba yatıracaksın biliyorsun. Bizim hesap nosunu da veriyorum sana, dedi ve masasındaki sarı not kağıdına yazarak bana verdi.
- İşler bitti... yemek zamanı dedi....

Birlikte Kâr Dünyası'ndan çıktık.

- Yakında çok kalite bir yer var, dedi ve koluma girdi.
- Seni biraz zarara sokayım.
- Rica ederim, dedim.
- Öğle saati geldiğinden etraf bir hayli kalabalıktı, binaların önündeki banklarda oturan, bir şeyler atıştıran insanlar vardı, öğle tatili olmasına rağmen bir koşuşturmadır gidiyordu, hava biraz ısınmıştı, güneş tam tepedeydi.
- İki blok geçtikten sonra sağa sapıp yüksekçe bir binanın önünde durduk, oldukça sık, dış cephesi füme renkte cam giydirme yapılmış bir iş merkeziydi, geniş dış kapısının önü giren çıkanlarla oldukça yoğundu.
- İşte burası, en üst kata çıkacağız, dedi.
- Önden buyurun, dedim.
- Asansörde “Lezzet Bahçesi” yazılı düğmeye bastı, binanın en üst katı olan on beşinci katta indik, bizi beyaz mono smokin

ceket, altına siyah pantolon, rugan ayakkabılar giymiş, papyonlu kır saçlı metrodel karşıladı, Özlem'i tanıdığı anlaşılıyordu.

-Hoş geldiniz Özlem Hanım, iki kişi miyiz?

-Evet, diye yanıtladı. Yalnız cam kenarına oturalım, sera bölümünün yanı boş mu?

-Elbettee,

Adamın janti bir tipi vardı, bana dönerek

-Siz de hoş geldiniz, harika bir yemek yiyeceksiniz, dedi.

Yaklaşımı ilginçti. Bizi büyük bir iç salondan geçirip, camlarla kaplı teras bölümüne götürdü. Etraf tamamen çiçeklerle kaplı adeta bir orman-bahçe karışımı tasarlanarak hazırlanmış bir mekandı, içeride baharat, tütsü, yasemin karışımı bir koku hakimdi, masa ve koltuklar bambudan yapılmıştı, cam kenarında dört kişilik bir masaya geçtik, ağaç dallarının ortasına yiyecek-içecek ürünlerinin yazılı olduğu mönü kartlarını önümüze bırakarak,

-Tekrar hoş geldiniz, seçiminizi yapmak için müsaadenizi rica ediyorum, afiyet olsun, dedi ve masamızdan ayrıldı.

Özlem'in keyfi yerindeydi.

-Nasıl buldun?

Daha önce hiç gelmediğim, adını bile duymadığım bir restorandı, dekorasyonu için bayağı masraf yapmışlardı, bir hayli ilginçti.

-Tebrik ederim, dedim.

-Ya manzarasını nasıl buldun diyerek el işaretiyle camdan bakmamı istedi.

Marmara Denizi, kentin Asya tarafı, Sarayburnu, adalar, kısacası İstanbul'un harika bir manzara profili tamamen göz önündeydi.

-Kova burcunun en büyük özelliği daima kaliteli, göz alıcı mekanları tercih edip benimsemesidir, diye zevkine bir iltifat göndermesi yaptım.

-Hii, hii, hii, diye güldü, yaa öyle mi?

Gözlerimin içine yönelttiği bakışlarında gizemli bir cinsellik esintisi vardı.

Mönüyü işaret ederek sordu.

-Ne yemek istersin.

Mönüye bir göz attım, değişik alternatifler vardı.

-Portekiz usulü yulaf, ceviz, mısırlı salata ile başlangıç yaparım, ardından az pişmiş bir kontrfile beni kendime getirir, üstüne de kamamber peyniri iyi gider, dedim.

-Şarap, ne içelim? dedi.

-Şarap seçimini sana bırakıyorum, dedim.

Üst üste yağdırdığım iltifatlardan mest olmuştu, iltifatın hiçbir zararı yoktu, karşınızdaki insan mutlu olunca daha iyi vakit geçirir, daha sıcak bir ortamda yaşanılırdı, sonuçta biri mutlu oluyorsa bunda hiçbir kötülük yoktu.

Önündeki mönüye baktı.

-Ben de Pampolona salatası yiyeceğim, biliyorsun şu her yıl boğalarının salındığı yerdir Pampolona, boğa güreşinden nefret ederim, bir de senin bir flamenko gitarcın oralıydı... Neydi adı?... Sen çok sever bol bol dinlerdin ya... eski kuşaktan.... Arabas mıydı, hani Arap dansları vardı...

-Sabicas dedim.

-Tamam işte Sabicas, bende hâlâ bir kaseti duruyor, evde tek başıma olduğumda o esrarenğiz ve gizemli Arap danslarını çalar ilginç figürler atıp dans ederdim.

-Flamenko'yu severdin, dedim.

-Dansı severim, dans etmeyi de, dedi ve oturduğu yerde bir dans figürü yaptı.

-Nasıl?

-Muhteşem...

Tekrar önündeki mönüsüne göz attı,

-Hımmmmmm salatanın ardından zeytinyağında kızartılmış somon... tatlı olarak da tiramisu... Şaraba gelince...

Şöyle bir düşünüp hınzırca yüzüne baktı.

-Hatırla bakalım birlikte olduğumuz günlerde, hani her hafta Moda'da buluşurduk ya....

Hatırlamıştım, hep yağmurlu geçen bir kış mevsimiydi çok sevdiğim siyah bir Burrberry pardösüm vardı, o kış sürekli onu giymiştim...

-Hatırlamaz olur muyum, dedim.

-Pekiiii ben hangi şarabı içerdim söyle o zaman? diye sordu.

Tereddütsüz anında yanıtladım:

-Yakut.

-Demek unutmadın o günlerimizi, dedi, yüzünde küçük bir hüznü belirip kaybolduğunu fark ettim.

Masamızla ilgilenecek olan garson geldi, elinde sipariş notları alacağı kalem hazır bekliyordu.

-Hoş geldiniz, dedi.

Bu sırada genç bir komi bardaklarımıza su doldurdu.

Garsonumuz devam etti:

-Bir karar verdiniz mi efendim?

Siparişlerimizi verdik, garson teşekkür ederek masadan ayrıldı.

İçerisi yavaş yavaş dolmaya başlamıştı, işleri iyi gidiyordu ve kaliteli bir müşteri grubu geliyordu, önümdeki sudan büyük bir yudum aldım, gelenlerin hemen hemen tamamı şık giyimli tiplerdi.

Özlem küçük siyah Gucci çantasından Davidoff'un ince siyah sigaralarından bir paket çıkarıp içinden bir sigara aldı ve dudaklarına götürdü, hızlı bir jestle sigarasını yaktım.

-Hâlâ puro içiyorsun öyle mi?

Gözümle doğruladım.

Dumanı içine çekip bana doğru üfledi.

-Hiç beni aramıyor, sormuyorsun, dedi, bakışları gölgeli, hüznü doluydu...

Swan'ın Aşkı* filminde Ornella Muti'nin canlandırdığı Odette Koket karşımdaydı sanki.

-Arıyorum ya, dedim, bak bugün de geldim, gelmemi, seninle çalışmamı istiyordun, şimdi de baş başa yemek yiyoruz, gördüğün gibi.

Masamıza bakan garson şarap şişesiyle gelerek, mantarını çıkardı, tadım yapmak için bardağıma bir parmak döktü.

-Hanımefendiye tattırır mısınız lütfen dedim, önce bayanlar.

-Tabii ki efendim diyen garson, dışavurumcu abartılı bir hareketle Özlem'in kadehine de aynı ölçüde şarap boşalttı.

Özlem kadehini zarif bir tutuşla dudaklarına götürdü, gözlerimin içine bakarak;

-Güzelmiş dedi.

Garsonumuz şarap servisini bitirdiği anda beyaz üniformalı gençten bir komi, salata tabaklarıyla masamıza geldi, garsonumuz, onun elinden aldığı tabakları önümüze bıraktı ve içinde çeşitli soslar olan küçük şişeleri masamızın ortasına bırakarak yanımızdan ayrıldı.

Özlem kadehini bana doğru uzattı, kadehin içindeki şarap neredeyse yakut gibi parıldamaktaydı.

-Mutluluğa...

-Mutluluğa, dedim ve kadehlerimizi yavaşça tokuşturarak birer yudum aldık, buruk, hoş bir tadı vardı.

-Seni daha sık görmek istiyorum, dedi, yanıt vermedim, salatamdan bir çatal aldım, tadı güzeldi. Özlem şarabından büyükçe bir yudum aldı.

-Neden ayrıldık ki sanki?

-Evlenmiştin, unuttun mu, dedim.

Bana öfkeli bir bakış fırlattı.

-Senin yüzünden oldu, önceleri benimle evlenmen için, benim bir başkasıyla evlenme fikrim, seni bana döndürür yaklaşımı

* Swan'ın Aşkı (Un Amor de Swan): Marcel Proust'un bir romanı. Alman yönetmen Volker Schlöndorff tarafından 1983'te filme de alınmış, Alain Delon ve Ornella Muti başlıca rollerdeydi.

içindeydim. Ama sonra iş ciddileşti, sen de bunu öğrenince aramızda bir soğukluk, bir kopukluk oluştu, ben de evlenmeyi bir şey zannediyordum, ne bileyim, belki bir şeyler değişir, yeni bir şeyler gelişir, hayatım farklı yönlenişe geçer diyordum, ayrıca anne ve babamla yaşadığımız ev ortamı, beni oldukça rahatsız edici bir boyuta geçirmişti, onlar bana hâlâ bir çocukmuşum gibi davranıyorlardı, oysa ben bir genç kızın ötesinde, daha farklı bir olguda, kadınsallığımın başlangıcındaydım, Cumhur beni iyi tanırın, düşündüklerimi, dünyaya bakışımı bilirsin, gerçi babam bu evliliğe hep karşı çıkmış eşime karşı tavırlı ve ölümsüz yaklaşımlar sergilemişti, bu beni daha da kamçıladı, aniden aramızda yüzüklerimizi takmış evdekilere emrivaki yapmıştım, eee sonunda onlar da kabullenmek zorunda kaldılar. Hiç unutmam, seninle o dönemde evlenmemden çok kısa bir süre önce boğazda Han Restoran’a oturup yemek yediğimizde, nişan yüzüğünü göstermiştim...

Bu seni oldukça sinirlendirmişti, bunu bakışlarından anlamıştım, ama sen tek kelime bile etmedin, ondan sonra da beni hiç aramadın, telefonlarıma cevap vermedin....

-Han Restoran uzun bir süre önce kapandı, dedim. İçimden de “tıpkı aşkımız gibi” diye geçirdim.

-Doğru, ben gittim el değiştirmiş, senin garsonlar falan çalışmıyorlardı, ismini de değiştirmişler, dedi.

-Salatanı ye, çok güzel yapmışlar, dedim.

Aslında anlattıklarının hepsi bildiğim şeylerdi, daha sonra evlendi, ilk günleri cicim bicim ayları iyi göründü, eşini sensin, yaparsın, başarısın diye pohpohlamış, o da gazı yiyip, çalıştığı firmadan bayilik alıp kendine bir işyeri açmış, başlangıçta iyi gider gibi görünmüş, hatta Özlem’i işten bile çıkarmış, ama deneyimsizliği sonucu iflas etmiş...

Tabii borçlar, alacaklılar, mahkemeler derken, ekonomik istikrarsızlık, ölümcül bir virüs gibi aile hayatına da yansımış.

Özlem'in kişisel başarısızlıklara tahammülü olmadığından hemen boşanmış ve tekrar iş yaşamına dönüş yapmıştı, iyi bir bilgisayar uzmanı olduğundan, şimdi çalıştığı menkul değerler firmasında bilgisayar bölümüne girmiş, daha sonra da borsa işlerini kavramaya çalışmış, bunda da başarılı olunca ve de insan ilişkilerindeki olağanüstü yeteneği sayesinde müşteri temsilcisi görevine getirilmişti, hikayesi buydu...

Benim telefon numaram değişmediğinden bir gün beni arayarak, telefonunu, adresini vermişti, ben de başarılar çiçeği yollamıştım kendisine, ama hepsi buydu, bir ilişki düşünmüyordum.

Salatamı sildim süpürdüm, Özlem'se yarısin yemişti, garson boş tabakları alarak, Özlem'e somununu, bana da kontrfile etimi getirdi, servis sırasında konuşmadık, susmayı yeğledik.

Özlem kaldığı yerden konuşmasını sürdürdü:

-Seninle çok harika günlerimiz olmuştu.

Lafı aşka getirmeye çalışıyordu, onu çok iyi tanıyor, bu sözlerin ardından ne geleceğini biliyordum...

Konuyu diplomatik bir şekilde değiştirmeliydim, kadehimi kaldırdım.

-Borsa dünyasının en çalışkan ve başarılı müşteri temsilcisine....

Sözlerim iyi bir etki yapmıştı, kadehini kaldırdı ve şaraplarımızdan birer yudum aldık.

-Nasıl? dedim, somunu sevdin mi?

Şarap kadehini masaya koydu ve aldığı bir somon filetosunu ağzına attı.

-Mmmm güzel olmuş.

-Nasıl işinden memnun musun, nasıl gidiyor?

-Biliyorsun eski işimde de iyiydim, ama artık dönemler çok farklı, daha çok getiriye ihtiyacım vardı, bilgisayar uzmanlığı artık pek karın doyurmuyor, her önüne gelen bilgisayar uzmanı kesildi ve her geçen gün İnternet kafe mezunlarının sayısı artıyor.

Ama borsa ve menkul kıymetler alanı çok farklı, burada yaşamın en önemli, en somut ve en vazgeçilmez gerçeklerinden biri olan para var, her gün seanslarda trilyonların nasıl el değiştirdiğini görmek oldukça ilginç, bir o kadar da şaşırtıcı...

Söyledikleri oldukça akıllıcaydı, eski uçuk, hayalci Özlem gitmiş, yerine ağırbaşlı, akılcı bir Özlem gelmişti.

-Görüyorum ki bu iş sana oldukça uygun gelmiş,yeni bir bütünlük, yeni kimlik vermiş...

-Haklısın, senin de üzerimde ve fikirlerimde çok etkin oldu, sen o zamanlarda da borsa ile ilgiliydin, hisselerle iç içeydin ve bana para konusunda bir çok öğütler veriyordun...

Şarap onu etkilemiş, hafif çakır bir hale getirmişti, anlatışını sürdürdü:

-Gerçeği öğrenmek istersen seni örnek almaya çalıştım, bazı fikirlerini, işe bakış tarzını, içsel disiplini zaman geçince anladım, örneğin ben evde oturmuş yan gelip yatarken, sen tatil günleri bile çalışırdın, çalışmaya tutkuyla bağlı, onu seven biriydin, işine çok düşkündün, daha sonra senin iş alanında epeyi bir yol kat ettiğini fark ettim, cebinde para olmasa bile şık ve moda giyinirdin, ama bu da sana artı değer, para, kazanılan çevre, güven ve saygı olarak geri dönüyordu.

-Bunlar bir insanın hayatını ölçmek için kullandığı öğelerdir, dedim.

Konu hoşuma gitmişti, muhabbet güzeldi, demek benim söylediklerimi dinlemiş, unutmamıştı, dinlerken bir yandan da aşcının lezzetle hazırlamış olduğu etimi yiyordum.

-O dönemde çılgınlıklarımı hayata geçirmek, ne bileyim farklı biri olmak istiyordum.

-Ama gerçekten farklı biriydin, bol bol okuyor dünyayı algılayıp, kendine göre çözmeye çalışıyordun.

-Doğru, ama yöntemim yanlıştı, özgür olmak, tamamen özgür yaşamak düşleri içindeydin, oysa para kazanmadan özgür

olunmuyordu, sonuçta yeterli paranın olmaması, seni kısıtlı ve sınırlı bir alanın dışına çıkarmıyor, kaçınılmaz olarak ailene, sana bakan, seni finanse eden kişilere de bağımlı hale getiriyordu. Oysa sen sık sık beni çalışmaya, bir iş, bir meslek sahibi olmaya teşvik eder, benden bu yönde harekete geçmemi isterdin. Geçenlerde borsanın eski endekslerini incelerken kulaklarını öyle çınlattım ki....

-Ne oldu ki?

-Of offf hiç sorma, araba aldığım süreci hatırlıyor musun?

-Hani şu küçük arabayı mı? 126 Bis marka olan...

-Hah tam onu işte....

Evet, hatırlamıştım, ona araba almamasını parasını borsaya yatırıp, sağlam bir iki şirket hissesi almasını, ya da bankaya faize yatırmasını önermiştim.

-Eğer o zaman seni dinlemiş olsaydım, şimdi bir çok milyarımlı olmuştun, oysa sen bana hisselerin geleceğini ve birleşik faiz olaylarını anlatmıştın, ne kadar düşüncesizmişim...

-Bak gördün mü, yine de uyanmışsın, öyle insanlar var ki, ömürleri boyu uykudalar, uykudan da uyanmak niyetleri yok, sen bu saatten sonra da hisse toplamaya devam edebilirsin daha gemi kaçmış değil, dedim.

İçimden de ancak yüz yaşında belki birkaç milyarımlı olur diye düşündüm.

-Hiç de fena bir fikir değil, hisse senetlerine yatırım yapmaya şu andan itibaren başlıyorum, tamam mı?

-Çok güzel, dedim ve bu kararına alkış tuttum.

Komi genç gelip, şişede kalan şarabı kadehlerimize eşit oranda doldurup, boşalan et ve somon tabaklarımızı topladı. Hemen ardından garsonumuz kamamber peyniriyle, tiramisuyu masamıza servis yaptı, peynir oldukça nefisti, adeta damağa çamur gibi yapışıyor, buda bende büyük bir damak hazzına yol açıyordu, tadı Hal'in oradaki Fnack mağazasının sırasındaki kendi etini kendi tedarik etmesiyle ünlü Le Louchebem'de

sunulan peynirinki gibiydi, büyükçe dilimi anında götürdüm ve kalan şarabı da üstüne çektim, yemek oldukça lezzetli, anlatılanlar nostaljikti, istediğim alımları yapmıştım, her şey yolundaydı. Garsonumuz;

-Kahvelerinizi nasıl alırdınız? diye sordu.

Özlem sade, ben orta içiyorduk, kahve servisimiz hemen özel cezvelerle yapıldı, fincanlar Osmanlı dönemi çini motifleri tasarımıından oluşmuştu, bu fincanlarda içilen kahve daha baştan lezzet kokuyordu, bardağımdan bir yudum su içtim, ardından da kahvemi höpürdettim, işte lezzetli Türk kahvesi buydu.

Kahvelerimizin bitiminde hesabı istedim, garson hesap pusulasını getirdi.

Özlem hınzırca gülerek sordu:

-Mont* yok mu?

Gerçekten çok iyi bir hafızaya sahipti, hiçbir şeyi unutmamıştı.

-Olmaz mı dedim, hesabı ödedim, masamıza bakan garsonla genç komiye de birer Mont yaptım.

Beraberce dışarı çıktık, Özlem'i çalıştığı binanın kapısının önüne kadar geçirdim, usulca bir kedi sessizliğinde yanağımdan öptü, yumuşak, soğuk bir öpüştü, dudağı kısa bir süre yanağımdan ayrılmadı, kulağıma fısıldadı:

-Seninle olmak, aşkın ruhu sarması kadar güzel....

Doğrulup yüzüme baktı.

-Hoşça kal canım, aramanı bekleyeceğim...

-Güle güle dedim sadece, benden beklediği sözleri söylemedim.

Bir süre ardından baktım, alımlı bir yürüyüşle binaya girip gözden kayboluşunu izledim...

* Mont: Meyhane ve alemcilik jargonunda garson ve komilere bırakılan sıkı bahşiş. Kumkapı bölgesi argosundan türemiştir. (yazarın notu.)

“BİR SAVAŞTA,

İYİ OLAN,

HAKLI OLAN

YA DA

GÜÇLÜ OLAN DEĞİL,

SAVAŞA İYİ HAZIRLANAN KAZANIR”

Phatek Philippe'ime göz attım, 13.50'yi gösteriyordu, hava güzeldi, biraz yürümeye karar verdim, bir süre yürüyüş yaptıktan sonra, blokların bitimindeki önünde terası olan bir kafeye girdim, en sondaki masaya oturdum, gelen garsona aromalı bir Columbia kahvesi ile cam şişede su söyledim, iç cebimden JR'ın özel olarak Nikaragua'da ürettirdiği hafif sert baharat tadında piramit bir Robusto çıkararak yaktım, günlük içim için ideal bir puroydu, kahve ve suyum geldi...

Planım iyi işlemeye başlamıştı, birleşme haberinin bombası henüz patlamadan piyasadan büyük ölçüde mal toplamıştım, şöyle bir hesap yaptım:

1. Önceki gün alınanlar: 230 Liradan 300.000 Lot, 69 Milyar.
2. Dahi Stok'tan alınanlar: 240 Liradan 500.000 Lot, 115 Milyar.
3. Temel Bank'tan alınanlar: 240 Liradan 300.000 Lot, 72 Milyar.
4. Kâr Dünyası'ndan alınanlar: 240 Liradan 300.000 Lot, 72 Milyar.

Toplam: 1.400.000 Lot, 328 Milyar.

Genel olarak toplam 1.400.000 Lot hisse senedi almıştım ve tutarlar 328 milyardı.

Bunları hesaplarken telefonum çaldı, baktım göstergede Atilla yazıyordu, açtım.

-Abicim, hürmetler, saygılar, iyi günler.

-Sana da Atilla.

-Abicim, sabahleyin erkenden gidip, hisse senedine takıldım, senin dediğini yaptım, 30 bin lot aldım, 6.900.000.000 Lira

tuttu, hakikaten de haklıymışsın, ben aldığımda 230 liraydı, öğleye doğru birde baktım ne göreyim anında 240 Liraya çıkmış, iki saatte 300 milyon kazandım, dedi.

-Satmadın değil mi?

-Yok yok abicim, sen demeden hiç satar mıyım.

-Çok iyi.

-Sağol abi, demek istediğim, daha bir dedik 300 milyon Lira, iyi para, faiz bile böyle getirmiyor, hakikaten de büyüsun abi, hakikatennn.

Birden aklıma geldi:

-Dinle Atilla şimdi sana vereceğim numarayı ara, oradan 402 numarayı iste, Berke Bey diye biri çıkacak.... Numarayı yaz, şimdi.....

Telefon numarasını yazdırdım.

-Ona Wall Street'ten sana bir not var diyeceksin..... Evet..... dinliyorsun değil mi?

-Evvvett abim. Can kulağı ile....

-Güzel, o da sana, “Yeni bir not mu?” diye soracak, eğer sormazsa Berke değildir, Berke değilse telefonu kapatır, beni arar, haber verirsin, Berke çıkarsa da “Sun Holding” de yeter..... Anlayabildin mi beni....

-Aynennnn....

-Peki, tekrar et, bakalım anlamış mısın?

-Abicimmm, numarayı çeviriyorum 402'yi istiyorum, Berke Bey çıkıyor, ben ona diyorum ki “Valsitritten sana bir not var” Eğer Berke denen adam çıkarsa, o da bana “Yeni bir not mu?” diyor.... Bunu derse “Sun Holding” diyorum, yok eğer demese kapatıp seni arıyorum, anlamış mıyım abim benim...

-Hem de çok iyi.... Görüşürüz, ben sana sat demeden sakın hisselerini elden çıkarma....

-Abim benim... canım abim... Hayırlı günler.... Hayırlı işler....

Telefonu kapattım. Berke “Borsa Gündemi” gazetesinin yayın yönetmeniydi, bu şifreyi duyar duymaz, inceler, gerekli

tetkiklerde bulunur, yarınki sayıda haber olarak duyururdu....
Bunlar savaş öncesi hazırlıklarıydı....
Bununla yetinmemeliydim, böyle büyük bir yatırıma yelkenli
gemi gibi girilmezdi, gemide motor gücü olmalıydı, rüzgar
esme, para okyanusunun ortasında, parasız kalırdınız, motor
da garanti değildi, böyle bir durumda ayrıca yedeğinizde acil
durumlar için deposu olan hızlı bir sürat tekneniz de
olmalıydı....

Tüm sorunların çözümü hazırlıklı olmaktaydı. Bu bir
savaş değil miydi?
Bir savaşta, iyi olan, haklı olan ya da güçlü olan değil, savaşa
iyi HAZIRLANAN kazanırdı....

İstanbul gibi, çıkarların uçsuz bucaksız denizi olan, bu
transavangard kentte işinizi şansa bırakamazdınız. Ben de öyle
yaptım: Puromdan güçlü bir duman, üstüne de Columbia
kahvemden bir yudum çekip, telefona sarıldım. “Borsada
Endeksi” gazetesini arayıp, çıkan telesekretere 151’i tuşladım,
karşıma gazetenin haber müdürü Alp çıktı, aklı başında, sıkı bir
borsa haberleri takipçisiydi.

-Selam Alp....

-Sesimi tanıdı.

-Nasılsınız Cumhur Bey, dedi.

-İyi sayılırım... Şu Sun Holding’e bir bakmanı istiyorum.

-Uyuyan bir kağıt, oldukça hareketsiz ve düşük seviyede. Biz
okuyucuya hiç tavsiye etmiyoruz....

-Görüşün bugün için eskimiş.

-Bir şey mi oldu, o kağıtta gözden kaçan?

-Sen iyice bir çek et, dedim, bu günlerde bir sinerji olayı
olacak, diğer gazeteler yarınki sayılarında yazacaklar. Seni
severim bilirsin, böyle bir haberi atlamayı hiç istemem.

-Emin misiniz? dedi. Sesinde bir heyecan belirdi.

-Beni biliyorsun, sen benim dostumsun ve ben dostlarıma yalan söylemem dedim, sesimde belirgin bir kararlılık vardı, tane tane devam ettim:

-Yine de sana kalmış.... Haberi diğer gazetelerde de okumanı istemem...

-Çok haklısınız... Nasıl teşekkür edeceğim size.... Sağ olun. Söylediklerim etkisini hemen göstermişti.

-İyi haberler diyerek telefonu kapattım.

Aromalı kahvenin tadı nefisti, bir yudum hüpletip, Robustumdan kuvvetli bir duman daha çektim.

Tekrar bir numara çevirdim: Çıkan bayan sekreter,

-Buyurun, “Borsa, Olayların Kaydı Gazetesi” dedi.

-Bana 1274’ü bağlar mısınız lütfen.

Telefonum bağlandı, Yasemin’in alosunu işittim.

-Saygılarrrr sunarım Leydim...

Kısa bir duraksamanın ardından sesimi tanıdı.

-Oooo nasılsın canım benim, nerelerdesin?

Yasemin 50’li yaşlarda, İstanbul’daki borsa haberlerinin duayenlerindendi, borsa binası Bab-ı Ali’deyken borsa üzerine köşe yazılarıyla işe başlamış, borsanın Rıhtım günlerinde yaptığı borsa analizleriyle bir numara olmuş içinde yer almadığı borsa dergi ve gazetesi kalmamıştı, en sonunda balınayı vurmuş, “Borsa, Olayların Kaydı Gazetesi”nin kuruluşunda bulunmuş, bir süre sonra da kendisine % 10 hisse verilerek ortak yapılmış, buda onun tuzunu kurutmuştu... Dedikoduyu sever, bu alemdeki herkesi oldukça iyi tanır ve herkesle de arasını çok iyi tutardı.

-Çok iyiyim, ya siz?

-Seni çok öpüyorum, hiç aramıyorsun ama...

-Sizin çok meşgul olduğunuzu bildiğimden.

-Yolladığın çiçeğin için teşekkür ederim, ama keşke sen gelseydin çok eğlendik...

Gazetesinin ikinci kuruluş yılı davetinde yolladığım çiçekten söze diyordu, bu tip çağrı ve davetlere hep iyi yanıtlar vermek gerekti ve böyle bir insanla da aranızın iyi olması size sayısız yarar sağlardı.

-Yurt dışındaydım, size bir gül bahçesi yollamak isterdim...

-Ahhhhh ne kadar da şekersin, çok ince ruhlusun, yüzlerce mutluluk.... Ama Eylül'ün son haftasında Borsa Gecesi'ne muhakkak geliyorsun.... Mazeret istemem... Organizasyonu ben yapıyorum, davetiyeni yolladım bile....

-Orada olacağım. Emir telakki ederim.

-Şu tatlı diline bayılıyorum, harikasin.

-Leydim bu günlerde borsa kulislerinde Sun Holdingle ilgili bir takım söylentiler dolaşıyor, size bir danışmak, fikrinizi almak istedim.

-Ben de bir şeyler duydum, dedi.

Nede olsa gündemi yakalama, gerisinde kalmama mantığı. Hiçbir şey duymadığından emindim, ama sen çok iyi biliyorsun taktığı ile ona bu haberi yaptıracaktım.

-Sen neler duydun canım benim?

Tahminlerimde yanılmamıştım, hiçbir şey bilmiyordu, şimdi beni dinleyip, ucuna kıyısına bir makyaj çekip “Ben de biliyordum” diyecekti.

-Sun Holding bir yabancı banka ile anlaşmış, bir ortaklık oluşturacaklarmış ve yarın tüm borsa gazeteleri bu haberi yayınlayacak, dedim ve sallamayı sürdürdüm:

-Ne dersiniz acaba hisseleri yükselir mi? Yoksa bu bir balon haber mi?

-Canım benim, biz de bu konuda duyumlar aldık, zaten yarınki sayıda bu konuya dikkat çeken bir yazımız olacak.

Yalanın bu kadarı da olmazdı, daha haberi bile duymadan onunla ilgili yazı hazırlandığını söylüyordu, pes doğrusu diye düşündüm.

-Ama şu anda tam bir kesinlik görülüyor, hisselerin çıkışa geçeceği kesin değil.

-Leydim saygılar sunuyorum.

-Gece Çırağan'da olacak, unutma sakın, bay bay.

Şimdi hemen kolları sıvar, yarına kesin bir haber de buradan çıkardı. Tüm bu haberler karşısında Sun Holding de kaçınılmaz olarak birleşmeyi açıklamak zorunda kalır, bunun sonucunda da hissenin fiyatı patlardı.

Garsona bir su daha söyledim, cam şişede geldi, yediğim et içimi yakıyordu, bardağa su doldurup içtim, puromdan art arda iki duman çektim, kentte öğle sonrasının hareketsizliği yaşanıyordu, saat 17'ye doğru çalışan insanlar eve dönüş moduna geçer, trafik sıkışır, büyük bir güncel göç hareketi başlardı, tüm büyük metropollerde aynı sendrom yaşanırdı.

İstanbul dünyanın en kalabalık kentlerindendi, yoğunluğu bitimsiz, akışkanlığı sürekli, bir çok büyük uygarlığı yüreğinde barındırmış, tarihi olduğu kadar, günümüzdeki modernist yapısıyla Post Strüktürel bir kentti.

Günler artık kısaltmaya, hava daha erken kararmaya başlardı, bu kafenin terasında oturmak, ve bazı hazırlıklar yapmak oldukça iyi gelmişti, günün aşırı yoğunluğu ile oluşan yorgunluğumu atmış, bugün bir hayli iş yapmıştım.

Nasıl denirdi;

Ne boş dur,

Ne de boşuna koştur...

“DÜŞMANIN SENDEN GÜÇLÜYSE KAÇ

EŞİTSE SAVAŞ

GÜÇSÜZSE YOK ET”

SUN TZU

Sabah erkenden uyanıp, banyoda yüzümü bol suyla yıkayıp kendime geldim, hemen bizim siteye bakan marketi arayıp, Borsa Gündemi, Borsada Endeks, Borsa Olayların Kaydı adlı gazetelerden istedim.

Çok geçmeden dairemin zili çalındı, açtığımda marketin servis elemanı gazeteleri getirmişti, parasını ödeyip aldım, mutfığa geçerek haberleri taramaya Borsa Günlüğü'nden başladım, ilk sayfada herhangi bir şey yoktu, hızla taramaya devam ettim, ikinci sayfa da boş geçiyordu, üçüncü sayfaya gelince hemen fark ettim.

Güncel Şirket Haberleri köşesinde “Sun Holding’de Yeniden Yapılanma” başlığı altında haber geçiyordu:

“Son zamanlarda hisse hareketlerinin çok dışında kalarak tahtasında bir durgunluk yaşayan Sun Holding borsa kulislerinde dolaşan ve gazetemizin haber kaynaklarının söylediğine göre, kısa bir süre içinde bünyesinde yeni bir yapılanmaya girerek, büyük bir uluslar arası şirketle sinerji oluşturacakmış.”

İyi bir haberdi, hemen ilgili bölümü makasla kesip ayırdım, ardından Borsada Endeks gazetesine göz atmaya koyuldum. Haber ikinci sayfada ve büyükçe puntolarla yazılmış ve bir de holdingin merkez binasının fotoğrafı basılmıştı.

“SUN HOLDİNG’TE BİRLEŞME VE HAREKET

“Gazetemiz araştırma bölümünün piyasa kulislerinden edindikleri bilgilere göre Sun Holding önümüzdeki günlerde dış kaynaklı bir yatırım bankasıyla birleşme yapacakmış.

“Bu birleşmenin uzun bir süredir, hisse senedindeki düşüş ve hareketsizlik nedeniyle yatırımcıların uzak durduğu Sun

Holding kağıtlarının fiyatlarında yukarı doğru bir hareketlenmenin başlangıcı olacağını tahmin etmekteyiz.

“Ayrıca bu birleşmenin uzunca bir süreden beri yatay seyrir halinde olan borsanın endeksinde de bir yükseliş sağlayacağı görüşündeyiz.”

Haber nefisti, “Aferin sana Alp...” dedim ve bu sütunu da özenle kesip ayırdım.

Sırada Borsa, Olayların Kaydı gazetesi vardı, günlük borsa haberleri veren gazeteler içinde en fazla tiraja sahip olanıydı. Göz atar atmaz “Bingo” diye bağırdım, Yasemin işi çok iyi biliyordu, olayı çözmüştü, sansasyon yaratacak haberi kokusundan tanıyordu, açılıştan borsayı düşünemiyordum; herkes Sun Holding hisselerine saldıracaktı, Yasemin daha dün gecedan tanıdığı bir brokeri arayıp alım emrini vermiştir bile, ama tabii ki bir başkası adına, kendi adına alacak kadar aptal olmadığı kesindi.

Haber şöyleydi:

“BORSADA HAREKETSİZLİK BİTİYOR YENİ YILDIZ SUN HOLDİNG

“Borsanın en eski şirketlerinden biri olan Sun Holding uzunca bir süreden beri süren sessizliğini bozdu. Gazetemizin haber kaynaklarından gelen bilgilere göre, holding İngiltere’nin çok güçlü bir yatırım bankası olan Great London Bank ile birleşme kararı almış ve bu kararı önümüzdeki günlerde kamuoyuna açıklayarak çok kısa bir süre içinde birleşim gerçekleştirecekti.”

“Gazetemiz borsa uzmanlarının belirttiklerine göre: bu birleşme Sun Holding’in uzun bir süreden beri 200-230 Lira aralığında seyreden hisse fiyatını daha üst seviyelere çıkaracaktır.

Ama yine de ilkemiz olarak yatırımcıların dikkatli olmalarını, brokerlerine ve çalıştıkları aracı kurumların yetkililerine danışmadan alım satım yapmamalarını öneriyoruz.”

Bu haberi de güzelce kesip diğer iki haberin yanına yerleştirdim. Banyoya geçerek, elektrikli tıraş makinemle tıraş olup duşa girdim. Çıkınca kepekli ekmek, portakal suyu, kaşar, tulum, beyaz peynir, bol zeytinyağlı yeşil zeytinden oluşan bir kahvaltı yaptım, kahve içmedim, piyasayı yoklamaya çıkacağımdan, sağda solda yeterince kahve içecektim, sofrayı toplamadım, öğleden sonra Jülide eve gelecek, yanında da kendi temizlikçi kadını getirecekti.

Mutfak masasına temizlikçi için 30 milyon temizlik ücreti, 10 milyon bahşış olmak üzere 40 milyon bıraktım. Jülide alışveriş ederdi mutlaka, onlar için 100 milyon, Jülide’ye cep harçlığı için 100 milyon, kentin doğu yakasından gelecekti, 50 milyon da arabasına benzin alması için bırakarak, hepsini not edip, notun sonuna “sevgilerimle” yazdım.

Gianluca ISAIA Napoli el yapımı kahverengi üç düğme ince moher kumaştan takım elbise, kraliyet mavisi Luici Borelli gömlek, kahverengi kemer, kahverengi Moreschi ayakkabılar giydim, koluma Patek Philippe saatimi takarak evden çıktım.

Garajdaki arabama binerek piyasadaki en büyük aracı kurum olan Küre Stok Menkul Değerler’e doğru yola koyuldum. Yolda cep telefonumu açtığımda Jülide’nin bana mutluluk ve sevgi yolladığı mesajını alıp, ona “Sen hayatımın biricik anlamısın” diye karşı bir mesaj gönderdim. Müzik

çalarımın Bach'ın St. Matheus Passion'larının günün bu ilk saatlerinde ruhuma akışı anlatılamaz bir mutluluk verdi.

Çok geçmeden kentin dikey mimariye odaklı görkemli binalarının yoğunlukta olduğu bölgesine geldim, Küre Stok Menkul Değerler binasının otoparkına aracımı bırakarak spor sahası büyüklüğündeki seans odasına yöneldim.

Ülkenin en kapsamlı aracı kurumu burasıydı ve büyük finans liginin baş aktrisleri hep burada oynarlardı.

Kurumun müşterilerine hizmet anlayışı çok gelişmişti, seans sırası ve sonrasında geniş bir hizmet ürünü yelpazesi vardı, sabah kahvaltı seansları, beş çayları, kokteyller, müşterileri evlerinden alıp getiren, sonra da bırakan araç hizmetleri vesaire...

Duvarları siyah mermerle kaplı, ultra lüks seans salonuna girdim, piyasa açılmamış, işlemler başlamıştı, dev bir sinema perdesi büyüklüğündeki ekranda hisse senedi bilgileri yer almaktaydı, müşteriler kendilerine ayrılmış bulunan izleme bölümlerinde İtalyan bordo renkli deri koltuklarına oturmuş, beyaz smokinli garsonlar kahve, çay servisleri yapıyorlardı, ekranın yanında bilgisayarları başında bir broker ordusu, büyük bir hızla işlemler yapmaktaydılar, müşterilerden gelen alım, satım emirlerini brokurlara ulaştırmak üzere bir düzine manken zarafetinde mini etekli, seçme bayan hizmet elemanları müşteriler ve brokurlar arasında adeta mekik dokumaktaydılar, ortalık oldukça hareketlenmişti.

Çenko Galatalı ve elemanları en ön sıradaydılar, daha orta sıralarda Paris Bankası'nın Menkul Kıymetler Bölüm Başkanı Bay Leon Delmon ve bankanın ortaklarından bay Miket kahve ve sigaralarını içiyorlardı.

Genelde kendi ofislerinde iş bitirir, buraya pek uğramazlardı, demek havayı koklamaya gelmişlerdi, burası borsanın gidişat

yönünü etkileyecek derecede büyük tutarlarda işlemlerin yapıldığı bir merkezdi.

Onların biraz sağ tarafında Hatice Sultan ve sekreteri bayan Firdevs oturmaktaydılar.

Hatice Sultan'a bu genç yaşında babasından yüklüce bir miras kalmış, bir süre Kıbrıs, Montecarlo ardından Las Vegas'ta paranın büyük bir bölümü erimişti.

Sürekli kaybediş olgusu, onu oldukça sinirlendirmiş, gazinolar onu bırakmadan, o gazinoları bırakmıştı, hiçbir konuda yenilgiyi hazmedemeyen öfkeli bir yapısı vardı, bir yıldır da ilgi alanının yeni merkezi borsalar olmuştu, delicesine, hiç düşünmeden alımlar yapıyor, borsayı adeta bir rulet masası gibi görüyordu...

Çok çekici bir kadındı, geriye taralı düz siyah saçlar, soylu ve ona vakur bir hava katan gaga bir burun, kalın etli dudaklar, uzun kuğu gibi bir boyun, dolgun göğüsler, ince bir bel, çıkık bir popo, uzun biçimli bacaklar, kendinden emin yapay bir teatrallik, aşırı narsisist bir hava, karşısındakini etkisi altına alan, emir vermeye alışmış bir ses tonu, sade ama aşırı pahalı bir şıklık...

Kendisiyle bir yemekte tanışmıştık, ilk gördüğümde Sophia Loren'in gençlik dönemlerine benzediğini fark etmiştim, benimle ölçülü bir yakınlık kurmuş, hisse senetleri hakkında kişisel görüşlerimi sormuştu, kendisine bazı tavsiyelerde bulunmuş, özellikle dikkatli olmasını gerektirecek öğütler vermiştim, anlattıklarımı sessizce ilgi duyarak dinlemiş, sonra da benden telefon numaramı istemişti. Daha sonraları birkaç kez alım yapacağı hisseler öncesi telefon açıp fikirlerimi sormuştu. Bahsettiği hisseleri almamasını, onlara para bağlamanın hata olacağını, eğer önerilerime kulak vermeyip alım yaparsa zararın kaçınılmaz olacağını söylemiştim.

Her aramasının sonucunda teşekkür ederek telefonunu kapatmış, ama ne yapacağından hiç söz etmemişti. Bildiğim

brokerlardan aldığım duyumlara göre, dengesiz ve kârsız alımlar yapıyor, aldığı hisseler beklediği kârı getirmeyip, en ufak oranda düşüşe geçtiklerinde öfkelenerek satış emrini veriyordu, oysa borsada duygulara yer yoktu, burada oldukça soğukkanlı, hatta duygusuzca hareket etmek gerekirdi. Ve Hatice Sultan hep büyük oynuyor, tabii ki kayıpları da büyük oluyordu...

Anında kararımı verdim, bir an önce ona karşı bir yakınlık hissettirdim, onu biraz artıya sokabilirdim, yanına doğru yöneldim.

-Mutlu günler Hatice Hanım.

Yavaşça dönerek bana baktı, gülümseyerek;

-Cumhur Bey.... siz.... dedi ve elini uzattı.

Tam bir Lady Mercury havası, soylu, üstten bakan, lütufta bulunan....

Usulca elini öptüm, yumuşak ve uzun parmakları vardı.

-Nasılsınız dedi, sizi görmek çok güzel.

-Sizi de öyle.

Yanına oturmam için zarif bir el işareti yaptı.

-Otursanıza, biraz konuşurduk sizinle.

Sekreterini de selamladım.

-Size de iyi günler.

-Hoş geldiniz Cumhur Bey.

Hatice Sultan'ın yanına oturdum, mis gibi Channel 5 kokuyordu.

-Şimdi kahve içmek üzereydik, siz de almaz mıydınız...

-Zahmet olacak...

-Rica ederim dedi ve Firdevs'e baktı. Firdevs servis yapan garsonlardan birine el işareti yaptı.

-Buyrun efendim.

Hatice Sultan garsona bakmadı, Firdevs siparişleri verdi.

-Hanımefendiye bir kapuçino, bana sütsüz sade bir neskafe, siz Cumhur Bey?

-Ben de orta şekerli bir kahve ve su rica ediyorum.

Hatice Sultan küçük boy bir Louis Vuitton çantasından bir Cartier paketi çıkardı, içinden aldığı sigarayı koyu siyah çin minesini taşıyan yapılmış ağızlığına takarak dudaklarına götürdü, hemen çakmağımla ateşledim.

-Mersi, görüyor musunuz borsada aradığımı istikrar ve güveni hâlâ bulamadım.

Sesinde kırılmalı bir ifade vardı.

-Biraz aceleci davrandığınız kanısındayım.

Sekreteri söze girdi:

-Evet hep öyle oluyor.

Hatice Sultan göz ucuyla baktı, “Sen işime karışma”nın sözsüz hali gibiydi.

Sekreterin rengi attı.

-Af edersiniz, dedi.

-Bakın bugün endeks biraz düşüş eğiliminde, alım yapmak için biraz beklemek gerekiyor, dedim.

Canı sıkılmış bir ifadeyle bir kaşını kaldırarak bana baktı.

-Ben beklemeye alışık bir mizahta değilimdir. Bir şeyler iyi ya da kötü, ne olursa bir an evvel olmasını isterim.

Sigarasından bir duman çekti.

Servis elemanı kahvelerimizle gelerek önümüzdeki kalın cam sehpayı bıraktı. Hatice Sultan sekreterine baktı.

Firdevs siyah evrak çantasından kırmızı bir onluk çıkararak elemanın eline tutuşturdu. Eleman Hatice Sultan’a doğru saygıyla sordu:

-Başka bir emriniz var mıydı efendim?

-Mersi dedi ve Kapuçinosundan bir yudum alarak ekranı izlemeye koyuldu.

Aramızda bir süre suskunluk oldu, ekranda Sun Holding’in alım satım rakamlarına baktım; 240 Liradan 950 Liraya fırlamıştı, bu beni hiç mi hiç şaşırtmadı, gazete haberleri oldukça etkili olmuştu, bu konuları çok iyi biliyordum. Sabah,

gazeteleri okuyan brokerlar ve hisse senedi portföy yöneticileri, merak için Sun Holding'in son durumuna bakmışlar ve benim yaptığım 1.400.000 Lotluk alışıma görerek, kağıda büyük çaplı bir alım geldiğini, bu alımında gazete haberlerini doğrulayan bir yanı olduğunu görüp, hemen müşterilerine alım tavsiyesinde bulunmuşlar, bu da kağıdın fiyatının hızla yukarı tırmanmasına yetmişti. Bir diğer yönü de; piyasa denizinin kıyısında cebinde parası olup, bir hareket olur diyerek, sotaya yatmış bekleyen bazı spekülâtörlerin de harekete geçerek alım yapmalarıydı.

Kuşkusuz bu da yukarı ateşlemeye bir etki yapmıştı.

Ancak 950 Lira beklediğimin çok altında bir rakamdı, şu an satmak için uygun bir an değildi, hatta hatta bu fiyat alım için uygundu, yani buradan hâlâ alım yapılabilirdi.

Kahvemi bitirdim, Hatice Sultan'ı biraz motive etmem iyi olacaktı.

-Hatice Hanım.

-Evet.

-Acaba sizi kâra geçirecek bir kağıt söylesem, ilginizi çeker mi?

-Olabilir. Hangi hisseyi öneriyorsunuz?

Firdevs de bana dönerek söyleyeceklerime kulak kesildi.

-Sun Holding alın.

-O hisse senedi hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hatta adını bile duymadım.

-Çok yakında duyarsınız. Geçenlerde 230 liraydı.

Elimle ekranı işaret ettim.

-Şu anki fiyatına bakar mısınız lütfen.

Hatice Sultan gözlerini iyice kıсарak ekrandan Sun Holding'in yazılı olduğu bölüme bakarak okumaya çalıştı.

Anlaşılan uzağı fazla iyi göremiyordu.

Firdevs şu anki fiyatı okuyup;

-Aaaa, evet 950 Lira olmuş, sizin söylediğiniz gibi, fiyatı yükselmiş, dedi.

-İşte gördünüz dedim.

Hatice Sultan hoşnutsuz bir ifade ile;

-Ama bir hayli yükselmiş, ya daha yükselmezse, bu seviyeden aşağı düşerse ne olacak?

-Hayır, dedim. 950 çok enteresan bir rakamdır. Eğer bir hisse senedi 950'ye gelmişse 1.000'i dener ve var gücüyle 1.000'de tutunmaya çalışır. 1.000'li ve 500'lü sayılar oturumlu sayılardır ve bir hisse senedi bu sayılara ulaştığında kısa bir süre için burada bir yer edinir, sabitleştiği anda da çıkışa geçer.

Hatice Sultan beni dinliyordu ama, anlattıklarım yeterince ilgisini çekmemişti. Firdevs borsa konusunda bilgiliydi, ona dönerek;

-Firdevs Hanım, 1998'de bir yıldan beri fiyatı 1.300 – 1.400 aralığında gidip gelen “Zirve Çelik”i hatırlıyor musunuz? dedim.

Firdevs şöyle bir düşündü ve cevap verdi:

-Hatırlıyorum, çıkış yapmıştı fiyatı yükselmişti.

-Yükselmekle kalmadı, 98'in en çok prim yapan kağıdı oldu. Yılın ortalarında 1.500'ü denedi, Temmuz ayında 1.500'ü gördü. Yaklaşık on gün 1.500'de kaldı, Temmuz sonu 2.000 oldu. Ağustos'ta 3.000, Eylül'de 4.000, yıl sonu fiyatı ise 11.000'di.... Aynı durum 97'de “Sur Tuğla”, 99'da “Gör Turizm”de de görüldü.

Anlattıklarım Firdevs'in ilgisini çekmiş, ama Hatice Sultan'ı hiç etkilememişti. O, tipik bir ben merkezci, kendi isteklerinin ve bildiklerinin dışına çıkmaya alışık olmayan, aşırı inatçı bir kişilik yapısndaydı, bu nedenle bu tip insanlara ısrar etmek yararsızdı, sizi sadece dinlerler, ama karar anı geldiğinde bildiklerini uygulamaya sokarlardı.... Bana göre hava hoştu, söyleyeceğimi söylemiş, ona büyük kâr olanağı sunmuş, o da anlattıklarımı “Hıh” diyerek, elinin tersiyle bir kenara itmişti, karar ve para kendisinin, kendi bilirdi....

Bir süre daha beraberce, konuşmadan ekranı izledik, bir centilmene yakışır tavrıyla ceketimin orta düğmesini ilikledim ve ayağa kalktım.

-Hanımefendi müsaadenizle.

-Ne güzel oturuyorduk, nereye gidiyorsunuz, dedi, öğlen birlikte yemek yedik.

-Çok isterdim, halletmem gereken işlerim var.
Elini uzattı, öptüm.

-O zaman başka bir sefer yeriz, olur değil mi?

-Mutluluk duyarım, tekrar mutlu günler, dedim ve Firdevs'e döndüm:

-Size de hanımefendi.

-Sağ olun.

Uzaklaşırken Hatice Sultan ardımdan seslendi;

-Beni arayın.

Topuklarımın üzerinde dönerek yanıtladım:

-Arayacağım.

“Yazık” diye usumdan geçirdim, kadın parayı köpekbalıklarına yem atar gibi, geriye dönüşsüz harcıyordu. Salonun arkalarına doğru yöneldim, bir süre daha burada kalmak, ilk seansın kapanışına kadar Sun Holding'in fiyat görünümünü izlemek arzusundaydım, bu işler boş vermeye gelmezdi, boş verirsiniz, boş verilirsiniz...

Bir zamanlar borsadan milyoner olup da (o dönemin parasıyla), salt işleriyle ilgilenmedikleri, gerekli hazırlık, çalışma ve takiplerini yapmadıkları için, ceplerindeki son meteliğe kadar kaybedip, sıfırlanmış yığınla insan vardı. Bir çoğunu ben de yakından tanır ve bilirdim.

Evet bu işler çok ciddi yapıdaydı ve hiç boş vermeye gelmezdi. Oturmak için sakın bir köşe ararken birinin bana seslendiğini duyarak döndüm.

-Cumhur'cuğum günaydın olsun sana.

Tipik Diyarbakır şivesiydi.

Bu, ünlü Kara Murat'tı, çift kruvaze siyah üzerine beyaz çizgili takım elbise, siyah gömlek, düz camgöbeği rengi kravat yapmış, beyaz özenle kesilmiş saçları jölelenmiş, tam bir Sezar burnu, beyaz ince kesilmiş bıyıklar, adeta bir Romalı heykelini andırıyordu.

-Günaydın, nasılsın, dedim el sıkıştık.

Borsaya sonradan katılmıştı, müzik endüstrisinden gelmeydi, yıllarca müzisyenlik yapmış, Unkapanı, Tünel'de kayıt stüdyoları açıp yönetmiş, sonra da bu işlerinden sıkılıp borsaya gelmişti, yapmacıksız, içten tek taş pırlanta bir insandı.

-Banka sektörü hisselerim var biraz, onları satacağım, hiç gitmeyler, yerinde sayıyler, dedi.

-İyi kontrol ettin mi?

-Fiyatlar orta garar, bu seans hele bi göreyim, ikinciye satarım.

-İyice bir bak da ondan sonra, dedim. bilirsin bu işler aceleye gelmez.

-Dogru söylersen, aceleye gelmez.

Elini sıkarak yanından ayrıldım.

Borsanın yeniyetmelerinden Çağatay ve Burak arka taraftan bana el salladılar, ben de karşılık verdim, biraz makara yapmak iyi gelirdi, onlara doğru yönelirken, solda borsa alanındaki eski efsanelerden biri olan, Muammer'i fark ettim, kravatından çorabına kadar tüm giysileri İtalyan olduğu için yakın çevresi tarafından İtalyan Flavio diye anılırdı, yıllarca hisse senedi ve kaliteli giyecek toplamıştı, 4.000 kadar ceketi, 1.000 civarında da kaşmir paltosu olduğundan söz ediliyordu, öyle ki sırf elbiseleri için özel klima tertibatı olan bir daire almıştı.

Bu alandaki en büyüklerdendi, kendisine baktığımı fark etti, yanından geçerken;

-İyi seanslar Muammer Bey, dedim.

Bembeyaz dişleriyle gülümseyerek cevap verdi:

-Size de Cumhur Bey.

Sarıya çalan açık kumral kısa saçlar, masmavi gözler, sağlıklı bir yüz, üzerinde el yapımı olduğu anlaşılan ince kumaştan, klasik iki düğme koyu bej rengi bir takım elbise vardı, hemen yaka iliğine baktım, böyle bir ilik ancak Napoli’li terziler tarafından özenle dikilen, 42 kez özel ütü yapılan ve “Roma Tarzı” diye anılan Brioni elbiselerde görülürdü. Kar beyazı gömlek, ördek başı yeşili kravat, taba mendil yapmıştı, paçaları kalın dubleydi, bu şık ve kusursuz kıyafetiyle giyim trendini kovaladığı kesindi.

Yuppie özentisi iki tipe yaklaştım.

-Nasıl gidiyor çocuklar, diye sordum.

-Zıplattıcaz bugün, dedi Burak.

-Tıkır bir fırsat yakaladık diye Çağatay ekledi.

Nasıl gibilerden baktım.

Burak cevap verdi:

-Berrak Cam’ın hisseleri 4.000’de iyi bir tüyo kaptık.

-Nasıl oluyor bu iş, dedim.

-15 milimlik çok özel bir cam tipinin üretimine geçecekler, tam bir monopol* olayı.

Çağatay hızla lafa girdi;

-Çok yakında Downsizing** yapıp, bu yöntemle, elde edecekleri kârı daha fazla katlayacaklar. Bak göreceksin, yıl sonu bilançolarında kâr hanesi kabarcak, herkes kağıdı almak için yarışacak, kıçlarını yırtacaklar bulamayacaklar, biz ise daha bu günden alım yaptık, ne demişler: Al ve sakla hisseyi, diyerek Burak’a baktı.

Burak söze devam etti.

-Fiyatlar çıkınca göremezsin kimseyi, nasıl iyi mi çakkkkk.

İki kafadar birlikte el çaktılar. Çağatay bana sitemli bir biçimde baktı.

* Monopol: Bir ürünün tek bir satıcısının olduğu piyasa. (yazarın notu.)

** Downsizing: Maliyetleri azaltmak için, şirketin büyüklüğünde ya da personel sayısında yapılan indirim. (yazarın notu)

-Şişli Mc'de, hani camiinin karşısındakinde.

-Ben Şişli'ye giyime giderim, dedi, Mc Donald's'a değil, Ali Altamoda'ya...

Üzerindeki dört düğme parlak siyah elbisesinin markasını gösterdi.

-Bu bir Armani, dedi, Çağatay'a göz kırptı.

-Sende ne var.

Çağatay da üzerindeki tek düğme dar kalıplı açık Hardal yeşili spor takım elbisesinin markasını göstererek,

-Bu da bir Versace, dedi, hem de yeni ürünlerden Donatella Verrrr saaaa ceeee, sende ne var bakalım?

-Poker mi oynuyoruz?

-Hadi hadi aç kartlarını amigo, dedi Çağatay, bu elden kaçış yok.

-Tamam oldu, dedim, ceketimin içindeki markayı gösterdim.

-Oooo shit, dedi Çağatay, hocam hand made olayındasın.

Burak bu markayı bilmiyorum gibilerinden Çağatay'a baktı.

Çağatay yanıtladı:

-Sıkı, ender bulunan butik işi bir markadır, suitleri 4.000 dolardan başlar.

Burak belli etmemeye çalışsa da iyice çileden çıkmıştı.

Sağ kolunu açarak saatini gösterdi.

-Daha oyunu bitirmedik, saatleri görelim, dedi, saat bir centilmenin gerçek kimliğidir... İşte size altın bir Piguet, 10.000 Dolar...

Çağatay da poker destesinden kağıt çekermişçesine ağır hareketlerle başlayıp aniden saatini ortaya koydu:

-Altın bir Bulgari, dedi 12.000 Dolar.

-Eh, dedim siz kaşındınız, sol kolumdaki saati ikisine doğru yönelttim.

-Patek Philippe, dedim saf platin.

Her ikisi de donup kaldı.

-Kare as açtın bize, dedi Çağatay,

-Hem giyimde hem saatte, diye ekledi Burak.

-Siz de çok şık giyiniyorsunuz, dedim. Saatleriniz de kaliteli.
-Ama senin kadar değilmişiz, dedi Çağatay.

Konuyu değiştirmek için ekrana baktım, Sun Holding 985 olmuştu, 1.000'e az kalmıştı.

Fiyat 1.000 olduğunda da 1.250'ye doğru çıkacaktı, gazete haberlerinin de etkisiyle kağıdın önü açılmıştı, iyi bir pozisyondaydım bu hoşuma gitti. Bir de şu kılların aldığı Berrak Cam'a bakayım dedim, o da ne fiyat 3.750'ye inmişti.

-Baksanıza çocuklar ne oluyor böyle?

Burak'ın beti benzi soldu, Çağatay ise;a

-Püüüühhh diye bir tükürme hareketi yaptı.

Her ikisi de panikledi, sanki orada yokmuşum gibi beni unutup kendi aralarında konuşmaya başladılar.

-İçerdegiz, dedi Çağatay.

-Hanı çıkacak demiştin? Ne oldu böyle... ne bu?

-Ben de kilitlendim, hiçbir anlam veremedim, inan şokum.

-Oğlum kağıdı alalı bir saat oldu, daha şimdiden böyle eksi giderse ne bok yeriz?

-Sakin ol, hemen panik olma.

-Nasıl olmam, zaten parayı valideden zorla kopardım, şimdi ona battı, paran uçtu mu diyeceğim?

-Ne var yani ben de babamdan aldım, ne olacak, ne tantana ediyorsun.

Göz ucuyla baktım, az önce bana hava atan tiplere bak, aldıkları hisse senedi 250 Lira düştü diye kışkırtı tutuşmuş, iddialı, kesin kendinden emin laflar eden tipler gitmiş, yerlerine tırsık, kararsız birileri gelmişti. Kendilerini hissenin yükselişi hayaline öylesine kaptırmış ve buna öylesine inanmışlardı ki; "ya fiyat düşerse, ne yapacağız?" olasılığını akıllarına bile getirmemişlerdi.

Tam bu sırada Muammer kalkıp dışarıya doğru yöneldi, bana bir baş selamı vererek seans salonundan ayrıldı.

-Bak bak bak, dedi Burak. 3.700 oldu, düşüyor bu ya.

Ben de ekrana baktım, hissede aşağı bir hareket başlamıştı, demek ki birileri satışa geçmişti.

Bu sırada Çağatay da iyice paniklemiş, yüzü korku dolu bir ifadeye bürünmüş olarak,

-Satalım istersen, dedi.

Araya girdim.

-Hemen karar vermeyin, dedim, belki yükselir, birkaç gün daha bekleyin Downsizing olayı var, monopol olayı var...

İçimden gülerек devam ettim:

-Fiyatı kesin yükselecektir, sizin bu konuda somut bilgiler aldığınızdan emimim.

-Biz de öyle zannediyorduk, dedi Burak, tüm edindiğimiz veriler hisse fiyatının 6.000-7.000'e kadar yükseleceği yönündeydi, ama baksanıza daha şimdiden içeri girmeye başladık, ya daha da düşerse, ne kadar çok aşağı yaparsa, yukarı çıkması o oranda zorlaşır,

-Hadi öyleyse satalım, kurtulalım bu kağıttan dedi Çağatay.

Tam sözünü bitirmişti ki, seans salonu sallanır gibi oldu, ışıklar söndü, ekran karardı, sallanma devam etti, önümde duran sehpaye baktım, üzerindeki fincan ve bardaklar tıkırdamaya başlamışlardı, bir anda ortamı bir panik havası sardı, yerimden kıpırdamadım, tekrar fincanlara baktım, durmuşlardı, az sonra ışıklar yandıysa da içerdeki insanlar çılglık çılgılığa ana kapıya doğru koşmaya başladılar, düşenler, ezilenler, bağırış çağırışlar, ortalık karışmıştı.

17 Ağustos 1999'da yaşanan büyük deprem sonrası kentin bulunduğu bölgede zaman zaman tekrar eden artçı şoklardan birisiydi. Bu durum kentin doğu ve batı yakalarının yarım adalardan oluşması ve tehlikeli bir fay hattının Marmara Denizi'nden geçmesi nedeniyle sık sık görülüyordu. İstesek de istemesek de bununla yaşamaya alışmak zorundaydık ve bu da hiç hoş değildi. Bir süre sonra içerisi tamamen boşalmıştı, az

önce yanımda duran Çağatay ve Burak sanki buhar olup uçmuşlardı.

Sarsıntı geçmişti, içerde kalakala ben, birkaç broker ve ön sıradaki yerinde oturan Cenko Galatalı ile yanında oturan zaman zaman sürdüğü hızlı yaşam nedeniyle magazin basını haberlerinde gördüğüm kızı Safir bulunuyordu. Cenko ve kızı geriye doğru baktılar, Cenko bir baş selamı vererek tekrar döndü.

Masada oturan brokerlardan birisi:

-Hepimize geçmiş olsun, dedi.

Bir süre sonra panik geçmişti, ancak seans salonu eski yoğunluğunu kaybetmiş, önceki kalabalıktan eser kalmamıştı. Dev ekranın bir köşesinde haber kanallarından bir spiker konuşmaktaydı.

“.... sularında merkezi Çınarcık üstlü bir artçı şok meydana geldi. Marmara bölgesinde etkisi görülen 4 şiddetindeki artçı şok can ve mal kaybına yol açmazken, halk paniğe kapılıp sokaklara çıktı. Bu arada güvenlik önlemi olarak, tüm işyerleri, okullar ve evler geçici olarak boşaltıldı...”

Seans salonuna gelen herkes borsa fiyatlarından çok deprem haberleriyle ilgilenmekteydiler.

Daha sonra deprem araştırma uzmanının görüşlerini ileten görüntüler ekrana geldi.

Bu görüntülerin ilki deprem uzmanı Ahmet Mete Işıkara'nın görüşleriydi; Bölge halkının panik yapmasına gerek olmadığını, bunun önemsiz bir artçı şok olduğunu söylüyordu. Bunun üzerine içerideki insanlardan bir “Oooooohhhhh” sesi yükseldi. Ancak daha sonraki görüntülerde, ülkenin en popüler deprem uzmanlarından badi sporu yapan, bir Apaçi'yi andıran tipi ve bir profesörden çok Amerikalı bir Country müzisyeni andıran kendine has özel giyim tarzıyla; Şener Üşümezsoy ekrana

geldi. Bir gazete haberinde okuduğuma göre gerçekten de soyadında olduğu gibi bir yapıdaydı, kışın karlı havalarda denize girmektedir.

Şener Hoca'nın az önce olan artçı şokla ilgili yaklaşımı daha farklıydı. O, bu artçı şokların devam edeceğini söylüyor, önünde durduğu Marmara bölgesi haritasında fayları gösteriyordu. Haberleri izlerken yanıma Soros Necmi geldi, ilgi alanı ağırlıklı olarak yabancı paralardı, yani efektif ve arbitraj işindeydi. Kendisine Soros denmesinin nedenine gelince:

George Soros nasıl 1992 yılında Paunda oynayarak İngiltere başbakanı John Major ve maliye bakanı Norman Lomont'u tuş edip, dünya piyasalarına 16 Eylül 1992 tarihinde "Kara Çarşamba" olarak geçen ve değerli İngiliz sterlininin floating* yapılmasını sağlamış, bu işten de mükemmel bir finanssal spekülasyon yaparak bir günde 980 Milyon Dolar kazanmışsa, Soros Necmi de eskiden beri Paunt biriktirdiğinden ve enflasyon nedeniyle Paunttaki artışlardan sürekli kâr ettiği için, kendisine bu lakap takılmıştı.

-Bakıyorum deprem meprem dinlemiyorsun.

-Yoo dedim, elimle haberleri işaret ettim.

-Gördüğün gibi haberleri izliyorum.

-Kehhhh kehhhhh diye güldü, gördün mü korkakları?

Şişman genişçe yüzlü, seyrek saçlı 50'li yaşların ortasında, biriydi, kendine oldukça bol gelen takım elbiseler giyer, kravatlarını uzun bağlardı.

-Ne yapsınlar, dedim, can tatlı.

-Bak kimse kaldı mı? az önce kadınlar hamamı gibiydi, bir sallandı ne hale geldi...

-Boş ver dedim, aldırma, kovala gitsin. Otursana.

Yanımdaki koltuğa yerleşti, derin bir oooffff çekip devam etti:

-Ne dersin? Alış satış ne alemde?

-Bir şey yok, nabızdayım, bakıyorum.

* Floating: Dalgalanma. Dalgalı kur sistemi. (y.n.)

-Sen boşuna bakmazsın, dedi, “seni gidi” gibilerinden kafa salladı.

-Söyle yahu bir ışık var mı? Sen bu işleri iyi bilirsin, bir şeyler duyarsın sık sık, bu hisseci takımıyla aran hep iyidir...

-Yok bir şey, dedim. Merak etme bir duyum alırsam seni arar haber ederim.

Bu sözlerim hoşuna gitti.

-Kehh, kehh, kehh, kehhh diye kıkırdadı. Sende para olmasa da olur, ben sana borç veririm, bir şeyler duyduğunda beni habersiz bırakma yeter, dedi ve ayağa kalktı.

-Hadi eyvallah Cumhur Bey, ben ufak ufak yollanayım, bi Tahtakale’ye inecem, bakıyım Paunt ne alemde, dedi.

-Güle güle dedim.

Bugün buradan bir yere gitmeye hiç niyetim yoktu, Sun Holding’in fiyat hareketlerini gözlemleyecektim, fiyatın daha da yükseleceğini tahmin ediyordum, ama asıl sorun bu yükselişteki zamanlamaydı, çabuk mu, yoksa ağır mı olacığıydı ve bu süreç karşısında benim de yapacağım bir satış zamanlaması olacaktı...

Stratejiler bitimsizdi, birini hallettiğinizde farklı bir koşulla karşılaşmak olasıydı, bu da başka bir strateji üretmeyi gerektiriyordu, kısacası koşullar sürekli değişim halindeydiler ve benim yapacağım şey, çok iyi ve tüm olasılıkları düşünüp izlemek ve doğru, daha doğrusu benim için doğru olan kararı vermekti, buna koşullara göre davranmak denirdi.

Tabii bunlar öyle kolay şeyler değildiler, bir çok sorunla karşılaşmak olasıydı, bir yağmur yağması, havanın güneşli olması, bir siyasetçinin TV’de yaptığı bir açıklama, bir ürünün fiyatına zam gelmesi v.s., vs., bu işte sorunlar bitmez ve tükenmezdi ve ben her sorunun bir çözüm gerektirdiğine inanırdım.

Dikkatimi ekrana yönelttim: fiyat 1.150 olmuştu, demek ki hipotezim doğruydu, birileri kağıda alım yapmaktaydılar,

aslında şimdi bu fiyattayken stopu koyup hisseden çıkılırdı, 230, 240 liradan alımlar yapmıştım, hisse başı ortalama kârımı 910 Liraydı. Ama içimdeki bir his, satış için henüz çok erken olduğu yönündeydi, bu kağıtta bir şeyler olacaktı. Ve olacağını hissettiğim, olmasını beklediğim şeyler olmamış o an gelmemişti.

Canım bir çay çekti, elimi kaldırır kaldırmaz, bir servis elemanı yanımda bitiverdi, böylesi bir servis otellerde bile yoktu.

-Buyurun efendim?

-Bir çay rica edeceğim.

Kısa denilecekten daha az bir süre sonra çayım önümdeydi, elemana bir mont yapıp, teşekkür ettim, çayımdan üst üste iki yudum alıp kendime geldim, zil sesiyle ilk seans kapandığında Sun Holding'in fiyatı 1.300 Liraydı, dev ekranda büyük harflerle "BİRİNCİ SEANS KAPANMIŞTIR" yazısı görüldü. Öğle tatili başlamıştı, yakınlarda, brokerların takıldığı, iyi bir kafe vardı, nefis sandviçler yapıyorlardı, "hem sandviçimi yer, hem havayı biraz daha koklarım" diye düşündüm.

Küre Stok Menkul Değerler'in binasından çıktığım anda, arkamdan;

-Cumhur Bey, Cumhur Bey diye bir bayan sesi ile çağrıldım. Topuklarımin üzerinden arkama dönerek baktım.

Seslenen Safir'den başkası değildi.

-Buyurun diyerek bana doğru yaklaşmasını bekledim.

Kısa küt kesilmiş simsiyah canlı ve parlak saçlar, kalından inceye doğru alınmış kaşlar, koyu kahverengi gözler, hoş hafif eğik bir burun, aşağı doğru keskin hatlarla biten seksi dudakları vardı, boyu 1.60 civarında, uzun sayılmazdı, üzerinde siyah kısa kollu bir tişört, kahverengi dökümlü, kalın duble paça bir keten pantolon, yazlık siyah ayakkabılar vardı, sol kolunda pür

altın bir Gucci saat parıldamaktaydı, erkeksi, kendinden emin tavırlarıyla Bound* filmindeki Gina Gershon'u andırıyordu. Safir'le ilk kez karşılaşıyordum, medyada görüldüğünden farklı bir havası vardı. Elini uzattı.

-Ben Safir.

-Memnun oldum, diyerek elini sıktım, sert bir tutuşu vardı; "İşte ben buyum, karşıdayım ve tamamen NET'im" diyen insanlardandı, ne eksik ne de fazla...

-Size babam adına geldim, dedi, kendisini tanıyorsunuzdur.

-Elbette.

-Bu akşam evimizde ufak çaplı, dostlar arasında bir davet vereceğiz, sizi de orada görmek bizi sevindirecek, umarım bir işiniz yoktur?

-Yok.

-Çok iyi, saat 20 sizin için uygun mu?

-Uygun, dedim, bir an göz göze geldik.

-Güzel, sizi nereden almamızı istersiniz?

-Kendim gelebilirim.

-Rica ederim, lütfen.

-Ulus Parkı'nın önü iyi mi?

-Tabii ki, dedi ve tekrar elini uzattı.

-Çok memnun oldum Cumhur Bey, dedi.

-Ben de dedim, el sıkıştık, ellerimiz ayrıldığında

-Size bir kartımı vereyim, diyerek kartını bana uzattı.

-Evin adresi ve telefonlarım yazılı, dedi, tam dönecekken bir şey hatırlamışçasına durdu;

-Az kalsın unutacaktım, bayan arkadaşınızı da getirin, çok seviniriz, hoşça kalın.

-Güle güle, dedim ve yürümeye başladım.

İşler kızışıyordu, koskoca Cenko Galatalı, Kar Tekstil işinde onlardan önce alım yapıp, onlar satmadan da kağıttan

* Bound: Watchowski kardeşlerin yönettiği Gina Gershon ve Joe Pantoliano'nun oynadıkları film.

çıkıp satış yaparak 50 milyar kâr ettim diye benimle görüşmek istemezdi, bu onun için çerez parasıydı, hele hele bunun için beni evine davet etmeyi ve bu davet için de biricik ve tek kızı Safir aracılığıyla yapmayı hiç düşünmezdi...

Öyleyse, geriye tek bir olasılık kalıyordu: Sun Holding.

Başka bir şey olamazdı, hisseleri topladığımı fark edip, beni araştırmışlardı, kız arkadaşımın varlığından bile haberdardılar, aferin iyi çalışıyorlardı.

Bir köşede durup evi aradım.

-Efendim, dedi Jülide, sesinde bir gerginlik vardı, depremden çok korkuyordu, artçı sarsıntı onu ürkütmüş olmalıydı.

-Benim, hayatım, dedim.

-Depremi hissettin mi? Sesi göğsünden gelen bir titreme ile çıkıyordu, onu yatıştırmalıyım:

-Haberleri izledim, merak edilecek hiçbir şey yokmuş, dedim, sen iyi misin?

-Sarsıntıda çok korktum, bir antidepresan aldım, şimdi iyiyim.

İlaç alması, sağlığı açısından hiç de iyi değildi, bu kimyasalları kullanmasını hiç istemiyordum, ama şu anda bunları söylemek uygun kaçmazdı.

-Çok iyi, dedim, anneni aradın mı, o nasıl?

-Aradım, o da panik olmuştu, biliyorsun deprem onu da çok korkutuyor, annemi alması için bir taksi yolladım, akşam annem de bizle kalsın, hem senin ev depreme karşı daha sağlam, hem de annemi yalnız bırakmak istemiyorum.

-Çok iyi düşünmüşsün, sakın canını sıkma, temizlikçi kadını gönder, temizlik başka gün de yapılır, sen de kendini yorma.

-Yok yok oyalanmış oluyorum, böylesi daha iyi, geç kalma, erken gel, ne yemeği yapayım, canın ne istiyor?

-Hayatım akşam ikimizi bir davete bekliyorlar, istersen oraya gideriz?

-Yo, yoo olmaz, dedi, sesi hızlı ve isteksizlik doluydu.

Onu çok çok iyi tanıdığımdan ısrar etmemin yararı yoktu.

-Sen oraya git, bizle olman şart değil tatlım, dedi, sadece ben gelmek istemiyorum.

-Hayır hayır hayatım, dedim, aslına bakarsan bizi davet eden kişiler tanıdıklarımız değiller, işin aslı beni bir iş için konuşmaya çağırdılar, ancak, anladığım kadarıyla, bunun soğuk bir iş ortamında geçmesini istemediklerinden, bir davet şeklinde olmasını istiyorlar ve ayrıca özellikle senin de gelmeni rica ettiler, olay bu.

-Tatlım sen gidebilirsin, biz annemle yeriz, televizyonda annemin seyredeceği dizi var, sen rahat ol.

-Yemeği sizinle birlikte yemek istiyordum gerçekten, yemek sonrası birkaç saatliğine gidip hemen dönerim.

-Sen nasıl istersen, dedi, telefonda kapı ziline sesi duyuldu.

-Kapatıyorum tatlım, annem geldi görüşürüz.

Kısa bir yürüyüş sonrası Kafe Bacon'a geldim, burası lezzetli sandviç çeşitleriyle ünlü, müşterilerinin borsa çevresinden olduğu, şık bir mekandı.

-Haheyyy diye bir ses duydum. Nidai bana yanına gelmem için işaret ediyordu, "Tamam geliyorum" türünden bir işaret yaparak tuvalete yöneldim, müzik çalar da Bob Dylan'ın "Gotta Serve Somebody"si çalıyordu, oldukça sıkışmıştım, pisuarı iyice suladım, ellerimi bol sabunlu su ile yıkayıp, filozof Nidai'nin yanına doğru yöneldim.

Nidai felsefe bitirmiş, ama düşünsel yapılardan çok, borsaya takmış, kendine iyi bir portföy oluşturmuş biriydi, şişman, beyaz saçlı, yuvarlak yüzlü, oldukça sakın bir tipti, spor giyim meraklısıydı, üzerinde; Polo Ralph Lauren mavi bir mont, sarı bir Nautica tişört, Hillfiger fitilli kadife bordo pantolon, açık kahverengi Timberland ayakkabılar vardı.

-Gel gel otur, dedi.

-Ne haber ihtiyar, yine neler yapıyorsun? Açmışsın önüne kağıtları, bırak artık bu hesapları.

Elindeki kalemini masaya attı, birasından bir yudum çekti.

-Dün iyiydim, bugün işler boka sardı, dedi ve eliyle masadlı tutarlarını hesapladığı alım ordinolarını işaret etti.

-Bunlar benim geleceğim ve önemli olan da gelecektir. Bar tezgahına dayanmış duran yanık tenli, koca popolu, latin tipli kızı kaşımla işaret ettim, Nidai dönüp baktı.

-Bak, dedim gelecek orada...

-Vay canına, dedi ve yutkundu çenesini sarkıtıp bakmayı sürdürdü.

-İşte gördün.

-Ne kızlar var yahu, adamı şok eder bunlar. Garsona el ettim, geldi.

-Bir baston ekmeğe kamamberli sandviç, bir de siyah bira rica ediyorum. Nidai'ye dönüp;

-Sen bir şey ister misin? diye sordum.

-Yok istemem sağ ol.

-Bira içiyorsun, yanında bir şey ye.

-Az önce yedim. Garsona tamam anlamında bir işaret yaptım. Yanımıza çevredeki aracı kurumlardan birinde brokerlik yapan Filiz geldi.

-Selam beyler, yanınızda yer var mı? Nidai önündeki kağıtları topladı.

-Senin gibi güzel bir kız için her zaman yerimiz var. Öyle değil mi Cumhuriyet Bey?

-Tabii ki ne demek... Filiz yanımıza oturdu, uzun röfle saçlı, göçmen tipli biriydi. Beyaz keten gömlek, siyah mini etek yapmıştı, ayakkabıları siyah, yüksek topukluydu.

Garson bira ve sandviçimi getirdi. Nidai Filiz'e sordu:

-Ne yersin Filiz?

-Rejimdeyim, öğlenleri yemeği kestim.

-Bir şey iç o zaman. Bekleyen garsona dönerek,

-Şekersiz bir neskafé, dedi ve bize dönerek:

-Size bir haberim var beyler, ama aramızda kalacak.

Nidai elini kalbine koydu:

-Beni bilirsin, kimse duymaz.

-Bakın tam emin değilim, ama borsa inişe geçebilir.

Nidai pür dikkat kesilmişti:

-Nereden biliyorsun? Neler duydun?

-Bizdeki büyük kafalar konuşuyorlar. Biz Belçika'daki bir finans kuruluşunun, buradaki hisse aracılığını yapıyoruz, yani, bir dış yatırımcı ama büyük oynuyor, bizim hisseleri tüm Kuzeybatı Avrupa bölgesine pazarlıyor. Bir haftadan beri alımı kesti. Bizimkilerin dediğine göre bu piyasadan çıkmayı düşünüyorlarmış, bizimle de sözleşmeleri bitti, her seferinde yenilenirdi ama bu sefer yapmadılar. Yani anlatabildim mi?

Sandviçimi yiyor, biramı içiyor, hiç kesmeden anlattıklarını dinliyordum. Nidai atıldı:

-Sözünü ettiğin bu kuruluş ne kadar büyük, yani kapasiteleri nedir?

-Bir hayli büyükler.

-Diyelim ki satış yaptılar, portföylerini boşalttılar. Piyasa yüzde kaç etkilenir?

-Yüzde iki ile üç arasında.

-Pek önemli değil, bu oranda bir satış piyasayı hiç etkilemez. Onlar satışa geçtiler mi, akabinde birileri de alışı geçecektir, bu da piyasayı düşürmez, senin anlayacağın bu bir Currency Principle* oluşturmaz, bu nedenle içini rahat tut Filiz.

Garson Filiz'in kahvesini getirdi, Nidai devam etti:

-Bak kahven geldi, güzelce iç, tamam yazın piyasa iyi değildi, içinde bulunduğumuz Eylül ayı da öyle, ama Ekim ayında piyasa atağa geçer, Boğa ortamı oluşur, fiyatlar ve endeks yukarı çıkan bir asansör gibi yükselir. Biz de sağlam kağıtlara yatmışsak daha iyi bir duruma geliriz. Şimdi endeks düşük,

* Currency Principle: Büyük piyasa oyuncuları ve bankaların piyasadaki dönen para miktarını değiştirebilecek güce sahip olmaları esası. (yazarın notu.)

fiyatlar ucuz, bu böyle kalamaz, eşyanın tabiatına aykırı, kesin yükselecek. Yaklaşık bir aydan beri evdeki bilgisayarımdaki yeni programa ilk altı ayın verilerini giriyorum ve elde ettiğim grafiklerim bana yıl sonu yükseliş var diyorlar. Siz de bilirsiniz yıl sonları hep bir çıkış olur.

-Peki, dedim, ya tersi olursa, ya Filiz'lerin yatırımcısı piyasadan çıkınca, bunu diğer dış yatırımcılar da izlerseler, bu olasılığı hiç düşündün mü?

Nidai kulak büktü, tam cevap verecekti ki cep telefonum çaldı.

-İzninizle, diyerek telefonumu açtım, arayan Atilla'ydı.

-Abicim çabuk televizyonu aç Cankan Sılan'ı izle, dedi.

Bravo diye düşündüm, Atilla'ya bak tam bir borsa takipçisi olmuştu.

-Ne oldu, dedim.

-Daha ne olsun Abi beklediğimiz haber geldi, Sun Holding'in başındaki adamla Cankan söyleşi yapıyor.

-Sağ ol Atilla, izleyeceğim, dedim ve telefonu kapattım.

Kafenin dip bölümünde bir televizyon vardı, Nidai ve Filiz'den izin isteyerek, Televizyonun karşısına geçip oturdum, bir klip kanalındaydı, uzaktan kumandayı istedim, Cankan Sılan'ın programını tuşladım ve sesi açtım.

Ekranı koyu siyah takım elbise, enine desenli bej tonların hakim olduğu kravat, beyaz gömlek giymiş beyaz saçlı, yetmişlerinde bir adam konuşuyordu, gözlükleri Cartier'di.

Ekranın alt köşesinde, Memduh ELLISON-Sun Holding Yönetim Kurulu Başkanı yazısı belirdi.

-.... Birleşme denilebilir tabii ki, özünde ortaklık yatıyor.

Cankan Sılan'ın yakın plan görüntüsü ekrana geldi.

-Bu birleşme ile ilgili ne gibi çalışmalar yapacağınız konusunda bizleri biraz aydınlatır mısınız, sayın başkan?

-Tabii ki. Bildiğiniz gibi, Great London Bank'ın Arabistan yarımadasında petrol çıkartan ilk yabancı şirket olma özelliği var. Ülkemizde geniş alanlarda çıkarılmamış petrol yatakları

olduğunu tahmin etmekteyiz. Ve yine bildiğiniz gibi ilgili bölgede Sun Holding'in arazileri bulunmakta. Bu birleşme ile Enerji Alanı bakanlığından izin alarak sondaj çalışmalarına başlayacağız. İkinci bir konu da bankacılık. İstanbul, İzmir, Ankara gibi büyük metropollerin, merkezi yerlerinde Sun Holding'e ait bankacılık yapmaya müsait birçok taşınmaz var. Bu taşınmazları elden geçirerek, ilk etapta Great London Bank Şubeleri olarak mudilerin hizmetlerine açacağız.

Bu çalışmanın sonuçları üzerine yurt içine dağılmış geniş bir bankacılık ağı oluşturabiliriz. Ama ilk başlangıçta butik bankacılık anlayışını benimsemeyi düşünmekteyiz.

Cankan Sılan her zaman takındığı yapmacık sırtışıyla söze girdi:

-Bugün ilk seansta Sun Holding, yaptığı çıkışıyla daha şimdiden yılın en çok artış yapan kağıdı haline geldi.

Sarı puantiyeli fular, kirli beyaz renkte gömlek, Prens dö Gal gri ceket, düz kahverengi mono mendil yapmıştı, yine Las Vegas şov adamları havasındaydı.

Ellison sakın bir tavırla konuştu:

-Evet hisse bazında biraz artış olduğu kesin.

-Siz buna biraz mı diyorsunuz sayın başkan. Ne zamandan beridir 200 liralık civarında seyreden Holdinginizin hisseleri ilk seansı 1.300 Liradan kapattı. Yani 1 hissede bir günde 1.100 Liralık bir artış söz konusu.

-Biraz çıkış olduğunu kabul ediyorum, bu gün bazı gazetelerde yazılan haberler, yatırımcıların Sun Holding'e olan ilgisini arttırmıştır.

-Ama sayın başkanım biraz demeyin lütfen. Hissenin fiyatında bir patlama yaşandı. Bu gerçeği göz ardı mı edeceksiniz?

-Borsada zaman zaman bu tip egzajere çıkışlar olduğu doğrudur. Ama fazla uzun sürmez.

-Yani siz fiyatın düşeceğini mi söylüyorsunuz?

-Hayır. Bakın sözlerim spekülatif etkiler taşısın istemiyorum. Ben sadece bu birleşmede daha yeni bir başlangıç yapıldığını

ve kesin saptamalar yapmak için, özellikle de spekülâtif ön unsurlar taşıyan hareketlerden yatırımcıların kaçınmalarını alım ya da satım yaparken, dikkatlice karar vermeleri gerektiğini söylüyorum.

-Pekala sayın başkan, bu birleşme sonucu, özellikle de petrol ve maden gibi iki önemli, kâr getirisi yüksek sektörde yapacak olduğunuz çalışmalar, yatırımcının bu kağıda ilgisinin daha da artmasını sağlayacaktır, doğru mu?

-Bakin bu konularda yorum yapmam konumum açısından doğru değil....

Televizyonun sesini kısıtım, duyacağımı duymuştum, gazetelerdeki yazılar daha ilk seansta hissenin fiyatını bu kadar arttırdıklarına göre, bu söyleşi daha fazla ateşlerdi. Birleşme ve ortaklık, resmen Sun Holding yönetim kurulu başkanınca doğrulanıyordu. Üstelik holdingin sahip olduğu, içinde petrol olan arazilerden bahsediyor, bu yetmezmiş gibi bir de maden lafi geçiyordu, bu kağıdı artık kim durdurabilirdi.

Eve geldiğimde akşam üzeriydi, fiyat ikinci seansın kapanışında 5.100 Liraya fırlamıştı.

Jülide ve annesiyle birlikte yemek yedik, her ikisi de deprem tedirginliği içindeydiler, konuyu oraya getirmemek ve dikkatlerini oradan uzaklaştırmak için eğlenceli şeylerden söz ettim. Bir iki fıkra anlatıp güldürdüm. Anne kız kahve içmek için salona geçtiklerinde üstümü değiştirmek için yatak odasına geçtim.

Hong – Konglu terzilerin el yapımı olarak diktikleri üç düğme kurşuni gri pür keten bir Oxxford takım elbise giydim. Ceket yaka iliğinin arkasını çevirdiğinizde içte ilik şeklinde bir dikiş izi, Oxxford firmasının işaretiydi. Bu özelliği, firmanın New York'taki mağazasında elbiseleri incelerken tesadüf olarak keşfettiğimi anımsadım. İçine gri İtalyan yaka Kiton

gömlek, John Lobbs siyah ayakkabılar giyip, koluma Patek Philippe saatimi taktım.

Salona geçip Jülide ile annesine iyi geceler dileklerinde bulundum, dönerken istedikleri bir şey var mıydı? Her şey yolundaydı, izin isteyip çıktım.

Dışarıda hava yumuşaktı, nefes egzersizi yaparak yürümeye başladım, tempoyu bozmadan dört adımda nefesi alıp, Japonların hara adını verdikleri karın kısmında tutup, diğer dört adımda verdim, burada esas olan havayı ciğerlere değil, karnınıza çekmekti, doğru nefes böyle alınıyordu.

Ay kentin üzerinde beyaz bir tabak gibi, tüm parlaklığıyla ışıldıyordu. Kentin batı yakasında olmak güzeldi. Kentte olan tüm yaşamım batı yakasında geçmişti. İstanbul'un tüm finans kurumları ve iş çevreleri batı yakasındaydı. Tüm tarihi dokusu da tümüyle buradaydı. Kentin eski merkezini çepeçevre saran surlar, müzeler, meydanlar, saraylar, camiler, çarşılar, kemerler, sarnıçlar, ahşap ve taş binalar....

Doğu yakasıyla tek bağımın Jülide olduğunu düşündüm.

Ulus Parkı'na geldiğimde Patek Philippe'ime baktım, zamanlamam kusursuzdu, 19.50. Parkın girişinde beklemeye başladım. Yaklaşık beş dakika kadar, sağa sola, geçen araçlara baktım. Birden Ortaköy yönünden gelerek, parkın dış kapısından içeri metalik gri Rolls Royce'un girdiğini gördüm. Aracı yavaşça park ederek inen, sade lacivert takım elbiseli şoför yanıma geldi.

-İyi akşamlar, Cumhur Bey'siniz, değil mi? diye sordu.

-Evet, dedim, iyi akşamlar.

-Buyurun gidelim, diyerek Rolls Royce'a yönelip arka kapısını açtı, beni içeri girdikten sonra, kendisi de binip aracı hareket ettirdi.

Rolls Royce'un Silver Seraph modeliydi, 250.000 dolarlık bir tasarım harikası, 12 silindirli, BMW tarafından üretilmiş, 24 süpahlı bir motor, özel ceviz ahşap kaplamalar, el yapımı deri döşemeler, adeta bir ilk bahar havasını içeriye taşıyan klima, gözü okşayan iç görünümü ile klasikle post modernin inanılmaz uyumu içinde firmanın yeni bir yüzyıla yaptığı geçişin somut bir örneğinin içinde yolculuk ediyordum. Sürücü kibar bir ses tonuyla beni uyardı:

-Barı kullanabilirsiniz efendim.

-Teşekkürler.

-Müzik ister miydiniz?

-İyi olur.

Sürücü müziği başlattı, içerisi Pavarotti'nin güçlü sesi ve ardında çalan klasik müzik orkestrasının müziği ile dolarak, kalbimi ve beynimi kapladı, kaliteli bir müzik gibisi yoktu. Ulus'tan Ortaköy'e inip, ışıklardan sola dönüp sahil yolunda devam ettik, sırasıyla Bebek, oradan Rumelihisar'ı Caddesi'ni izleyip Emirgân'a ulaştık. Çınaraltı Kahvesi'nde boş yer yoktu, insanlar oturmuş bu güzel İstanbul akşamının tadını çıkarıyorlardı. Emirgân Caddesi'ni büyük bir hızla geçtik, İstinye Caddesi'ne gelip, koyun etrafından dolaşarak, Köybaşı Caddesi'ne çıkıp, Yeniköy'e ulaştık.

Burada bir süre ilerledikten sonra, sürücü sağa sinyal vererek yavaşladı ve sıra sıra dizilmiş yalılardan birisinin önünde durduk. Bu yalıyı çok iyi biliyordum, Mahmut Nedim Paşa yalısı...

“Tam da Cenko Galatalı'ya göre bir ev” diye düşündüm.

Mahmut Nedim Paşa: Bir para ve borç bulma ustası, borsayı ilk keşfeden ve bu yolla büyük bir servet edinen Osmanlı Sadrazamı.

İlk defa Trablusgarp'ta valiliği döneminde borsa ve finans işlerini başlatarak, ilk büyük gelirini elde etmişti. Bilgisi ve finanssal konulardaki üstün yeteneği sayesinde döneminin

padişahı Abdülaziz tarafından sadrazamlık görevine getirilmiş, sıkıntılı geçen bu süreçte pek çok kez paralar tedarik etmiş, daha sonraları padişahla, istediği bir tutarı bulamaması nedeniyle araları açılmış, görevinden azledilmiş, yerine Mithat Paşa getirilmişti.

Ancak, çok geçmeden padişahın ve sarayın bitmeyen finanssal sıkıntıları karşısında, tekrar para bulacağını söyleyerek, ikinci kez sadrazamlığa atanmış, bu kez de Osmanlı tahvillerinin yaklaşan faiz ödemelerini erteleme ve ödenecek faiz oranlarını % 50 düşürme kararı almış, işin en ilginç yanı da, bu kararın açıklanmasından bir gün önce de elinde bulunan yüklüce miktardaki tahvilleri yüksek fiyattan satarak, azımsanmayacak kârlar etmiş, döneminin en ilginç finanssal kişiliklerinden birisiymiş.

Şimdi bu yalı başka bir çağın, borsa ve finans işleri ile uğraşan, yine ilginç bir karakterinin konutu olmuştü demek.

Yalının geniş kanatlı dış kapısı otomatik olarak ağır ağır açıldı. Oldukça iyi bakımlı bir bahçeden geçerek beyaz boyalı ahşap, oldukça büyük ana binanın kapısının önünde durduk, sürücü kapımı açtı.

-Buyurun efendim.

Araçtan çıkarken yan tarafta duran diğer araçlar dikkatimi çekti, siyah bir Land Rover Discovery, Beyaz Grand Cherokee V 8, sarı renkte Porsche 911'in yeni modeli, Bej rengi Jaguar XJ 8, siyah Harley Davidson motor ve yanında da gerçek bir canavar 8 silindirli kıpkırmızı bir Ferrari F 355...

Bu aile araba sorunlarını tamamen halletmiş diye düşündüm, her halde bir benzin istasyonu da almış olmalıydılar.

-Evimize hoş geldiniz.

Safir yalının merdivenlerinden inerek yanıma geldi, siyah sade İrlanda keteninden bir elbise, siyah kumaştan hafif topuklu ayakkabılar giymişti. Bir an esen rüzgarda saçları dalgalandı, Helmut Newton'ın portre fotoğraflarını andıran bir görüntü oluştu. Elini uzattı, parmağında oldukça görkemli bir pırlanta yüzük vardı.

-İyi akşamlar bayan Safir, diyerek uzattığı elini öptüm.

-Buyurun, diye yol gösterdi.

-Bahçede bizimle bir şeyler içersiniz, değil mi? hem diğer konuklarımızla da tanışmış olursunuz.

-Elbette, dedim.

Birlikte merdivenlerden çıkarken, araçların yanında durup bize bakan, koyu renk takım elbiseli iri kıyım boksör tipli iki korumayı fark ettim.

Yalının görkemli iç salonunu geçerken, yerdeki büyük boy pastel renklerin ağırlıklı olduğu, saf ipek İsfahan halısı dikkatimi çekti. 18. yüzyıl Osmanlı dönemi varak yaldızlı geniş koltuklar, aynı döneme ait görkemli bir ayna, duvarlardaki altın varak çerçeveler içinde çeşitli ferman ve beratlar vardı.

İç salonu geçerek deniz kıyısı bölümüne çıktık.

Kentin doğu yakasının yer aldığı boğaz kıyıları karşımızdaydı, tek tük ışıklar, denizde yakamozlar, tepede ay, aydınlık bir gökyüzü ve mis gibi, sizi kendinize getiren, capcanlı yapan boğazın esintili kokusu.

Cenko Galatalı konuklarıyla ilgileniyor, ellerinde kadehler gülüşerek sohbet ediyorlardı, kokteyl zamanındaydılar.

Konuklardan dördü bayan, ikisi erkekti.

Geniş yazlık bahçe tipi kaliteli koltuklara kurulmuşlardı, önlerinde geniş cam bir servis sehpasında viski, Martini, Campari, birkaç çeşit şarap, likör, soda, su şişeleri duruyordu. Özenle kesilmiş çimlerin ortasındaki taş yoldan geçerek

yanlarına geldik. Bizi fark eden Cenko Galatalı ayağa kalktı, Safir;

-Babacığım konuğumuz geldi, dedi.

Cenko ile el sıkıştık.

-Hoş geldiniz.

-Hoş bulduk, dedim ve konuk olarak getirdiğim özel ambalajındaki bir şişe İskoç viskisini uzattım.

-Size küçük bir armağan.

-Zahmet etmişsiniz.

Özensiz kesilmiş beyaz cansız saçları, yeşile çalan gözleri, uzun bir burnu, beyaz bıyıkları, köşeli bir çenesi vardı. Zengin birinden çok, bir sosyal güvenlik müdürü havasındaydı, giyimi de oldukça abartısızdı, krem rengi bir hırka, kırmızı tonların ağırlıklı olduğu kareli bir gömlek, kahverengi pilesiz ve dublesiz bol bir pantolon, kalın lastik tabanlı siyah ayakkabılar giymişti, görünüşündeki tek lüks koluna taktığı eski yapım bir çelik altın Rolex'ti. Dışarıdan bakan ve tanımayan birisini, Cenko'nun bu yalı ve kapıda duran araçların sahibi olduğuna inandıramazdınız.

Safir gülümseyerek,

-Sizi diğer konuklarımızla tanıştırayım, dedi ve takdim etmeye başladı:

-Güler Hanım, eşi Nominal Bank'ın sahiplerinden Orhan Bey, en yakın arkadaşım Nevzen, Muhasebecimiz Tensi Bey, Avukatımız Reyhan Hanım ve Suzet....

Nevzen'i magazin basınından ansıdım, şu sıralar çok popüler olan bir kulübün işletmeciliğini yapıyor ve sürekli sevgili değiştiriyor, ya da eskitiyordu. Suzet'e gelince; Cenko'nun yaşça küçük – kızı Safir'den bile küçüktü- sevgilisi bir anlamda gençlik aşısıydı. Diğerlerini tanıımıyordum.

Boğaza karşı tekli koltuğa yerleştim.

Cenko getirdiğim viski şişesini açıp bir viski bardağını yarısına kadar doldurup, bana döndü:

-Su, soda, buz?

-Sek olsun, dedim.

Viski bardağını bana uzattı ve kendisi de aynı ölçüde viski doldurup, diğer yarısını soda ile tamamladı, ince sarılmış yaprak sigaradan bir nefes çekti, üstüne viski-sodasından büyükçe bir yudum içip söze başladı:

-Dostlarımla ekonomiden söz ediyorduk, söz döndü dolaştı borsaya geldi ki, tam o anda siz geldiniz.

-Güzel bir konu, dedim.

Hâlâ ayakta durmakta olan Safir kendisine bir Campari hazırlayıp yanımda duran ikili koltuğa geçti, kadehini törensel bir ifade ile kaldırarak;

-Hepimizin mutluluk, sağlık ve isteklerine, dedi.

Bu dileğe hepimiz kadeh kaldırdık.

Cenko ince sigarasını genişçe küllükte söndürüp;

-Dow 10 binin altına indi, bu da zincirleme olarak bize de yansıyacaktır, değil mi Orhan'cığım?

Orhan yetmişli yaşların sonunda, cildi oldukça buruşmuş, yanık tenli Moğollarınkine benzer çekik gözleri olan ufak tefek biriydi, ekoseli gömlek, moher v yaka beyaz kazak, haki renkte spor pantolon, spor ayakkabılar giymişti, kısık bir ses tonu ile konuşuyordu.

-Wall Street'te yüzde 5'lik bir düşüş oldu, endeksi 9 bin küsurdan kapadılar, ama bu bize sirayet etmez. Onlardaki düşüş bizimkinden farklı, teknoloji firmalarının kârlarındaki azalmalarla ilgili. Bizde düşüş olmaz, zaten yeterince düşük değil mi?

-Bu açıdan bir bakıma haklısın, ama bu işler hiç belli olmuyor. Peki sizin banka ne alemde bu aralar?

-Sen paranı bize yatırdığın sürece hiç korkma, dedi ve gülerek göz kırptı.

-Ne yani sizden para çekemez miyim?

-Çekersin.... Çekersin...

-Yok yok, sizden para çekmek yerine, sizin bankanın hisselerini alayım.

-Al tabii, ne duruyorsun? Bak Audit Evidance^{*}’ımızın sonunda, yıl sonu dış kredilendirme kuruluşlarından çok iyi reyting notları alacağız, bu da Nominal Bank’taki Core Skill^{**}’le hisse birim fiyatlarımızda büyük çıkış olacak. Bak sana samimiyetle söylüyorum dostum; şimdi hisse bazında fiyatımız çok uygun, hemen alışı geç sene sonu geldi mi donup kalırsın, bu fiyattan bulamazsın. İşin gücün sudaki ölüleri^{***}, leş kağıtlarını toplamak, gel bizim gibi sağlam bir bankanın hisselerini al.

-Ama ben büyük kârlar etmekten hoşlanırım. Senin banka pek öyle büyük paraları hisse senedi sahiplerine vermez, yıllardan beri bedelli dağıtırsınız, elini verdin, kolun da gitti misali, bir kere bile bedelsiz verdiğiniz görülmüş değil. Ya kârlar; yok yedek akçe, yok ihtiyat akçesi, yok olağanüstü karşılıklar bir sürü ıvır zıvır, doğru dürüst kâr bile dağıtmıyorsunuz, dedi ve bana döndü;

Sadece gülümsemekle yetindim, bu konu beni hiç ilgilendirmiyordu ve bu söyleşiye girmek ve taraf olmak da istemiyordum. Viskimden bir yudum aldım, boğaz havasını karnıma çektim.

Orhan söze girdi;

-Dostum sizler, spekülatif ruhlu insanlar hep aynı düşüncedesiniz: işiniz gücünüz kâr etmek, ama unutmayınız ki,

^{*} Audit Evidence: Firma ve bankaların finansal yapılarının doğruluk derecelerini onaylatmak için, denetçi firmalara sundukları dökümanlar.

(y.n.)

^{**} Core Skill: Şirketlerin rakiplerine karşı üstünlüğünü sağlayan olgular.

(y.n.)

^{***} Sudaki Ölüler (Dead in the Water): İlerleme kaydetmeyen, mali durumu pek iyi olmayan, kötü durumdaki şirketler ve onlara ait hisseler. (y.n.)

bu kâr tutkusu zamanla zarar da ettirir. Tamam belki az kâr dağıtıyoruz, bu doğru olabilir. Ama sağlam bir bankayız.

1986'yı hatırlar mısınız? Daha döviz piyasaları kurulmadan önce Merkez Bankası işi ele almış, ama Dolara karşı yüzde 5 oranında devalüasyon yapılmıştı, bizim banka bu olaydan yüz akıyla çıktı.

88'i ele al; döviz rezervleri kurumuş, dış borç ödemeleri sıkıntılı bir hal almış, faizler yüzde 50'lerden, 65-70'lere vurmuş, bir ara serbest bırakılıp yüzde 120'lere varmıştı. Böylece, dövizden çıkıp TL'ye geçiş sağlandı da ortalık duruldu, biz bu krizi de kazasız atlatan bir banka olduk.

1991'de, Irak savaşı başladı, herkes savaş korkusu ile dövize, altına saldırdı, enflasyon fırladı, borsa 5 binlerden, 3 binlerin altına indi, tüm bankalar sallandı, piyasa uzun bir süre kendine gelemedi, bizim banka kazasız belasız bu krizi de atlattı. 26 Ocak 1994'te dönemin hükümetinin faizleri düşürmek için başlattığı hareket ters tepti, devalüasyon oldu, faizler yükseldi. Hatta hiç unutmam; gecelik faizler bir ara % 450'lere fırlamıştı, en kötüsü de IMF'li, dış borçlu bir hale geçtik, bazı bankalar kapanmak zorunda kaldı, bir çok banka güç durumlara düştü, biz de biraz sallandık ama yapımızı korumayı başardık. 97 Güney Doğu Asya krizini ve 98 Rusya krizini...

Cenko sözünü kesti;

-Biliyorum size hiçbir şey olmadı, dedi.

-Ya gördün mü diyerek, bize döndü,

-Görüyorsunuz işte Cenko Bey kalkmış bizi eleştiriyor, bankamızı beğenmiyor, dedi.

Her beraber gülüştüler...

Cenko ile bakıştık, zaman gelmişti.

Cenko ayağa kalktı;

-Sevgili dostlarım, Cumhur Bey'le görüşmemiz gereken bir konu var, müsaade ederseniz bir süre yanınızdan ayrılacağız, sonra size katılırız.

Ben de ayağa kalktım. Cenko Suzet'e döndü.

-Konuklarımızla ilgilen, olur mu?

Ses tonunda bir ricadan çok, bir emir hali vardı.

Oturanlara “iyi akşamlar” dileğinde bulundum ve Cenko’nun ardı sıra binaya yöneldim, bir kat yukarıya çıkarak, yüksekçe bir ahşap kapıdan içeriye, görkemli bir çalışma odasına girdik.

Cenko büyük, koyu kahverengi ceviz masasına oturdu, bense bir süre ayakta kalarak, duvarlarda asılı olan hisse senedi, ferman ve beratlarla bakmaya başladım. Cenko merakla baktığım resimler hakkında küçük açıklamalarda bulunuyordu.

-Sultan Reşat’ın beraati... İstanbul Belediyesi İstikrazı.... Mehmet Vahidettin’in fermanı.... Selanik Su Şirketi’nin hisse senedi..... Sakız Liman ve Rıhtım’ı Osmanlı hisse senedi.... Türkiye Ticaret ve Sanayi Bankası 1910 yılı hisse senedi....

Tüm bunlar bir tarihi yansıtıyordu, tümünün bir arada olmaları yalıyla bütünlük taşıyordu, bu oda, bu ortam, biran için kendimi o dönemlerde hissettim. Bu çalışma odasının oluşturduğu görünüm ve doku, tamamen bu dönemden kopuk, başka bir dünyaya ve başka bir zamana aittiler. Kapıdaki arabalar aklıma gelince biran için girdiğim düştün çabucak uyandım.

-Nasıl, hoşunuza gitti mi? diye sordu.

-Hepsi birbirinden güzel ve yaşadığınız bu mekanla iyi bir uyum sağlamışlar.

-Oturmaz mısınız.... Lütfen buyurun.

Çalışma masasının karşısındaki tekli koltuğa oturduğum sırada kapı yavaşça tıklatıldı.

-Giriniz...

Gençten üniformalı bir bayan görevli elinde bir tepsi ile içeri girdi.

-Konusurken birer kahve içeriz diye düşünmüştüm. Kahvenin yanında Grappa içmeyi çok seviyorum, siz de alır mıydınız?

-Olabilir...

Görevli bayan, şık ve oldukça pahalı olduğu anlaşılan kahve bardaklarına, kahvelikten kahvelerimizi boşalttı, içeriği bir anda mis gibi kahve kokusu kapladı. Gümüş tepside bulunan Nardini marka grappa şişesinden küçük likör bardaklarına servis yaptı. Bana dönerek;

-Başka bir arzunuz var mıydı? diye sordu.

-Her şey çok güzel ellerinize sağlık, diye yanıtladım.

Görevli bayan, Cenko'ya da "bir şey ister misiniz?" şeklinde baktıktan sonra,

-Afiyetler olsun, diyerek sessizce dışarıya çıktı.

Cenko masasının çekmecesinden genişçe, maun bir humidior çıkararak sordu:

-Birer de puro içeriz değil mi? Bolivar, Romeo Julietta, Montecristo, Partagas, Cuaba Milenyum 2000 yılı için özel yapımdır, bir de Vages Robaina var, hepsi Havana'dır. Demek Küba'cıydı, iyi de puro arşivi vardı, saydığı puroların hepsi sert ve tok içimliydiler, öyle aç karnına içilecek türden değillerdi, iyice doymuş bir midenin üzerine kahveyle çok çok iyi gelecek purolardı bahsettikleri.

İçlerinden biri hariç hepsini denemiştim.

-Cuaba Milenyum'u bir tatmak isterim.

Humidordan kalın gövdeli, koyu kahverengi bir puro çıkartarak bana doğru uzattı, şöyle elime alıp bir yokladım, kokusunu içime çektim, nefis bir şeye benziyordu, yüzük yazısına baktım, beyaz zemin üzerinde 2000 rakamı vardı, sıfırlardan birinden duman yükseliyordu, ayrıca Reserve del Milenio yazısı vardı ve yuvarlak zeminin kenarları altın yaldızla çevrilmişti. Puroyu bir elmas tüccarı gibi inceleyişim, Cenko'yu etkilemiş benziyordu.

-Çok iyi bir seçim, bunları bu yılın anısına ve çok az sayıda üretmişler, daha şimdiden koleksiyoncularca kapışılmış, bir arkadaşım iki kutu gönderdi, değişik oldukça sert bir tadı var, diyerek puro kesicisi ile yakıcıyı bana doğru uzattı, humidora bakarak kendisi için de puro çıkardı.

-Ben de bir Romeo Julietta içeceğim, dedi.

Puromun ucunu grappaya batırdım, kesiciyle yavaşça kesip, yakıcı ile ağır ağır döndürerek ısıttım, sonra ateşi kesmeden körüklemeye başladım, ilk dumanı havaya savurup, ikinci defa çektiğim güçlü dumanı damağımda test edip bıraktım.

Kesici ve yakıcıyı Cenko'ya uzattım. Elindeki uzun gövdeli Churchill ebatlı Romeo Julietta'sının ucunu kesip, ateşte bolca körükleyerek içmeye başladı.

Grappamı bir yudumda içtim, damağımda puro grappa karışımı bir lezzet hissettim, ardından sıcacık kahvemden bir yudum aldım. Her ikimizi dışardan görenler iki dost oturmuşlar keyif çekiyorlar, diye düşünürdü, ama biz dost değildik....

-Evvvet Cumhur Bey diye söze başladı,

-Bu sıralar sizinle hiç tanışıklığımız olmamasına rağmen, sanki birer ortak gibi sık sık aynı işleri yapıp, aynı kazançlar üzerinde dolaşıyorduk. İlk Kar Tekstil olayında bana biraz darbe yaptınız. Nereden nasıl haber aldınız, bilemiyorum ama, ben o kağıt üzerinde muhafazakar bir yatırım olasılığı düşünüyordum. Kağıdın alımını geniş bir zamanlama sürecine sokup, fiyatın çıkış oluşumunu engelleyici bir hareketle, dışarıda kalan hisselerin tamamını toplayacak, daha ileriki bir aşamada kurucularla al-vere oturup, onlardaki hisseleri de toplayarak Kar Tekstil'in sahibi olacaktım. Ama siz ne yaptınız? Çok çok kısa bir sürede kağıda yaptığınız alımlarla fiyatı yükseltip, küçük piyasa oyuncularının kağıda yönelmesini sağladınız. Tüm o leşçiler üşüşünce de fiyat tabii ki, sizin dahiyane zekanızın tahmin ettiği gibi bir anda, evvett bir anda fırladı, siz de o fırlayışla oluşan yüksek rakamdaki kârı alıp, kağıttan mutlu bir şekilde ayrıldınız.

50-60 Milyar gibi ufak bir kâr etmeniz için, benim neredeyse bir yıldan beri hazırladığım planımı tamamen bozdunuz.

İçimden iyi yapmışım, senin bir yılda hazırladığın planı ben yarım saatte düşünüp pratiğe geçirdim, diye düşündüm ve kahvem fincanda kalan kısmını içtim.

Cenko bahsettiği olayları, şu anda içindeymişçesine heyecanla anlatıyor, belli etmemeye çalışsa da düştüğü bu durumdan oldukça sinirli görünüyordu.

-Bakin, diye devam etti; bu olanlardan sonra sizdeki finans zekasının farkına vardım.

Sinirli oluşunu, yapay bir samimiyetin altına gizler gibiydi. Ama ben bunları yemezdim ve çok iyi biliyordum ki bu çakal Sun Holding'in peşindeydi. Kar Tekstil olayı bitmiş, tarih olmuştu.

Purosundan bir duman çekti.

-Sizin gibi iş yeteneği gelişmiş bir borsa uzmanına her zaman saygı duymuşumdur, sizde çok iyi önseziler olduğunun da farkındayım. Ayrıca yüksek okul sonrası Amerika'da bankacılık eğitimi almış olmanız da, sizin borsa hisse analizleri konusundaki birikimlerinize katkı sağlamıştır.

Cuaba gerçekten de sıkı bir puroydu, sıkı bir nefes daha çektim. Şimdi benimle samimi olma ayaklarına yatacak, ardından büyük bir olasılıkla elimdeki Sun Holding hisselerini ucuz bir fiyattan kendisine devretmemi teklif edecekti, zaten bahçede muhasebecisi ve avukatı da hazırды, tam bir Semi-Freddo'ydu*.

-Eski Amerikan bankacılık sistemi hep merakımı çekmiş bir konudur. Avrupa bankacılık sistemini çok iyi biliyorum. Ama Amerikan bankacılık sistemi daha farklıymış.

-Evet, dedim. Amerika'da ilk bankacılık sistemi 1700 yıllarından sonraya rastlar, öyle Avrupa'daki kadar eskiye gitmez. Ama bankacılığın başladığı yıllarda birbirlerinden farklı alanlarda iş yapan birçok şirket de kurulmuş, bir anlamda şirketleşme olgusu Amerikan ticaret tarihinde, Avrupa'dan çok

* Semi-Freddo: İçine dondurma enjekte edilmiş italyan pastası. Napoli argosunda sıcak gözükten, ama buz gibi niyeti olanlar için kullanılır. (y.n.)

öncelerde başlamıştır. Bize Amerikan Bankacılık Tarihi dersini veren hocamız Tracy Evan'ın anlattığına göre, ilk banka 1781'de kurulan Kuzey Amerika Bankası'ymış. Nasıl günümüzde finansın dünyasal merkezi New York'sa, bu daha o yıllarda başlamış. Üç yıl sonra döneminin en önemli bankası olan Amerikan borsa tarihinde ilk defa hisse senedi olayını başlatan New York Bankası açılmış. İlerleyen süreçte ise çok ilginç olaylar yaşanmış, dedim ve puromu iyice körükledim. Bu bankacılık konusu Cenko'yu sarmış, ilgisini çekmişti.

-Ne gibi?

-1819 yılında yaşanan bir kriz devletin kurduğu bankanın önemini kaybetmesine yol açtı. Ardından çeşitle eyaletlerde art arda birçok banka kurulmaya başlandı; nedeni de, yaşanan krizin sonunda banka açma yetkisinin devlet tekelinden çıkarak, eyaletlerin yetkili karar organlarına verilmesiydi. Ancak bunun sakıncaları daha sonra görülecekti. Nasıl bizde 80'li yıllarda banker skandalları baş gösterdiyse, Amerika'da bu, daha o yıllarda yaşandı. Eyaletlere yetki verilince kurunun yanında yaş misali, her önüne gelen, birazcık sermayesi olan banka açtı. Burada enteresan olan bir diğer yön de şuydu: o dönemde Amerika'da tek bir para birimi yoktu.

-Nasıl yani?

-Her eyaletin kendine özgü bir para birimi vardı. Bir eyaletten diğerine geçtiğinizde, geldiğiniz eyaletin para birimiyle iş yapmak durumundaydınız. Nasıl Fransa'ya gidince Frank, İtalya'ya gidince Liret kullanıyorsak aynısı...

Ülke içinde bir para bütünlüğü oluşmanıştı. Bu da o dönemde on binlerce, evet on binlerce bankanın açılmasına yol açtı. Daha ilginç bir karmaşa da, bu bankaların tümüne eyaletler tarafından para basma izninin verilmesiydi. Zamanla bu da büyük bir ekonomik kaosa yol açtı. Bankaların gerçek sermayeleri olmadığından ve bu sermayeleri fiktif* olduğundan, birbiri ardından iflaslar başladı, o dönemde bankalara yatırılan paralar

* Fiktif: Hayali. (yazarın notu.)

devlet güvencesinde olmadığı için, bankanın iflasıyla, mudilerin de iflasları gündeme geliyordu. Neyse ki 1860 yılında bu kargaşaya devlet tarafından son verildi ve tüm Amerika’da tek bir para birimine geçilerek Amerikan Doları ortaya çıktı. Bu başlangıçla, bankacılık konusunda sıkı yaptırımlar oluşarak, her önüne gelenin bankacılık yapması engellenmiş oldu. Bu tarihsel süreç sonunda da günümüz Amerikan bankacılığının temeli atılmış oldu.

-Bu çok ilginçmiş, bu anlattıklarınızı hiç duymamıştım, demek o dönemde binlerce banka varmış ha? dedi.

-On binlerce, diye düzelttim.

-Evet, evet, ama Avrupa bankacılık konusunda daha sağlam temellere sahipmiş. Bir Avrupa ülkesinde.... eliyle bir işaret yaptı.

-Evvvet hangi Avrupa ülkesi olursa olsun değil on binlerce, değil yüzlerce.... banka sayısı onu bulmaz...

Purosundan bir duman çekti.

-Bizde bile şuan için banka sayısı oldukça fazla, nasıl ki önceleri tek bir televizyon kanalı varken, şimdi 20-30 kanal olduysa, hele bir de yerel kanalları katarsak bu yüze yaklaşır. Bankalar da öylesine art arda açılıyorlar. Bizde bankalardan önce, Galatalı bankerler vardı, bunlar dönemlerinde bankacılık işlevi gören kişisel kurumlardı. Galatalı Bankerler’den bahsedildiğini duymuş muydunuz?

-Evet duymuştum.

-Osmanlı dönemi ekonomi tarihi dendiğinde, bence akla ilk önce gelmesi gereken, Galatalı Bankerler olmalıdır. Bunların temelleri Osmanlı’dan önceye dayanır. Bizans döneminde Galata semtinin kıyılarında, Bizans’ın içinde ayrı bir devlet gibi özerk yapıdaydılar. İstanbul’u Bizans’tan alan Fatih de bunlara hiç dokunmamış, böylece bu ayrıcalık ve özerklikleri Osmanlı döneminde de devam etmiş, gerek devlete borçlar vererek, gerekse devletin ticaret ve dış ülkelerle olan ilişkilerinde aracılık yaparak etkin roller üstlenmişlerdir. Sanırım 1850 ya

da 54'lerde çıkan Kırım Savaşı ile Osmanlı Devleti ilk defa dışarıdan borç almış ve Osmanlı Maliyesi Esham adlı dış borca karşılık senet verme işini başlatmıştı. Tabii bir şey daha var, Osmanlı Devleti finanssal olarak sıkıştığında Galatalı Bankerlerden borç para alıyordu, ama bu bir iç borç tarzındaydı.

-Ancak bu Galatalı Bankerlerin ticari bir pragmatizm içinde olduklarını da unutmayın, dedim.

-Ne gibi, dedi, bu konu hakkında bir şeyler biliyor olmam ilgisini çekmiş benziyordu.

-Galatalı Bankerler, Osmanlı Devleti'nden yüksek faiz alıyorlar, Osmanlı'ya verdikleri bu borç paraları daha düşük faizlerle dış ülke piyasalarından tedarik ederek, aradaki faiz farkı ile büyük kârlar elde ediyorlardı, dedim, bu sözlerim Cenko'yu biraz şaşırtmıştı.

“Dur” dedim, “biraz daha anlatayım.”

-Yine bu borç verme işi Galatalı Bankerleri birçok konuda imtiyaz sahibi yapıyordu, yalan mı?

-Nasıl yani?

-Galatalı Bankerler devlete toplayacağı vergiler için bir miktar para vererek vergi toplama işini bir taşeron gibi devletin elinden alıp bu vergileri kendileri toplamadılar mı? Hatta bu yaptıkları işe iltizam, bu işi yapan kişilere de mültezim deniyordu doğru değil mi?

Anlattıklarım kafasını biraz karıştırmıştı.

-Eee bunlar olmuştur ama ekonomik yönündeki yararlarına da bakmak gerekir. Osmanlı döneminde ilk borsayı hayata Galatalı Bankerler geçirmişlerdir. Şimdi Karaköy'deki eski Taşıtlar Vergi Dairesi civarında bulunan Havyar Hanı'nda 1864'te Galata Borsası'nı kurdular. O dönemde borsa işlerine “Hava Oyunları”, hisselerine kısaca “Konsolit” deniyordu, halkın bu konuda bilgisi azdı. Ama Galata Bankerleri sayesinde tüm

İstanbul halkı -daha o dönemlerde- borsa ile ilk defa tanışmış, bu işler adeta bir moda gibi yayılıp popülerlik kazanmış, elinde konsolide olmayan kalmamıştı. Yine ilk serbest piyasa ortamı da Galatalı Bankerler tarafından kurulmuştu, Tanzimat Fermanı Galatalı Bankerlere içinde yer alacakları serbest piyasa ortamını başlatmıştı. Yine ticari zekaları sayesinde Kaime olayında da Osmanlı finansında bir vazgeçilmez halini almışlardır, dedi.

-Ama şu da unutulmamalıdır ki, bu kaimeleri halktan düşük fiyattan toplamışlar ve Osmanlı Devleti'ne de bunları üstte yazılı fiyatlarından satılmışlar, her zamanki gibi yine kârlarına kâr katmışlar.

Bu anlattıklarım Cenko'yu huzursuz etmişti.

-Ama ama Osmanlı Devleti ve sarayı hiç hesapta olmayan bir sürü lüzumsuz harcamalarla, savaş yenilgileriyle, ödemek zorunda kaldığı tazminatlarla, aşırı toprak ve vergi kaybıyla her sıkıştığında Galatalı Bankerler'e koşmuş, borç üstüne borç alınmıştı... Rusların İstanbul'u işgalini önleyen Yeşilköy, yani tarihi adıyla Ayastefanos anlaşmasında, Ruslar İstanbul'a girmesin diye Galatalı Bankerler para toplayarak, Ruslara vermiş, güzelim İstanbul yağmadan kurtulmuştu. Bunu da unutmayın, bu paralar verilmeseydi daha mı iyi olurdu? Ama ne yazık ki hiçbir tarih kitabı, Osmanlı'nın çöküşünün ekonomik nedenlere dayandığından, sanayileşmenin gerisinde kaldığından, Galatalı Bankerler'den bahsetmez. Savaşta yenildi der işin içinden çıkar.... Savaşta neden yenildi? Buna değinmez, savaş hikayeleri, masalları anlatılır... İki ordu savaş ediyor, birinde çağdaş donanım, yeni teknolojiye uygun silahlar var, diğerinde yok, işte bu kadar, sorarım size, kim kazanır bu savaş? Bir ordunun yeni teknolojiye, iyi bir donanıma sahip

* Kaime: 1839 yılında altın karşılığı olarak Osmanlı Devletince bastırılan ilk kağıt para. İlk kez Abdülmecit döneminde cl yazısı ile hazırlanarak piyasaya sürülmüş, kolayca taklit edilerek, sahtelerinin piyasaya sürülmesi ile, daha sonraları matbuu olarak, seri numara ile basılmıştır. Günümüzde de Anadolu'da kağıt banknotlarına "Gayme" denilmektedir.

olmasının anahtarı nedir? Ekonomi.... Düşüncem değişmez, yine soruyorum size bu paralar verilmeseydi daha mı iyi olurdu?

-Savaşların gidişatını etkileyen unsurun ekonomi olduğu fikrinize katılmamak elde değil. Ancak siz de şunu unutmayınız ki, Osmanlı Devleti gün geldi bu borçların altından kalkamaz, bu borçları ödeyemez hale geldiğinde ne oldu? Galatalı Bankerler gidip Osmanlı Devleti ile bu borçların ödenmesi için bir anlaşma yaptılar, parayı devlete hibe etmediler, işin peşini bırakmadılar, tabii bundan da kazançlı çıktılar: 1879'da Abdülhamit döneminde Rüşumu Sitte anlaşması, bu anlaşmayla Osmanlı tekellerinin yönetimini ele geçirdiler, devletin tüm gelirleri Galatalı Bankerlerin eline geçti. Bu olayın farkına varan, Osmanlı'dan alacaklı dış ülkeler de iki yıl sonra Duyun-i Umumiye'yi yani günümüzdeki IMF'nin ilk prototipini kurarak Osmanlı gelirlerinin paylaşımını başlatmadılar mı?

Tüm bu anlattıklarım Cenko'da bu konu hakkında iyice bilgili olduğum izlenimini uyandırmış olacak ki, aramızdaki tartışma ortamından yumuşak bir geçişle, ama genel konuyu değiştirmeden uzaklaşmayı becerdi.

Artık onun benînci biri olduğundan kesinlikle emindim.

Ayağa kalkarak oturduğu koltuğun arkasında bulunan iki adet, oldukça eski, renkleri solmuş ama paspartuları ve çerçeveleri çok iyi tasarlanmış fotoğrafları işaret etti.

Fotoğrafların ilkinde Bankalar Caddesi'nin girişindeki bir taş binanın önünde koyu renk takım elbiseli, başlarında fes olan yan yana durmuş iki adam görünmekteydi, fotoğraf uzaktan çekildiğinden yüzleri pek seçilmiyordu.

Diğer fotoğrafta ise eski dönemlere ait bir yazıhanenin içinde, biri masa başında oturmuş, diğeri ise onun yanında ayakta durmuş iki adam vardı, oturmakta olan daha yaşlıca saç ve sakalı beyazlamış biri idi, ayakta duran ise oturandan yaklaşık

on, on beş yaş daha gençti. Her iki kişi de aynı örnek giysiler içindeydiler; koyu renkte yelekli takım elbise, dik yakalı beyaz gömlek ve düz koyu kravat.

Cenko fotoğrafta ayakta duran kişiyi gösterdi:

-Dedem.... Galata'daki en ünlü bankerlerden Yorgo Zarifi'nin ortaklarındandı. Fotoğrafta oturan kişi de Osmanlı'ya bile borç verecek oranda sınırsız parasıyla, her devrin popüler adamı olan Yorgo, sonralardaki adıyla Jorj Zarifi'dir.

Cenko diğer fotoğrafa yaklaşıp devam etti;

-Bu fotoğraf, her ikisi de Voyvoda Caddesi'nde, yani şimdiki Bankalar Caddesi, o dönemlerde bu binalar yeni inşa edilmişler, çok sağlam yapılmış ve Osmanlı finansının merkezi de burasıymış, dedem ve Zarifi de önlerinde durdukları yapılar kadar sağlam kapitallere sahiplermiş, diyerek koltuğuna oturarak bana doğru baktı.

-Galatalı Bankerleri iyi biliyorsunuz, Zarifi'yi de duymuşsunuzdur.

-Sanırım, Abdülhamit'e yön veren bir bankerdii. Onun sayesinde borsa işlerine başlamış ve iktidara gelmeden önce 70 bin İngiliz Sterlini biriktirmiş doğru mu?

-Tastamammm, gerçekten de finans tarihi konusunda bir hayli bilgi birikiminiz var. Abdülhamit borsada oynayan ilk Osmanlı padişahıdır, para ve hesap işlerinden çok iyi anlarımış, amcası Abdülaziz ve ağabeyi V. Murat gibi borca batmamak için hesabını kitabını çok iyi yapar ve bankerlerle de arasını iyi tutmasını bilirmiş. Zarifi ile şehzade olduğunda, Pera'ya çıktığı dönemlerde tanışmışlar, zamanla sık sık bürosunu ziyaret eder olmuş, burada borsa oyunlarını öğrenmiş ve Zarifi'nin yönlendirmesi ile yaptığı yatırımlar sayesinde, sizin de söylediğiniz gibi 70 bin İngiliz Sterlini biriktirmiş. Oysa kendi döneminin diğer şehzadeleri bırakınız servet yapmayı, borç içinde yüzüyorlardı.

Her neyse, dostlukları daha sonra da devam etmiş, Abdülhamit uzun iktidarı süresince bilgi ve piyasa haberlerini Zarifi'den

almayı sürdürmüştü, onu bir danışman gibi hep yanında tutmuş. Dedem içine kapanık, gösterişi sevmeyen biri olduğundan, daha geri planda kalmış, sonra babam işleri devralmış. Cumhuriyet dönemiyle Havyar Han ve civarında oluşan borsa çevresi biraz durulup, eski hızını yavaşlatmış. Ben de babamın yanında ticaret hayatına atıldığımda yine Galata'daydık, Gümrük Sokak Ada Han'ın en üst katında yazıhanemiz vardı. Nereden nereye... dedi ve çok kısa bir an dalıp gitti.

Hemen ardından toparlanarak, sanki yeni bir enerji ile dolmuşçasına hareketlendi, sohbet, tarih, dostluk faslı bitmişti, şimdi asıl konuya geliniyordu...

-İhlı, ihı, ihı diyerek girtlağını temizledi.

-Bakın dostum, güzel bir konuşmamız oldu, şimdi sizi buraya davet etmemin asıl maksadına gelmek niyetindeyim.

-Buyurun, dedim, sizi dinliyorum.

-Sanırım tahmin etmişsinizdir.

Elbette tahmin etmiştim, ama hiçbir şey söylemedim ve dinlemeyi sürdürdüm.

-Aşağıdaki çakal yıllardır evime, verdiğim davetlere gelir, bankasına paralarını yatırırım, paramdan para kazanır ve bana bir bankam olmadığı için gizli gizli hava atar, böbürlenir. Ama her şey yakında değişecek. Eskiden bir banka almak, bir bankanın sahibi olmak bana cazip gelmiyordu. Ama geçenlerde bir olay bakış açımı değiştirdi, size bunu uzun uzadıya anlatıp vaktimizi boşa harcamayalım, zaten yeteri kadar konuştuk.

Az önceki sohbetimizde şirin gözükmeye çalışan Cenko işte buydu: konunun ana hatlarına girerken gözlerinde kurnazca bir ışığın yandığını fark ettim.

Hızlı hızlı anlatmaya devam etti.

-Yerel bir banka önemli değildi, ama Great London Bank...

O zaman işler tamamen değişirdi, aşağıdaki ahmak görürdü gününü... Uluslar arası, güçlü, tüm piyasalarda kabul görmüş bir banka, yüzyıllardır altımızda duran milyarlarca varil petrolü çıkarmak için kapımıza gelmiş, ne zamandan beri hiçbir işe

yaramadan borsada tahta işgal eden Sun Holding’le ortaklık kararı alıyor... Ve bu banka daha geçen yüzyılda Arabistan yarımadasında petrol aramış, bulmuş, işletmiş, şimdi de bize geliyor.

Ben de hisseleri piyasadan toplamaya başlıyorum, tabii usulü çerçevesinde Sun Holding’de kendi hisselerini topluyor... Ama bir yere gelip tıkanıyorum bayım...

Bir an sözüne ara verip bana bakıyor:

-Evet bayım, yönetime gireceğim, bankacılık ve petrol alanlarında söz sahibi olacağım, ya da Sun Holding’in söz sahibi olacağı 1 milyon Lot hisseyi alamıyorum, tabii Sun Holding de alamıyor... Ne oldu diye bir araştırıyorum.... Eliyle orkestra şefinin baget sallaması gibi gösterişli bir hareket yapıp işaret parmağını üzerime yönlendiriyor...

-Borsada olan ve olacak her şeyi herkesten önce haber alan çok sevgili Cumhur Bey 1.400.000 Lot Sun Holding hissesini çoktannnn ve de çok ucuz bir fiyattan kapatmış, üstünde oturuyor...

Sakin bir şekilde söze girdim:

-Borsa herkese açıktır ve her isteyen ve para sahibi olan herkes istediği kadar hisse senedi alabilir, dedim.

Sakinliğim Cenko Galatalı’yı çileden çıkartmıştı.

-Bayım bayım siz bir manipülasyoncusunuz.

Bense daha da sakın bir ifade ile devam ettim.

-Hisse senedi almak suç mu?

-Bu... bu hisse senedi almak değil düpedüz piyasayı karıştırmak.

-Siz bana piyasayı karıştırmaktan mı söz ediyorsunuz, dedim. 98’de Lam Metal Sanayii’nin hisselerinde yaptığınız destabilizasyonla fiyatları 4.000 Liradan, 350 Liraya düşürüp burada hisse toplayan, sonra da, manipülasyonla 2.600 liradan satan adam, nasıl oluyor da bana kalkıp manipülasyondan, piyasayı karıştırmaktan söz ediyor, bu söylediklerinize okul öncesi çocuklar bile güler, dedim.

Sesim oldukça kararlı, cümlelerim kesin ve netti.

-Ya 97'de Tel-Pen Sanayii, 99 Ocak ayında Mika Plastik, 99 Haziranında Gala Turizm ve Havacılık.... Durun durun en önemlisini az daha unuttuyordum, dedim... Cel Marketler Zinciri için ne söyleyeceksiniz? Unuttunuz mu sayenizde 15 bin insan işsiz kaldı... Şimdi siz ne hakla bana manipülasyondan söz edebiliyorsunuz...

Cenko, “Vay canına baltayı taşla vurmuşuz!!!” edasıyla şaşkın haldeydi. Ama şaşkınlığı uzun sürmedi, saniyede ağız değiştirdi.

-Çok iyi adeta bir borsa ansiklopedisi gibisiniz.

Yüzüne sahte bir gülücük maskesi takmış bir halde sözlerini sürdürdü:

-Neyse bırakalım bunları, gelin alış veriş yapalım, siz kâr edin, ben de istediğimi elde edeyim, ne de olsa ikimiz de akıllı insanlarız. Kapanıştaki Sun Holding'in fiyatı 5.100 Lira, ben size hisse başı 6.000 teklif ediyorum. Sizin alımlara 240 Lira civarında başladığınız düşünülürse, çok büyük bir kâr edeceksiniz dostum.

Nasıl gibilerinden tepkimi ölçmek için yüzüme baktı, bense hiçbir yanıt vermeyerek, önceki sakinliğimi sürdürdüm.

Bu tavrım Cenko'yu iyice sabırsız ve taşkın hale sokmuştu. Adeta ebeveynlerinden gördüğü oyuncacı ısrarla isteyen arsız bir çocuk gibiydi.

-Hımmm, demek bu fiyatı beğenmediniz... Eeee tamam o zaman son teklifim şu: Hisse başı 7.000 Lira bakın gördünüz mü? Hım hımmm, ıhı ıhı çok iyi bir fiyat verdim size, tamam deyin işi hemen bitirelim, zaten avukatım ve muhasebecim aşağıda, hisse devri anlaşmamızı yapalım, isterseniz hemen çekinizi de vereyim, ya da yarın sabah banka hesabınıza EFT yapayım. Tamam mı?

Bana yandan bir bakış yöneltti.

-Hayır, dedim.

-Anlayamadım....

-Cevabım hayır, hisseleri satmıyorum.

-Nasıl olur, size, eee size çok çok iyi, piyasanın üzerinde bir fiyat verdim ve siz bunu reddediyorsunuz. Bu da olacak iş değil... Reddedilmek hiç hoşuma gitmez...

-Benim de ısrar edilmesi, dedim.

Yerinde hopladı.

-Peki bakın siz hisse başı ne kadar fiyat istiyorsunuz, onu söyleyin.

-Hayır dedim ya.

-Anladım, piyasanın açılışını bekleyecek, fiyatlar daha da çıktığında mı satacaksınız? Beklemenize gerek yok... Eeee tamam tamam siz makul birisiniz uygun fiyatta anlaşacağımıza gerçekten inanıyorum.

Ellerini bir haç gibi iki yana açarak zoraki bir gülümseme ile sözlerini sürdürdü, bu haliyle Moliere'in kötü karakterli bir kahramanı gibiydi

-Evettt ve tekliflerinize açığım.

Yavaşça ayağa kalktım, oldukça hafıflemiş, arınmış bir haldeydim. Verilen fiyatın, büyük bir kâr olgusunun bile benim isteklerinden, düşüncelerimden ve benden daha önemli, daha üstün olmaması, en önemlisi de bu kararı benim verecek olmam... İşte olay buydu... Gerisi önemsizdi. Cenko kızgın, bir o kadar da şaşkındı.

-Nasıl kalkarsınız, size nasıl bir teklif sunduğumu görmüyor musunuz? Anladım, amacınız daha büyük, banka, petrol sürekli kâr içinde oluş isteği haa öyle mi? Onun da çaresi var, hisse satımını bırakın bir kenara, hisselerinizi benimkiyle birleştirin, yönetimde sizi de yanıma alayım... Ya buna ne diyeceksiniz? Kaçmayacak bir fırsat değil mi? İyi bir ekip kurar, hepsinin canına okuruz. Benim deneyimlerim, tecrübem, sizin ileriye görüşünüz, iş azminiz ve hırsınız...

-İyi akşamlar Cenko Bey, dedim. Güzel bir sohbetti, puro, kahve ve grappa harikaydı.

-Şunu unutmayın, ben bu piyasada sizden çok önceleri vardım...

-Ben sizden sonra da olacağım...

Arkamı dönerek kapıyı açtım.

-Siz, siz gerçekten çılgınsınız, bir marjinalsiniz...Siz bir idolden yoksun birisiniz, bir yalnızsınız, diye yüksek sesle bağırdı.

-Benim idolüm Galatalı Bankerler'dir, bunu unutmayın...

Kapıdan çıkmadan kısa bir an durdum.

-Benim idolüm de Tony Soprano, dedim ve çıktım.

Bahçeye indim, çıkışa doğru yöneldiğimde, geldiğimde gördüğüm boksör tipli iki korumanın dış kapının önünde beklediklerini gördüm. Yanlarına gelip,

-Kapıyı açar mısınız? dedim.

Uzun boylusu kabadayı bir tavırla;

-İnsanlara zorluk çıkarıyor, sinirlerini bozuyormuşsun, dedi.

Anlaşılan hır çıkacaktı, ama buna hazırlıklıydım. Bir düşmanın alanına giriyor ve onunla uzlaşamaz hale geliyorsanız, olacakları göze almalıydınız, ya da o alana hiç gelmemeliydiniz.

Ağız dalaşı yaparak konsantremi bozacak değildim.

-Züppe herif diye sesini yükseltti, kendini ne zannediyorsun?

Hiçbir yanıt vermedim, derin bir nefes alıp haramda tuttum.

-Şimdi gününü göreceksin, dönüp yalvaracaksın...

Sağ elinin havaya kalkıp tokat şeklinde yüzüme doğru geldiğini hissetmemle sol elim tokadın yönüne, sol arka ayağım da bir Tenkan* hareketiyle beni rakipten uzaklaştırdı. Onun vuruşunun dış bölgesindeydim, tokadının etkili halinden uzaklaşmıştım, sağ elimle rakibin elinin içine doğru bir hareket yaparak, onun arka yönüne doğru hızlı bir dönüş yapıp, sertçe bileğinden yakaladım, hafifçe içe doğru döndürüp, yere doğru sertçe çektim. Bu sert çekişimle o iri çam yarması kapaklanarak

* Tenkan: Aikido'da bir yön değiştirme biçimi. (yazarın notu.)

önüme doğru düşüşe geçti, boşta kalan sol elimle de dirseğine çok şiddetli bir karşı hareket yaptım ve eklemim çıtırtısını duydum. Tüm bunlar bir saniye içinde olmuştu, Aikido'daki en sert savaş stillerinden Gokyo'ydu bu... Nefesimi yavaşça verdim. Rakibimin kolu çıkmış, yerde böğürüyordu...

Kapıya yakın olan ve ne olduğunu anlamayan diğer adamın, o anda aklından "Bu adam ne yaptı böyle?" sorusunun geçtiğinden emindim.

O daha temkinli davranmayı yeğledi, belinden kalınca bir cop çıkardı.

Rakibimin gözlerinin içine bakarak bir nefes daha çektim, copun kafama doğru adeta bir kılıç gibi kalktığını gördüm, copu sağ eliyle tutuyordu. Sağ ayağını geriye atıp, rakibimin önünden dairesel bir hareketle uzaklaştım, vuruşu boşa gitmiş, beni bulamayışı rakibin öne doğru eğilmesini sağlamıştı. Hemen sol elimle ensesinden kavradım, bu halimizle tango yapan iki kişi gibiydik, buna düşmanla tek vücut olma deniyordu. Rakip bana doğru dönmek istedi, boşta kalan sağ elimle boynunu kavrayıp, çok sert olmayan bir şekilde, gerisin geriye bir baskı uyguladım. Yaptığım tekniğin adı Kubişime idi, Samurailar'ın kendilerine zırh giymiş bir düşman saldırdığında uyguladıkları çok eski bir savaş sanatıydı, benim şuan yaptığımdan tek farkı, Samurailar'ın her iki elleriyle düşmanlarının zırhlı kasklarından tutarak sertçe boynu kırmalarıydı. Bu hareket Şihan** Kenji Komagai, bir seminer sonrasında bana özel olarak göstermişti.

Sert beton zemine düşen rakip bir hayli sersemlemiş ama elindeki copu bırakmamıştı. Sırtına doğru eğilip bileğini sıkıca kavradım, o anda rakipte bir canlanma oldu. Onun biraz doğrulmasını bekleyip, sol elimle kavradığım copu tutan elini

** Şihan: Aikido'da yol gösterici, usta öğretici anlamında. (yazarın notu.)

ona doğru bktm, canı iyice yanımtı, boşta sağ elimle de bileğinin üzerine dairesel sert bir darbe indirdim, bileğinden gelen kemik sesiyle birlikte cop beton zemine düştü, uyguladığım bu tekniğin adı Kote Gaeşhi'ydi ve bu teknikle rakibin elinde ne olursa olsun, ne kadar sıkı tutarsa tutsun onu bırakırdı.

Ayağımla yerdeki copu bir tekme savurup, ağağların arasına attım. Her iki rakibim de yerde bitkin bir halde yatmaktaydılar ve ayağa kalkacak halleri yoktu.

Kapıya doğru yneldiğimde ardımda bir şey hissettim, dnmemle, sol elim bana vurmak üzere olan bir elle, sağ elim de o elin sahibinin çene altına Atemi Vaza yaptı, bu beni getiren srcyd. Hareketimin etkisiyle biran ayakları üzerinde havalanıp, sertçe yere akıldı, elindeki uzunca sopa da diğer yana savruldu. Bu düşüşten sonra bir hafta yataktan kalkmazdı.

İşte Aikido böyleydi, düşünmekle ilgili olmayan, tamamen o anki şartlara, o anki oluşumun akışına kendinizi bırakmanızdan geçen bir yoldu...

Yıllarca yaptığım savaş sanatının tekrarlarının sonuçları buydu; kimseyi,  kişiyi bu hale soktuğuma inandıramazdım, ama sokmuştum.

Büyük dış kapıyı açtım, çıkmadan dönüp yalıya baktım, Cenko alışma odasının penceresindeydi. Ona el sallayıp, oradan ayrıldım.

“BENİM KAFELERE İHTİYACIM VAR”

Carlo Giuffré
(Napolili Oyuncu)

İstanbul'un tüm kafelerini iyi bilirim.

Kahve kalitelerini, pastalarını, çöreklerini. Yeni bir kafe mi açıldı, ilk fırsatta damlarım, abartısız hepsinde, en azından bir kahve içmişimdir.

Bir kafede oturmak, önünüzdeki bir fincan kahveyi, bir bardak suyu yudumlamak, puronuzdan bir duman çekip, geleni geçeni, etrafı izlemek, bana göre yapılacak en iyi şeylerden biridir.

New York'un, Paris'in, Roma'nın, Milano'nun, Napoli'nin, Viyana'nın kahvelerini de çok iyi bilirim.

New York'ta, Plaza Otelinin Palm Court Cafe'si, Küçük İtalya'daki Cafe Palermo, 54. Cadde'deki Barnes and Noble Kitabevi'nin kafesi, Manhattan'da birkaç şubesi olan Strasbucks Cafe, Paris'te Opera yakınlarındaki Capucines Bulvarı'ndaki Cafe de la Paix, St. Germain'deki bir zamanlar Sartre'in takılıp, yazı yazdığı Cafe de Flore, hemen yanındaki Cafe les Deux Magots -kahvenin yanında küçük çikolata verir-, Bastille'de anıtın karşısındaki geniş teraslı kafe, mahalle kahveleri -ki onlar kentin gerçek kokusunu yansıtır- ve benim Paris'te en sevdiğim köşe kafesi olan Suçsuzlar Meydanı'ndaki anıt çeşmeye bakan iki cepheli Cafe Rive Droit'dır. Buranın terasında oturup Hal bölgesinin hareketliliğini de izlemekten büyük bir zevk duyarım.

Roma'da İspanyol Merdivenleri'nin tam karşısında Condotti Caddesi'ndeki Cafe Greco, Panteon'un yakınlarındaki lezzetli kahveleriyle ünlü La Tazza d'oro-altın bardak kahvesi, burada kahve ayakta, tezgahta içilir-, Ufici de Viçario Caddesi'ndeki Cafe Giolitti, Fellini'nin Tatlı Hayat'ındaki yer olan Venetto Caddesi'ndeki teraslı kafeler, bazı sokak kafeleri, Milano'da Duomo Meydanı'ndaki Cafe Zucca, Carducci Caddesi'ndeki

Magenta, De Amicis Caddesi'ndeki della Pusterla Cafe'si, Brera semtindeki Jamaika, Clerici Caddesi'ndeki Victoria Cafe, Napoli'de San Domingo Maccero Meydanı'ndaki Scaturchio, Cafe Tiera, küçük ara sokak kafeleri...

Tabii ki Thomas Bernhard'ın kahveler kenti Viyana. Viyanalılar kahve yapmayı ve içmesini biz Türklerden öğrenmişler,* eski İstanbul kahvelerinde kahve, yanında su olmadan servis edilmezdi, ama zamanla bu gelenek kayboldu, günümüzde isterseniz su getiriyorlar, ama Viyana'da kahve, yanında su ile servis edilir.

Viyana'da değişmez mekanım Museum Cafe'dir. Kentteki en iyi Melange –sütlü Viyana kahvesi- burada yapılır. Kentin merkezindeki Opera'nın arka sokağındaki, Bernhard'ın sıkça gittiği Sacher, Stephansdom Kilisesi'nin ardındaki köklü bir pasta geleneği olan Haas and Haas, Cafe Eiles, Hawelka, Sperl, Schwarzenberg, Amadeus, Central Cafe ve daha birçokları, gittiğim, kahve yudumladığım kafelerdir.

Şu anda da Taksim Gümüşsuyu Caddesi girişindeki Gezi Kafe'nin terasında oturmuş, etrafa bakıyor, espressomu içip, puromu çekiyordum.

Üç düğme lacivert yazlık Kiton ceket, gümüş grisi Brioni tişört, koyu fûme Brioni pantolon, siyah Moreschi ayakkabılar giymiş, kolumda çelik kasa Rolex master saatimi takmıştım. Sabah saat 10 civarında Sun Holding'ten telefon açıp, yönetim kurulu başkanı Memduh Ellison'un konuşmak istediğini söylediler. Ellison, Galatalı'nın hisselerin peşinde olduğunu

* 1683'teki Viyana Kuşatması'nda Georg Frank Kholschitzky adlı bir tacir, bir gece Türklerin çemberinden gizlice geçerek Viyana'ya yardım getirir. 12 Eylül 1683'te kent Polonya Kralı Jan Sobiesky'nin ordusu tarafından kurtarılır. Çekilmek zorunda kalan Türk ordusu içi çekirdek kahve dolu yüzlerce çuval bırakırlar. Bu kahveler, yaptığı bu hizmet nedeniyle Kholschitzky'e armağan edilip kente kahve açma izni verilir. Kahvenin sıcak, Viyana'nın soğuk olmasıyla Türk usulü kahvenin Viyana serüveni böylece başlamış olur.

biliyor, yıllardır kendilerine ait olan bir işletmenin yabancı ellerce yönetilmesini istemiyordu. Beni arayış nedeni buydu. “Acaba hisseleri kendilerine satar mıydım?”, tabii arzu edersem, sesindeki kibarlığı ve üslubundaki samimiyeti hissettim. Yanıtım; “Olabilir” di. Beni Holding’e öğle yemeğine davet etti.bense daha samimi bir havada ikimizin dostça konuşacağı bir ortamı tercih ettiğimi belirttim. Yanıtı “Neden olmasın...” şeklindeydi. Bunun üzerine Taksim’deki Gezi Kafe’de saat 14’te buluşmayı kararlaştırdık.

Ben biraz erken gelip oturmuştum, saat tam 14’te koyu lacivert S 600, 12 silindirli Mercedes Benz Gezi Kafe’nin yanındaki bankanın önünde park etti, Memduh Ellison araçtan inerek kafeye doğru yöneldi, oturduğum yerden elimi kaldırdım, fark etti ve yanıma gelerek;

-Merhabalar Cumhur Bey, ben Memduh Ellison.

Dostça el sıkıştık, televizyondaki görüntüsünden bir farkı yoktu. Koyu siyah takım elbise, beyaz gömlek, enine desenli mavi tonlarda kravat takmıştı, yetmişli yaşlarda olmasına rağmen dinamik bir havası vardı.

-Ne içersiniz, diye sordum.

-Siz ne içiyorsunuz?

-Espresso.

-İyi, öğle yemeğinin üstüne içilir, dedi gülerek.

Candan ve içten birine benziyordu.

Garsona iki espresso ve su söyledik, kahve ve sularımız gelince, Ellison söze girdi:

-Durumu biliyorsunuz, dedi.

-Evet.

-Cenko Galatalı size bir fiyat vermiş sanırım.

-Verdi... Ama anlayamadık.

-Fiyatı arttırmak istediğinizden mi?

-Hayır tavırlarından hoşlanmadığımdan.

Gülerek dostça omzuma vurdu.

-Peki biz ikimiz anlaşabilir miyiz?

Masamızdaki kahveleri gözümle işaret ettim.

-Birlikte dostça içilen sıcak bir kahvenin halledemeyeceği hiçbir şey olamaz, dedim.

-Çok güzel, o zaman ne yapıyoruz?

-Bu günkü fiyat nedir?

-5.450.

Doğruydu, Ellison'un hakkında yanılmamıştım, dürüst bir insandı ve kendisiyle iş yapılırdı.

-Daha da yükselecek biliyorsunuz değil mi?

-Biliyorum, dedi.

-Tamam, o zaman 7.500 Liradan size satıyorum.

-Çok iyi, anlaştık mı? diyerek elini uzattı.

Uzattığı eli sıkıca sıktım.

-Anlaştık, yalnız iki küçük ayrıntı var.

-Nedir onlar.

-Hayvanları sever misiniz?

-Severim.

-Yapılmasına başlanacak olan bir hayvan sığınma evi var, projelerini gördüm, çok çağdaş, yalnızca ufak bir sorunları var. Bir sponsor arıyorlar.

-Sun Holding bu işe sponsor olmuştur, dedi. Şu andan itibaren...

Cebimden ilgili kişinin kartını çıkartıp uzattım.

Ellison anında telefon açtı ve akşam 17'de randevu verdi.

-Bir de, depremde zarar gören bir çocuk evi var, içinde kimsesiz çocukların yaşadığı.

-Evet?

-Buranın onarımı için 100 Milyar gerekiyor, 50 Milyar da oranın daha iyi şartlara kavuşması için gerekli donanımlara harcanacak. Holding orası için 100 Milyar onarım parasını ödeyecek, bana vereceğiniz paradan da 50 Milyarı çocuk evi için ayırın ve her iki çeki de yazın.

-Tamam, hiçbir sorun yok, dedi.

-Bir de kış mevsimî geliyor, orada yaşayan 85 çocuk için giyecek, oyuncak alınacak.

-Onlar ne tutar?

-Siz bizzat gider alırsınız, dedim. Daha iyi olmaz mı?

-Haklısınız daha iyi olur.

Kahvelerimizi bitirdik.

-Ben kalkıyorum. Saat 16'da Holding'e bekliyorum, avukatlar prosedürleri hazırlarlar, sizin ve çocuk evinin çeklerini size takdim ederiz.

Ceketimin cebinden çocuk evinin unvan ve adresinin yazılı olduğu kağıdı çıkartıp Ellison'a uzattım. Alıp cüzdanının içine koydu ve ayağa kalktı.

-Sizin gibi birini tanımak ve iş yapmak çok iyi, dedi, ayrıca kahve için de teşekkürler.

-Aynı duygular benim için de geçerli.

Kendisini bekleyen aracına binip uzaklaşırken camdan dostça el salladı.

Hemen Atilla'ya telefon ettim.

-Hisselerini satabilirsin, dedim.

Gerçektende içtenlikle içilen sıcak bir kahvenin halledemeyeceği bir şey yoktu...

**“EĞER DOSTA İHTİYACIN VARSA
BİR KÖPEK AL”**

**Gordon GEKKO
(Wall Street)**

Çırağan Kampinski Otelı'nin deniz kıyısı tarafında, püfür püfür esen boğazın akşam rüzgarında bir elimde purom, bir elimde şampanya kadehim, Borsa Gecesi'ndeyim.

Koyu siyah Brioni smokinimi giymiş, kolumda Patek Philippe saatim, Sun Holding hisselerini devretmiş, Ellison'dan aldığım çekleri çocuk evine vermiş, hayvan sığına evi için sponsor bulmuş; akşam saatinde işinden çıkıp huzurla evine gelmiş biri gibi kafam rahat.

Bir süreden beri İnternet ve fısıltı gazetesi yoluyla kulaktan kulağa deprem olacak söylentisi kent yaşayanları arasında yayıldığından ve bu gece için deprem olabilir şeklinde kaynağı meçhul bir haber nedeniyle Jülide benimle gelmedi, yalnızım.

Geceyi organize eden; Borsa, Olayların Kaydı Gazetesi'nden, kürsüde gecenin önemini belirtir bir konuşma yapmakta olan Yasemin'i izliyorum.

Hemen hemen herkes burada, hepsi tanıdığım ve bildiğim insanlar. Yatırım analisti Didar, Elder Bank'ın Genel Müdür'ü Küyev ve İngiliz eşi Janis, Hatice Sultan, sekreteri Firdevs, Cankan Sılan, Temel Bank'tan Berç, ayrılmaz ikili Çağatay ve Burak, Borsanın Endeksi Gazetesi'nden Haber Müdürü Alp, Kara Murat, ünlü müzayedeci Rober ve sevgilisi Zelda, Paris Bankası Menkul Kıymetler'den Leon, bankanın ortaklarından Miket ve Ruhi, Borsa Gündemi gazetesinin yayın yönetmeni Berke ve eşi Nuruser, gazetenin haber bölümünden Simen, Trans Money'den Gülден, Val Menkul Kıymetler'in çekici sahibesi Dilhu, Soros Necmi, Nişantaşı'ndaki Mark Döviz'in sahibi Metzi ve eşi Rukeh, Brokerlardan Rüya, Ela, Ulviye, Tilker, Küneh, Akten, Dimitri, sevgilisi Leda ve daha birçokları...

Bayanlar gece elbiseleri içinde, erkekler smokinli, herkes birbiriyile şıklıkta yarışır haldeler.

“... Sonuçta, yılın sonuna yaklaştığımız bu güzel gecede tüm dostlarımızı bir arada görmek inanın beni o kadar çok mutlu etti ki, sözlerimi burada bitirirken hepinize kucak dolusu sevgilerimi yolluyor ve borsa dünyasının her zaman bir numarası olan, değeri kelimelerle ölçülemez dostum Cankan Sılan’ı kürsüye davet ediyorum.” diyerek sözlerini bitiren Yasemin yoğun bir alkış aldı.

Az sonra kürsüye Cankan Sılan geldi, adam gerçekten çılgındı; kanarya sarısı renkte bir smokin yapmıştı, bu tür abartılı smokinler birkaç yıldır gündemdeydi, üzerinde giydiği de uçuk modacı Refii’nin tasarımı olmalıydı.

Cankan kendisini alkışlayan davetlilere el sallayarak:

-Sevgili ve birbirinden değerli konuklar, hepiniz bu güzel gecemize şeref verdiniz...

Bitirdiğim şampanyayı yenilemek için geriye, içki servisinin yapıldığı bölüme yöneldim, barda duran görevliye boş kadehimi gösterdim.

-Aynısından mı efendim?

-Lütfen.

Şampanyamdan bir yudum aldım, İstanbul Eylül ayının son günlerini yaşıyordu, 2000, 2000 deyip durmuştuk, şimdi 2000 de bitiyordu, geceler serinlemeye başlamıştı bile, Ekim, Kasım derken Aralık ve yılın sonu gelirdi.

-İyi geceler Cumhur Bey.

Dahi Stok’tan Caner’di.

-Nasılsın Caner?

-Sağ olun, iyiyim ya siz?

-Görüyorsun... Puro... Şampanya... Boğaz....

-Cankan Sılan’ı dinlemiyorsunuz.

-Söyleyeceklerini iyi biliyordum da ondan. Bir şeyler alsana.

-Ne alayım?

-Canın ne isterse.

Barın ardındaki görevliye işaret ettim.

-Buyurun efendim?

-Ben eee, bir cin tonik alabilir miyim?

Cin toniğini alan Caner'le deniz kıyısına yakın etrafı iyice gören bir köşeye oturduk.

-Çok güzel bir organizasyon olmuş Cumhur Bey.

-Evet, öyle.

-İzin verirseniz, sizi tebrik etmek istiyorum.

-Neden, ne oldu ki?

-Geçen gün Sun'ın hisselerini aldığınızda fiyat 230 Liraydı. Ama şimdi inanılmaz bir oranda arttı. Bu şu ana kadar gördüğüm en mükemmel borsa hareketlerinden biri, benim için bir borsa klasığı oldunuz.

-Peki, sen de aldın mı?

-Evet, babama söyledim, aldı.

-İyi yapmışsın. Nasıl gidiyor Wall Street'i izliyor musun?

-Neredeyse filmi ezberledim. O film benim için borsa konusunu işleyen en iyi yapım, üzerine film tanımıyorum.

Eliyle topluluğu işaret etti.

-Bunlar borsaya farklı bakıyorlar, olayı tamamen nesnel görüyorlar.

-Herkesin kendince bir bakış tarzı vardır. Bunu unutma filmlerde olanlarla gerçekte yaşananlar çok farklıdır.

-Benim hazmedemediğim, bu ortamdaki kaypaklık. Kimse hisselerinde samimi değil. Adam kalkmış bana, “çok yeteneklisin, bu firmada gelecekte bir numara olacaksın” diye tüm işlerini yaptırıyor. Sonra da arkamdan bölüm müdürüne gidip, “Bu tembelden iş çıkmaz, gönderelim gitsin” diyor, bu nasıl iş?

Ellerinde içki kadehleri bizim sol tarafımızda konuşmakta olan iki kadın, iki erkeği işaret ettim.

-Şunları görüyor musun?

-Evet.

-Sakallı olan Lafi, yanındaki sarışın eşi Biher, karşısında gülerek konuşan adam Alhan, yanında duran da eşi Nilgen... Caner hayrete düşen bir hareket yaptı.

-Olamaz nasıl olur?

-Bal gibi olur, işte görüyorsun.

-Ama bunlar daha birkaç ay önce kanlı bıçaklı olmuşlar, birbirleri hakkında hakarete varan sözler söylemiş, tazminat davaları açmışlar, basında da birbirleri hakkında söylenmedik söz bırakmamışlar mıydı?

-Öyleydi, ama bak şimdi durum değişmiş gibi...

-Nasıl yani? Dost mu olmuşlar şimdi?

-Burada, daha doğrusu para olan her ortamda kimse birbiriyle dost değildir. Dost görünürler ama karşılıklarına çıkan ilk fırsatta birbirleri için en derin çukuru kazarlar.

-Neden böyleler?

-Para ve ticaret ortamı bitmeyen bir rekabet arenasıdır. Ve unutmaman gereken bir gerçek vardır ki: Kimse, kimsenin para kazanmasını istemez.

-Ama birbirlerine dostça davranmaları, davetler, kokteyller, arkadaşlıkları...

-Onlar işin seremonisi, oyunun bir parçası. Sonuçta insanlar sosyal varlıklardır ve birbirleri olmadan yaşayamazlar.

Yoğun bir alkış sesiyle kürsüye baktık, Cankan konuşmasını bitirip kürsüden iniyordu.

Hemen ardından bu aralar gündemdeki popüleritesi yoğun “tele” kültürü ürünü mankenlerden Nilsen elinde mikrofonla görüldü: Üzerinde varla yok arası çingene kırmızısı bir giysi, aynı renkte yüksek topuklu ayakkabılar vardı, zayıflıktan kemikleri sayılıyordu, görenlerin “hangi tüberküloz kampından geldin” diyeceği bir hali olmasına rağmen, nedense magazin medyası onu erkeklerin rüyalarındaki kadın diye

pohpohluyordu. Benim rüyama girse girse bir iskelet olarak girerdi.

Caner'e dönerek:

-Çıkışta Nilsu'yu bir kebaþçıya götürelim, baksana kızcağız açlıktan bir deri bir kemik kalmış.

Bu sözlerim Caner'in çok hoşuna gitti.

-Hehh, hehhh, hehhh, tamam götürelim çok iyi olur.

-

"... Hepinize iyi eğlenceler dilerken sizleri Rio'dan gelen Karnaval Dans Grubu ile baş başa bırakıyorum." diyen Nilsu ayrılırken, etrafı saran Latin müziğinin aksak ritimleriyle altı tane Latin dilberi sahne olarak tasarlanmış bölüme çıktı.

-Cumhur Bey, bu güzelliklere bakar mısınız lütfen.

Birbirinden güzel kızlardı, hepsi etli butlu, kakao renkli, enfes Latinlerdi, sahnede danslarına başlamalarıyla ortam bir anda Rio Karnaval'ı havasına girmişti. İnsanı içten içe sarıp hareketlendiren bu gizemli müziğin etkisiyle herkes bir anda coşmuş, kurtlarını döküyorlardı.

Caner elindeki boş kadehi işaret ederek,

-Birer içki almaya gidiyorum.

-Tamam.

Bir süre dans edenleri izledim, Caner elinde içki kadehleriyle geldi.

-Sağlığınıza Cumhur Bey.

-Senin de Caner.

Sağımızdaki oturma bölümüne abartılı kısa mini etekler giymiş, genç yaşlarına rağmen aşırı ağır makyajlı üç tane genç kız gelip oturdular. Tavırları dikkatimizi çektiğinden o yöne doğru baktık, her üçü de ellerindeki telefonlarla konuşmaktaydılar.

-Çok süslüler, dedi Caner.

-Evet, dedim, dozu kaçırmışlar.

-Ne kadar da yapaylar, bunlarda doğallık diye bir şey kalmamış. Bu tipleri çok iyi biliyorum, son yıllarda her yerde türediler. Ve sanki aynı tornadan çıkmış gibi tipik özelliklere

sahipler: gösteri meraklısı, sürekli telefonla konuşma, okumayan, klip izleyen, tüketime yönelik tipler. Bakar mısınız üçünün de ellerinde cep telefonları vızır vızır konuşuyorlar.

-Bunlar cep telefonu bağımlısıdır Caner, telefonsuz yaşayamazlar.

-Bunları ıssız, telefonu olmayan bir adaya yollamak lazım. Ancak o zaman telefon alışkanlıklarından vazgeçebilirler.

-Bunları alışkanlıklarından vazgeçirmek o kadar kolay değildir.

-Peki neden diğer insanlar gibi çalışmıyorlar?

-Çünkü onlardan fazla harcıyorlar. Anlayacağın giderleri daha fazla ve çalışarak böyle şaşıklı bir yaşam sürdüremeyeceklerini çok iyi biliyorlar.

-Onlar da zengin, paralı tipleri bulup piranha gibi koparıyorlar.

-Tabii öyle yaparak geçiniyorlar. Ufak çapta olanlar tanışır tanışmaz kontör istemekle başlarlar, daha orta çaplıları telefon, kredi kartı faturalarını ödetmek isterler, bu işte ustalaşanları ise ev, araba aldırıp, tüm ekstralarını yükleme yaparlar. Artık annelerimizin yaşadığı devirler kapandı. Yontma Taş Devri başladı. Paralı olan erkekleri yontma devri...

sözlerimi bitirdiğimde kızların yanına dedeleri olacak yaşta iki adam gelerek oturdular.

-Gördünüz değil mi Cumhur Bey? Bu moruklar bu fıstıklarla mı beraber olacaklar? Bu nasıl iş?

Güldüm, Caner devam etti:

-Para, değil mi? Doğruya başka ne olabilir?

Gecenin ilerleyen saatlerinde ortalık daha da coşmuştu. Riolu dansçılar gitmiş, Kübalı müzisyenlerden oluşan bir grup sahne almıştı, grubun yaptığı akıcı ve zengin ritimli müzik eşliğinde, davetliler bitmeyen bir enerji ile çılgınca dans ediyorlardı.

Bu arada Caner'le boş durmamış, zengin bir çeşitliliğe sahip olan, açık büfeden Jumbo Karides, terbiyeli yağsız kuzu şiş, Hollanda peyniri yemiş, yanında da bir şişe "Chateau Mouton

Rotschild 93 Yılı” kırmızı şarap içmiştik, tek kelimeyle nefis bir Bordo şarabıydı.

Yemeğin bitiminde bir Normandiya Çukuru* açmak için ufak bir kadeh Calvados devirdim. Bir süre bekleyip tatlı olarak az miktarda çikolatalı dondurmalı ananas yedim, Caner eti fazla yediğinden tatlı yerine kendini sodaya vurmuştu.

Geceyi düzenleyen Yasemin yanıma gelerek,

-Hadi Cumhurcuğum, Muammer Beylerin yanına gidiyorum, seni de görmek istiyorlar, biraz laflarız, dedi.

-Tamam, dedim, birazdan geliriz ne taraftalar?

Eliyle bizim çapraz istikametimizi işaret etti.

-Bekliyoruz, gecikme, diyerek o yöne doğru uzaklaştı.

Bir süre dans edenleri izledim.

-Hadi Caner gel gidelim.

-Beni çağırmadılar, siz gidin.

-Olur mu öyle şey, gel, hem tanışmış olursun, çekinecek hiçbir şey yok, rahat ol.

Birlikte, oturdukları tarafa doğru yöneldik.

Muammer, yanında uzun boylu kısa kıvılc saçlı bir bayan, semiz görünümlü bir adam, balık etinde Avrupai tipli kumral saçını topuz yapmış bir bayan ve Yasemin oturmaktaydılar.

Yürürken Caner kulağıma doğru fısıldadı:

-Aaa Muammer Bey’i tanıyorum, iyi bir borsacı, büyük alımlar ve büyük satışların adamıdır, yanındaki kıvılc saçlı da sevgilisi, o da sizin gibi purocudur.

-Yaa, puro mu içiyor?

-Hayır, satıyor. Etiler’deki puro kulübünün sahibi.

-İyi dedim, purocuları severim.

* Normandiya Çukuru: Yemeği hazmetmek amacıyla yemek ortasında ya da bitiminde içilen konyak türü içki. Bu içkinin midede yenen yemeklerin içinde bir çukur açtığı söylenir. Paris argosu. (yazarın notu.)

Yanlarına geldiğimizde Yasemin ayağa kalktı:

-Gel Cumhurcuğum, Muammer'i tanıyorsun, diyerek takdimc geçti?

-Tülay Hanım, Muammer Bey'in ortağı Bay Carlo ve Eşi Ülken Hanım...

Hepsi de abartısız bir şıklık içindeydiler. Hepsiyle ayrı ayrı el sıkıştıktan sonra Caner'i takdim ettim.

-Genç ve yetenekli borsacılarımızdan Caner...

Geçip oturduk, Yasemin'in el işaretiyle beyaz smokinli şef garson geldi, elinde bir şişe Moet et Chandon'un 2000 yılı için tasarladığı "L'Esprit du Siecle"* şampanyası vardı, hemen ardından gelen bir diğer garson da masamıza yedi adet şampanya kadehi getirdi.

Yasemin neşeli bir duygusallık içindeydi.

-Bu gece yanımda olduğunuz için ne kadar mutluyum anlatamam. Özellikle bu organizasyonda beni panik halimden, değerli fikirlerinle kurtardığın için, sana teşekkür ederim Ülkenciğim, diyerek, yanğından öptü ve devam etti:

-Borsanın yıldızı sönmesin, dostluklarımız bitmesin.

Şef garson Moet ve Chandon şişesini patlattı...

* L'Esprit du Siecle: Yüzyılın Ruhu. (yazarın notu)

“PARA ASLA UYUMAZ.....”

**Gordon GEKKO
(Wall Street)**

Hisselerin ve endeksin genel durumuna bakmak için Küre Stok Menkul Değerler'in seans salonunda oturmuş, ekrandaki fiyat hareketlerini izliyor, bir yandan da kahvemi içiyordum, piyasa oldukça sakindi. Bileşik endeks 10.850'yi gösteriyordu ve brokerlar bu gün 11.000'in deneneceği olasılığı üzerinde görüş birliği içindeydiler...

Her şey bir anda oldu ve önceleri kimse ne olduğunu anlayamadı. Aslında bu ileriki zamanlarda "Yıkım Eylül'ü –29 Eylül 2000, Cuma" denilerek finans tarihine geçecek olayların başlangıcıydı.

Saat 10.15'te yoğun bir satış geldi, endeks 10.700'e indi. Bu iniş brokerlara normal bir satış gibi göründü.

Olayı,pek öyle dikkat çekilecek bir yönü yok diye geçitirdiler. Saat 10.30'a kadar her şey yine bu akış içerisinde geçti, seans salonunda da aşırı bir görüş yoktu, brokerlar müşterilerden gelen emirleri telefonla havuza iletiyor, arada bir de bildiriyorlardı.

Tam 10.40'ta endeks bir anda 10.500'e inince, bir şeylerin olduğunu fark ettiler, kısa bir telefon trafiğinden sonra ekrana televizyondaki kanallardan birinin görüntüleri geldi.

Esmer bir bayan spiker konu hakkında konuşmaktaydı:

-

".... Bankalar Teftiş ve Kontrol Birliği bu sabah 10.30'da Dağ Holding'e ait Dağbank, Delhen Grubu'na ait Delhen Ticaret Bankası ve Nemdi Karar ailesinin sahibi bulunduğu Karar Dış Ticaret ve Yatırım Bankası'nı, Finans ve Birikim Fonu'na devrederek ilgili bankaların tüm bankacılık yapma işlemleri ve ruhsatlarını iptal ederek, tüm işlemlerini durdurma kararı almıştır."

Biranda içerideki herkes suspus olmuş, çıt çıkarmadan haberi izliyorlardı.

“.... Bankalar Teftiş ve Kontrol Birliği’nin yaptığı açıklamada; ‘adı geçen her üç bankanın da, kendilerine birlik tarafından yapılan tüm yazılı uyarılarına rağmen, yükümlülüklerini süresinde yerine getirmedikleri, bankacılık faaliyetlerini sürdürmeleri durumunda mali sistemin istikrar ve güvenliğini bozacakları’ belirtilmiştir.

“Bu sabah saat 10.30’da belirtilen üç bakaya da müdahale edildiğini duyuran Bankalar Teftiş ve Kontrol Birliği, aldığı bu kararı Ulusal Kanun gazetesinin bu günkü sayısında yayınlamıştır.”

Ekrana her üç bankanın da arşiv görüntüleri geldi.

Spiker:

“.... Konu ile ilgili tüm gelişmeleri saat 12’de, Haber Dosyası Açılıyor adlı özel bölümde yayınlayacağız.” diyerek anlatısını bitirdi.

Ekranda hemen bir başka haber kanalının görüntüleri belirdi:

“..... ve Kontrol Birliği’nin kararı şöyledir: Dağbank, Delhen Ticaret Bankası ve Karar Dış Ticaret ve Yatırım Bankası’nın fonlamalardan oluşan ve gün geçtikçe katlanarak artan zarar oluşumları, ilgili bankaların öz kaynak tutarlarını aşan, sorumluluklarını zamanında yerine getiremez bir çalışma sistemine girmeleri nedeniyle büyük bir likidite krizine düşmüşlerdir. İlgili bankaların bu durumlarının devamlılık arz etmeye başlamış olması, mudilerin haklarını ve mali sistemin güven ve devamlılığını bozacağı açısından, bu bankaların tüm denetim ve yönetimleri Finans ve Birikim Fonu’na devredilmiştir...”

İçerdekilerin bu haberlerle uğradıkları şok geçer geçmez bir uğultu ve hareketlilik başladı. Hemen hemen salonda bulunan herkesten bir ses çıkıyor, bu da büyük bir gürültünün oluşmasına neden oluyordu.

Bu arada brokerlar ve görevli elemanlar içerdeki yatıştırmaya çabalıyorlarsa da, bunda pek başarılı oldukları söylenemezdi.

Ekranda şimdi de bir başka televizyon kanalındaki konuyla ilgili bir haber yayınlanmaktaydı, ama söylenenleri anlamaya olanak yoktu, aşırı gürültüden hiçbir şey duyulmuyordu.

Endekse baktım, açılışın 550 puan altındaydı ve düşüş devam ediyordu. Ekranda görölen tüm hisseler büyük bir hızla değer kaybediyorlardı. İçerde bulunan müşteriler büyük bir panik içinde satışa geçerek, Kanıtları Yok Etme* yarışına girmişlerdi.

Bağırانlar, ellerindeki hisse senetlerini satmak için brokerlara saldıranlar, koşuşturanlar, telefona sarılanlar.... Büyük bir kaos ortamı yaşanıyordu.

Endeks 9.200'e indi, çok geçmeden de, 8.850, oldu, daha önce böyle bir olay yaşamamıştım.

Birden yanımdan geçerek dışarı doğru çıkan Teksen'in peşinden gittim. Teksen Küre Stok'un Finans Müdürü'süydü.

Elinde telsiz telefon, seans salonunun dışına çıkmış, yüksek sesle konuşuyor, bir yandan da asansörün düğmesine sinirli sinirli basıyordu.

-Nedir bu olanlar Teksen Hanım? diye sordum.

Telefonunu kapatarak telaşlı bir ifade ile yanıtladı:

-Duydunuz işte, üç banka Finans ve Birikim Fonu'na devredildi.

-Ama bu endeksi 8.850'ye düşürmez.

-Doğru. Fakat büyük oynayan yabancı yatırımcılar bu olayla panikleyerek hisse satışına geçtiler ve hâlâ da satıyorlar.

-Piyasadan çıkıyorlar mı?

-Göründüğü kadarıyla dövize geçiyorlar. Dolar, Sterlin alıyorlar.

-Peki daha ne kadar düşer dersiniz?

* Kanıtları Yok Etmek: Değeri düşen hisseleri elden çıkararak, onlardan kurtulmak. (yazarın notu)

-Bilemiyorum, bilemiyorum... Ne kadar kötü bir durum. İzninizle gitmeliyim.
Teksen gelen asansöre binerek, yukarı katlara doğru çıktı.

Tekrar salona yöneldim, içeri girer girmez Hatice Sultan'la karşılaştık, dışarıya çıkıyordu ve yüzünde oldukça melankolik bir ifade vardı.

-Gördünüz mü olanları?

-Maalesef...

Birkaç kişinin dışarıya çıkmak için üzerimize doğru hızla geldiklerini fark ederek, Hatice Sultan'ı omuzlarından tutup yana doğru yönelttim, diğerleri hızla yanımdan geçerek dışarı çıktılar.

-Teşekkür ederim, dedi.

-Rica ederim. Siz iyi misiniz?

-Evet, gitmeliyim, dedi, bu ortamdan hemen uzaklaşmalıyım, sesi titriyordu, yüzü oldukça solgundu.

-Durun biraz oturun şöyle, dedim. Size bir su getireyim.

Onu bir kenara oturttuk hızla dışarı çıktım. Bir servis elemanından bir şişe su ve bir bardak alarak hemen içeriye döndüm.

-Buyurun için biraz, dedim.

Suyu yavaşça içti ve bana baktı.

-O gün sizi dinlememekle çok büyük hata etmişim.

-Lütfen...

-Bilmiyorsunuz ama... bir trilyona yakın zararım var...Nasıl telafi edeceğim? Neler oluyor böyle?

Gözlerinde yaşlar belirdi, mendilimi çıkartarak uzattım.

-Teşekkür ederim, diyerek aldığı mendilimle göz yaşlarını sildi.

-Üzmeyin kendinizi her şey düzelecek.

-Hiçbir şey yolunda gitmiyor ama. Keşke, keşke sizi dinleseydim. Başıma tüm gelenler hep bu dik kafalılığım yüzünden.

Firdevs telaşlı bir biçimde yanıma geldi.

-Oh, buradasınız demek, bir an sizi bulamayınca öyle korktum ki.

-Merak etmeyin, dedim. Korkacak bir şey yok.

Hatice Sultan ayağa kalktı, kendini toplamış yine o kibirli havasına girmişti.

-Mendiliniz bende kalsın, temizletip iade ederim

-Rahatınıza bakın, hiç önemli değil. Bakın şimdi daha iyisiniz.

Biran bana bakarak gülümsedi, sonra gülüşü dudaklarında dondu.

-Siz... Siz... Bir şey söyleyecekken durdu... Sizi ararım hoşça kalın, diyerek sekreteriyle birlikte çıkışa doğru yöneldi.

İçerde keşmekeş ve gürültü tüm hızıyla sürüyordu. Endeks 7.600 olduğunda, aracı kurumun dev ekranında “Borsa Denetim ve Çalışma Kurumu’nun açıklaması” yazısı belirdi. “Endeksin bir günde büyük bir düşüş göstererek 7.600’e kadar inmesi nedeniyle, bu oluşumun piyasalarda bir karmaşa yaratmaması için borsanın çalışması kurumumuzca geçici bir süre için durdurulmuştur.”

Bu haber içerde kısa bir süre için bir sessizlik oluşturduysa da, sonucunda az öncekinden daha da büyük bir karmaşa başlattı. Şuan için burada durmamın bir anlamı yoktu...

Dimitri ile Armani Cafe’de buluşup birer espresso içtik, ona komisyonunu verdim, parayı aldığı için sevindiyse de piyasanın durumu için endişeliydi.

Armani’den çıkıp Gucci mağazasının önünde durdum, küçük bir köpek kendisini gezdirmekte olan sahibesinin elinden kurtulmuş bana doğru koşarak gelmişti. Onu tutup yavaşça kafasını okşadım, kuyruk sallayarak neşelendi. Sahibesi yanıma gelerek, tasmasından tutup bana teşekkür etti.

Büyük bir düşüş yaşanmıştı, borsa tamamen çökmüş, tüm tahtalar kapanmış, işlemler durdurulmuştu. Olsun bir süre böyle giderdi, daha sonra her şey kaldığı yerden yeniden başladı, bu bir süreçti... Bitmeyen bir süreç... Bazen aşağı, bazen yukarı.... Hayat da böyle değil miydi?....

Ilık esen bir rüzgarı yüzümde hissettim.

İstanbul’daydım... Burada... Akıp gitmekte olan araçlar, binalar, gökyüzüne ağır ağır hareket eden gri bulutlar...

Burada olmak, bunları yaşamak, tüm bunların içinde olmak güzeldi. İçinde yaşayanların bitmez şikayetlerine rağmen çağın ruhunu yakalamış olan bu kentte, doğru yerde ve doğru zamanda olduğumu hissettim. Bu kentin içinde yaşayan bir şehir adamıydım, gerçek bir kent insanı...

Birkaç gün içinde borsa tekrar açılırdı, fiyatlar çok ucuz olacaktı, yeniden hisse almaya başlamalıydım.

Budd Lake, *New Jersey*
25.8.2001, Çarşamba

2000'li yıllarda, günümüz İstanbul'unda yaşanan borsa, aracı kurumlar, birbirinden ilginç yatırımcı portreleri, el konulan bankalar, kökü, günümüzde bile gizemini koruyan Galatalı Bankerlere dayanan ihtiraslı bir yatırım baronu, petrol, pahalı ve göz alıcı giysiler, kaos, çöküş ve zafer, bitimsiz bir para hırsı....

Ve tüm bunların yaşandığı bir SAVAŞ ALANI

Bu kitabı okumadan borsada oynamaya kalkmayın...

"İstanbul'daydım... Burada... Akıp gitmekte olan araçlar, binalar, gökyüzüne ağır ağır hareket eden gri bulutlar...

Burada olmak, bunları yaşamak, tüm bunların içinde olmak güzeldi. İçinde yaşayanların bitmez şikayetlerine rağmen çağın ruhunu yakalamış olan bu kentte, doğru yerde ve doğru zamanda olduğumu hissettim. Bu kentin içinde yaşayan bir şehir adamıydım, gerçek bir kent insanı...

Birkaç gün içinde borsa tekrar açılırdı, fiyatlar çok ucuz olacaktı, yeniden hisse almaya başlamalıydım."

"Holding hakkında yeterli ve beni tatmin edici hiçbir bilgiye ulaşamayınca şu kaniya vardım.

A şıkkı: Bu bilgi tamamen safsataydı. Sonuç sıfır, kağıt yerinde sayıyordu ve kimse de o kağıda yaşamıyordu.

B şıkkı: Bu hakikaten Paund gibi değerli, emsalsiz bir bilgiydi"

www.simurg.com.tr

ISBN: 975-7172-47-2

9 789757 172475